ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ
ПоезијаСРБ - Број 2

Крушевац, септембар 2014.

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ

ПоезијаСРБ

Број 2

Крушевац, септембар 2014.

Издавач: Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ, Крушевац
Портал: www.poezijascg.com - www.poezija.rs – поезија.срб
Мејл: pesnik@poezija.rs

Мирослав Мића Живановић, Крушевац

ОПЕТ СИ ТУ

Ако могу да бирам
Ја бих баладу
Некако волим тај мол
И ништа лепше од туге

Није то бол
И то се не плаче
То је нешто јаче
И лепше од свега

Није ни сећање
Успомене бледе
Ово је у души
Опет оно исто
Као кад је било

И ништа не вреде
Сви дани после
Ни сви домети
Полети Привиђења
Као у сну

Опет си ту
Ти и стари рефрени
Опет у мени онај плам
Твоја коса мека
Чудо од тела
И твоја рука бела
Као мека свила

И нисам сам
Као да нигде ниси била

Ћутимо одћутано
Слушамо већ речено
Пијемо испијено
Плачемо оплакано
И нећу да се будим
И не отварам очи
До последњег рефрена
У последњој ноћи.

© Мића Живановић

ПЕСМА ГОДИНЕ за 2013. годину на порталу поезија.срб по оцени стручног жирија.

УМЕСТО УВОДА -Љ. Обрадовић - Награде се не могу избећи

Поштовани читаоци,

У животу који живимо, једно од правила је да многе токове којима ћемо се кретати креирамо и бирамо ми сами, али чешће нас процењују неки други људи на основу својих погледа, утисака, схватања и свог образовања. Често та процена може бити и погрешна, али то процењивање и оцењивање никако не можемо избећи.

Зато смо и ми, имијући у виду све наведено и све ризике који пред нама стоје, на нашем порталу поезије поезија.срб још од оснивања одлучили да бирамо **ПЕСМУ ГОДИНЕ**, са надом да ће изабраним песмама и песницима пријати избор, а да се песници чије песме нису одабране неће превише љутити, јер сваки избор је у својој бити субјективан избор.

Дакле, Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ, сваке године од песама објављених на порталу поезија.срб , (односно на сајтовима који га чине и постоје да би објављивали поезију заинтересованих песника: www.poezijascg.com і www.poezija.rs) бира **ПЕСМУ ГОДИНЕ**. У почетку песму године су бирали посетиоци сајта и сами песници номиновани за песму године, а од прошле године уредник портала бира песме месеца, а жири формиран од стране удружења од номинованих песама изабира најбољу. Да би избору дали и другу димензију за номиноване песме истовремено гласају и посетиоци портала поезија.срб .

Ове године **ПЕСМА ГОДИНЕ** на порталу поезија.срб је песма *ОПЕТ СИ ТУ* Мирослава Миће Живановића, песника из Крушевца, а прво место по гласовима посетилаца портала припало је песникињи Бранки Зенг из Панчева за песму *ВРЕМЕ ПОСТОЈАЊА*. Ево резултата оба гласања:
Жири Удржења песника Србије - ПоезијаСРБ за избор Песме године за 2013 годину на порталу ПоезијаСРБ у саставу : Вељко Стамболија-председник, Светлана Ђурђевић-члан и Љубодраг Обрадовић-члан донео је следеће одлуке:

- Мића Живановић за песму *ОПЕТ СИ ТУ* - добија прву награду ПЕСМА ГОДИНЕ
- Дарко Колар за песму *ЕПИТАФ БЛАГОЈУ Ј.* - добија другу награда
- Латинка Ђорђевић за песму *КРОЗ ЖИВОТ* - добија трећу награда
- Специјалну награду добија Весна Младеновић за песму *ХАЛАЛ ВЕРА*

Посетиоци портала поезија.срб су своје гласове дали следећим песницима и песмама:

- Бранки Зенг за песму *ВРЕМЕ ПОСТОЈАЊА* - прво место

Наставак на следећој страни...

Бранка Зенг, Панчево

ВРЕМЕ ПОСТОЈАЊА

У ноћи праска и бљеска,

новог дана, почетка

трајања, постоји из прошлости

један ток, којим путујемо.

Својом вољом, а невољом

ношени олујом, против себе

немамо пута избора, до једино

сјај звезде ако нас дотакне.

Обгрли и подари данима будућим,

јутрима у којима се будимо и постојимо.

Од првог плача и удаха

до трага који остаје у слици сећања

и лику из лика насталог имена,

сенке невидљиве, присутне у годинама…

Колико од нас има,

у онима који трају, после…

© Бранка Зенг

Прво место за 2013. годину по гласовима посетилаца портала поезија.срб

- Сандри Миладиновић за песму МОЈЕ РУЖЕ - друго место
- Мићи Живановићу за песму ОПЕТ СИ ТУ - треће место

И овога пута се показало да су укуси различити, али да има случајева када се и поклопе, па је тако песник Мића Живановић, освојио и гласове стручног жирија и посетилаца портала поезија.срб.

Поштовани читаоци,

Многи часописи објављују поезију, али некако узгред, поред осталих бројних сдржаја. Код нас је ПОЕЗИЈА увек на првом месту, а остали садржаји су ту само у функцији да допринесу да се поезија успне на трон који јој и припада. Надамо се да ће Вам се наш концепт часописа допасти.

И надамо се да ће Ваша срца освојити сва објављена поезија у овом часопису, почев од поезије песничких великана који имају респектибилан број објављених књига поезије, попут др Зорице Арсић Мандарић, Љубише Бате Ћидића, Борисава Боре Благојевића, Радивоја Пацка Миладиновића, Данета Стојиљковића..., па све до једанастогодишње песникиње Јоване Марковић, која је ових дана објавила свој песнички првенац *ДОК МАШТАМ И САЊАМ.*

Са бројем 2 *Часописа за поезију - ПоезијаСРБ,* прослављамо и други рођендан нашег Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу. На други рођендан ми смо задовољни, јер полако растемо, па данас у свом окриљу поезије окупљамо 46 чланова који активно раде. А свако удружење, удружење је ако има чланове. Наш циљ је будемо и бројно и активно удружење и да својим сталним радом помогнемо и песницима и поезији да мењају свет.

Имајући у виду чињенице да се награде не могу заобићи, одлучили смо да Вас у овом броју нашег *Часописа за поезију - ПоезијаСРБ,* који ће светлост дана угледати 17.09.2014. године, на други рођендан Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу, подсетимо на све песме које су на нашем порталу понеле титулу **ПЕСМА ГОДИНЕ.**

Надамо да ће Вам садржај часописа продубити љубав коју већ имате према поезији.

Уредник часописа ПоезијаСРБ,

Љубодраг Обрадовић

Др Зорица Арсић Мандарић, Београд

ПРЕЉУДИЈУМ

Надајмо се да давни прелудијуми
Баха и Дебисија нису и прељудијуми.
Да помрачења ума нису увертира
у потонуће слуха и умир савести.

Васељена је глува, али човек
се збива у гласу радости!

Јесу ли делфини заборавили
нотни запис за божанствене сонате,
пастири изгубили памћење за фруле?

Слушамо једино фуге на морским
оргуљама, а жице живчане нису
души за вешања. И то је за процену
уметности људског сагоревања!

Тишина је досадна. Нешто од наде
имају и претећи звуци.

Књига "Оковани океан" 2014.

ПРИЗНАЈ

Признај да си што јеси,
једино кад те нико не види!
Само што онда, ни сам
себе не препознајеш.

А, ко си, сам просуди,
без удварања обнаженим мислима
и ласкања емотивним облинама
које не прате твоје несавршенство
у закривљеном огледалу срца.

Важно је сазнати ко си.
А, не можеш без – самосуочења!

(књига "Прељубно стање", 2013)

ДУХОВНОСТ

Срећан међу тужнима, обележен си!
Међу срећнима несрећан, изгнан!

Отрпи! И не правдај се ни
срећнима ни несрећнима,
осредњима понајмање.
Ниједни не праштају.

Па, шта? И даље верујеш
да је дух безграничан!
А кад нико не види,
плачеш.

(књига "Прељубно стање", 2013)

ИЗБОР

Пропустити дивоте
због успешног живота
или пропустити успехе
ради дивног живота?

И једно и друго има цену
коју мораш да платиш.
Избор је лакши ако је са љубављу.
Успеху, с љубављу.
Животу, с љубављу.
Али, лакше с толиком љубављу!

Љубави, лакше!!

(књига "Прељубно стање", 2013)

АКО СЕ НЕ МОЖЕ

Ако се ништа не може исправити,
ни корак, ни љубав, ни пут,
с којом горчином ћеш наставити
да трошиш своју заблуду?

Као циничну прељубу душе?
Као погрешном пркосницом,
бранићеш рањено достојанство?
Као пакосницу, уложићеш је у освету
за улудо уложено време?

Или ћеш, новом љубављу,
као покосницом савести, обложити
костур у даљем окоштавању,
изван кривог пута!

(књига "Неорезани пољупци", 2013)

ПАУН НА ПРОЗОРУ

Размакла сам завесе, распаунио се дан
у романској симболици душе.
Великим репом светлости убио собне сенке.

Распаучио плаво-зелена окца зачуђена,
скоро уходећа ћилиму самозаборава,
застртом преко интиме.
Соба је блеснула као фреска
из Виминацијума.

За реп сам ухватила кочоперног пауна
и увукла га кроз прозор у собни врт,
са задњом намером: да му ишчупам перо
и њиме нацртам себи
највећу капију светлости
над црном рупом за љубав.

Књига "Изазовна осматрачница", 2013.

НЕПОТПУНА ИСТИНА

То је непотпуна истина. Не желим
целу истину, ако она сакати нечије
животе! Али, нећу да учествујем
у обмани која помаже грамзивима.

Такво изјашњење је претенциозно?
Ко сам ја да изричем правичност?
Али, ко сте ви, да судите мојој слободи!

Изрећи ћу како мислим и записаћу
колико се буним против подмуклих
зачаравања здраве памети и
унижења праве слике о свету.

Мој поглед на истину иде у корист
оног ко је најмање очекује!

Књига "Миловање делфина", 2014.

Др Зорица Арсић Мандарић, књижевник и лекар, ликовни уметник

Животна посвећеност православљу и хуманизму -Ж. Миленковић

Др Зорица Арсић Мандарић је члан Управног одбора и Већа части Удружења књижевника Србије, а примљена је и у Српску краљевску академију за науку и проналазаштво ЈУПИН „Никола Тесла", као признање „за стваралаштво у земљи и иностранству, из духовности у списатељству, сликарству и здравственој делатности", како пише у Инвент дипломи са сребрном медаљом Николе Тесле. Целокупан рад и књижевно стваралаштво Зорице Арсић Мандарић посвећени су православном хуманом бићу. Она је неуморни прегалац оптимистичке енергије, коју штедро приноси људима, а они који је памте као свог лекара још говоре о свом бескрајном поверењу у њену стручност и залагање ка излечењу.

Специјалиста оториноларингологије, магистар и доктор медицинских наука, читавог живота је у успешном радном паралелизму списатељства и лекарства, уз хобичну посвећеност ликовној уметности, сликарству и вајарству, са шест самосталних изложби и више од сто заједничких излагања дела.. Сама даровитост не гарантује успешност ако није сврсисходно организована у бољитак туђих живота.

-Гласам само за племените комуникације, за добронамерну узајамност, иако је најтеже одржати у критичним егзистенцијалним временима али, она је једина спасоносна! Уметничка слобода не трпи императиве ни рентијерске уступке. То је, по мени, услов sine qua non, за право стваралаштво и научног или уметничког дела и правих људских споразума. Не сме да прође ниједан дан а да човек не учини макар најсићушније добро дело, то је и моја девиза: „Diem perdidi"! Уметници то чине као „нешто више", даром од Бога за већу људску срећу. Зато је уметников пут до признања и успеха тим гушћи, неизвеснији и мукотрпнији због самоодрицања од лагодног спавања али не и од снова".

Зорица Арсић Мандарић је, као песникиња, поникла из крушевачког КК „Багдала", који јој је, далеке 1967. године, издао прву збирку песама, као најмлађем песнику у едицији „Вентури". Песме су јој штампане у скоро свим водећим часописима у земљи, као и у антологијама љубавне, духовне и родољубиве поезије, а преведене су и на више страних језика. Као мултимедијални уметник, лекар и хуманиста, представљана је у многим ТВ и радио емисијима и часописима, као и у књизи Радована Поповића „Српски писци сликари", 2008. године. Мирољуб Тодоровић увео је и у свет сигналистичког стваралаштва, сигналистичка дела су јој запажена на међународним изложбама у Сао Паолу и Хавани.

Код разних издавача, највише у „Просвети", до прве половине 2011. године објавила је 20 књига песама и 5 књига лирске прозе и есеја, са ауторским ликовним илустрацијама, нарочито на корицама. Добитник је више престижних књижевних награда и признања. Књига „Вез мачем" драматизована је и одиграна у Народном позоришту на

Малој сцени „Раша Плаовић" 1999. године, у режији Небојше Брадића. О књижевном стваралаштву Зорице Арсић Мандарић писали су и говорили најзначајнији критичари, научници и други интелектуалци.

Уз књигу есејистичке прозе Зорице Арсић Мандарић, „Путовање ка средишту душе", Радомир Андрић, у поговору, каже: „Освојила је много тога неказивог и тајновитог и надвладала уопштене филозофеме, захваљујући свом благодатном и разрађеном песничком језику. Читалац, који осећа пулсирање сложених и неочекиваних метафора, има у ауторки ових узбудљивих и необичних записа изузетног саговорника." Песничка трилогија Зорице Арсић Мандарић, метафоричних наслова: „Сјај мисли", „Чиније звезданог пиринча" и „Сок од зборовине", несвакидашње су промишљање о смислу и значају песничког стваралаштва, разгранато у више мисаоних простора, те се књиге могу читати одвојено.

Радомир Андрић, књижевник и рецензент ових књига, записао је: „Ово је поетика метафоричног језика намагнетисаног лиризмом у неуморном трагалачком преиспитивању, преко критичко - сатиричних згласја иронично циничних упадица са притокама горког смеха, до слављења самог чина писања као светлости и љубави. Откривањем чудесног у стварности, Зорица Арсић Мандарић потврђује још једном свој стваралачки идентитет. За њу је поезија нека врста незаменљиве религије, а песме представљају јаснопис тог веровања и посвећења. Загонетност космоса овде сугерише опорим синтагмама и медитативним исказима, залазећи у простор разгранатих асоцијација. Неспутаним језичким севом Зорица Арсић Мандарић креће у духовну авантуру нових поетских освајања и исијавања самосвести о свету и о феномену саме поезије у процепу између ововременог ствараоца и равнодушности према уметничком делу... што омогућује препознавање одбрамбене моћи од деструктивних сила и апокалиптичних садржаја."

-Велика је част наградом „Милан Ракић" бити проглашен песником године, а изузетну вредност има Национално признање за допринос култури Србије, што истовремено обавезује да се настави са још већом одговорношћу за стваралаштво у овим зрелим годинама. Паралелно са писањем, ове последње четири године ангажована сам у Управи Удружења књижевника Србије. Као члан делегације писаца Србије, посетила сам Кину и њене писце, са изванредним утисцима и расположењем да се та сарадња настави и продуби. Као што је већ познато, све своје књиге сам илустровала сликама у уљу за насловне стране, али и бројним прилозима, вињетама и цртежима и фотографијама мале пластике у дрвету.

-Прошле године сам беседила о води у оквиру манифестације „Моравски цароставник" у Белој Води и имала сам прилику да се упознам са песницима оснивачима и сарадницима Удружења песника Србије – Поезија Срб, па ми је, зато, посебно драго што се песнички глас шири и путем часописа „Поезија СРБ", са седиштем у Крушевцу, граду мог песничког детињства и младости.

Од друге половине 2011. године до данас објавила сам девет песничких књига и есеја, и то: „Чипкана јастучница", новеле, 2011. Драслар и партнер, „Мислилице", афоризми и кратка размишљања, 2012., Драслар и партнер, „Неорезани пољупци", 2013. и „Изазовна осматрачница", 2013, избор љубавне поезије, Цицеро, „Прељубно стање", песме 2013., Арка, „Хлеб са лимуновом кором", есеји, 2013, Просвета, „Миловање делфина", песме, 2014., Драслар и партнер, „Оковани океан", песме, 2014., Драслар и партнер, „Тврдо шивење", песме., 2014., Арте.

Наводимо изводе из поговора објављених књига.

„Мислилице", поговор др Миће Цвијетића: „Цветник мисли и поетских опсервација": - Чудесна и готово неисцрпна стваралачка енергија Зорице Арсић Мандарић потврђује се из рукописа у рукопис, из књиге у књигу: у пезији, лирској прози и есејима, у већ евидентно плодном и разноврсном књижевном обиљу, али и у другим сферама уметности, пре свега у ликовном и вајарском делу. Њен стваралачки дух и нерв не мирују, као да су непрестано у будном стању, стално у креативном напону. Евидентни немири у души не дозвољавају јој да посустане и успори, већ да иде даље, да ни један дан не прође макар без ретка, потеза пером, кистом или под прстима. Све то у њеном бићу акумулира, сустиче и укршта повезује и разлистава... што се потврђује и новим рукописом „Мислилице", делом хибридне форме; укрштеницом састављеном од крајих целина, максима и сентенци афористички интонираних, духовитих, мисаоно рефлексивних и иронично сатиричних пасажа, до мешовитих песничких садржаја.

„Изазовна осматрачница", поговор Радомира Андрића: „Потрага за магичним лептиром" - Зорица Арсић Мандарић је своје раније и новије песме објединила у циљу да буде потпуније сагледана у ономе што јесте до сада изручила у своју личну песничку карту, нудећи нове и другачије путоказе до чињеница захвалних за идентификацију модерне експресије и склоности ка поетичким надилажењима освојеног пута... У књизи „Изазовна осматрачница" доминира присуство емотивног згласја и везивање песничке слике, спонтано по диктату чежњивог вида, испуњене виталистичким бојама и нескривеном еротиком, која у свом основном значењу разоткрива сву комплексност живота и јасно представља упориште за превазилажење ововремених непоштедних искушења и свакодневних суочавања са светом различитим од жеља – од свега онога за чим смо у младости жудели, а што је остајало заробљено илузијом. Уосталом, овакви избори најбоље сведоче и доприносе потпунијем сагледавању песмотворног идентитета у контексту ововремених тенденција и захтева модерне уметности.

„Неорезани пољупци", поговор Радомира Андрића: - Могло би се рећи да је Зорица Арсић Мандарић у овим стиховима сабрала све своје поетичке одлике: свест о свом неукротивом лиризму, стапање са загонетком љубави, неспокој после запитаности да ли је све могло бити другачије... То казивање је једна широка опсервација самог чина љубави и свега оног што женственост окрепљује колико на плану егзистенције толико и на естетичком осмишљењу. Непорециво, то су стихови и записи обојени изузетном сензибилношћу, храњени истовремено лирским импулсима и метафориком оплемењеном неспутаном емотивношћу из младалачких неисцрпних рудокопа. Градила је дело у чијем средишту можемо пронаћи самосвојне творачке идеје и рефлексије саобразне једном вишем песничком мишљењу.

„Прељубно стање", поговор Бојане Стојановић Пантовић: „Тескоба и разуђеност лирског ја": - Опора, веристичка и, каткада, резонерска „поставка" и обрада појединих мотива који су окупљени у моту њене најновије збирке (прељубно стање, пиштољ од чоколаде, стаклено срце и укоричено јаје), упућује нас на одређену промену стања (лирске свести јунакиње). Она овог пута преиспитује егзистенцијалне промене властитог идентитета кроз време, искуство и простор. Укратко, свођење животних рачуна одвија се путем интроспекције и грозничаве жеље за постизањем аутентичности, за одбацивањем маски јавних персона и предрасуда, који нам формирају властити идентитет, али и подсећање да нисмо то што јесмо или што би смо могли бити. Наравно, Зорица Арсић Мандарић не изневерава ни своју лирску суптилну исповедну перспективу певања, осенчену, овога пута, меланхолијом, или пак набрушену гневом и отпором.

„Хлеб са лимуновом кором", поговор Милице Јефтимијевић Лилић: „Човек виђен као громогласни догађај": -Негујући, попут Исидоре, својеврсне лирске огледе у којима се осликава пејзаж душе, осветљавају мисаони хоризонти, луцидност свести која се самоанализира или надноси над егзистенцију, исказујући се као непатворена есенција битисања. И све то донето је кроз слике, метафоре, алузије...Човек је громогласни догађај..." У чуду природе, врхунски је догађај мисао оваплоћена кроз човека, моћ да њоме ствара нове светове.

„Хлеб са лимуновом кором", уредник Јован Јањић: -Есеји Зорице Арсић Мандарић пониру у душу човека на гротлу Балкана, где као да се сажимају сва искуства овога света и где саможртвовање чини главну нит националне културе. Ово је књига одбране широке душе српског народа који кроз векове пати, јер уз памент, у овом свету огрезлом у злу, не показује довољно мудрости.

„Миловање делфина", уредник Ана Совиљ: - „Мој поглед на истину иде у корист оног ко је најмање очекује" – опомињуће нам поручује поетеса, ослањајући се на глаткоћу делфинове спољашње коже, на његову божанску унутрашњост и урођену сличност са човеком, виолончелом и бесконачном љубављу. Да ли због њеног погледа или због истине саме, корист је вишеструко забавнија, због „каменчића ископаног из мозга", којим нас Зорица Арсић Мандарић пажљиво гађа у заборављену заљубљеност у свет око нас.

„Оковани океан", уредник Ана Совиљ: -Зорица Арсић Мандарић нас вешто води кроз узбуркане воде спољашњих и унутрашњих недохватних океана и опирући се, а у исто време чежњивом руком вешто зауздавајући оба света, похрањује их, тако проникнуте, у простор између капака и очију које умеју да виде дубине веће и од песничких.

Живомир Миленковић

Љубодраг Обрадовић

НА ПОЧЕТКУ И НА КРАЈУ

И на почетку и на крају,
по нешто се лепо деси.
А у вечности и бескрају,
остају нам и успеси и греси.

Оно прошло, нас се не тиче.
Наша прошлост неком смета.
Воз у даљину сад одмиче
и односи блага света.

Моја драга у том возу.
Не мисли, баш је срећна.
Пријатеља слуша у заносу,
долази будућност много лепша.

Долази будућност лудо фина.
Машем са перона поспан.
Сутра ћу ја, уз бокал вина,
ући у други сан.

И све ће проћи, игра жива.
Месец ће да светли, мраз да стеже
Опет ће радници на флашу пива
и сећање, некад је било теже.

Опет ће радници да раде,
а мудраци да мудрују и снују
и да се после нове насладе
љуте, што их уз пиво псују.

А ја ћу низ улицу ићи,
крај излога пуних и светлих...
У души светлеће Месец,
а џеп биће празан.

Стићи ћу до краја.
Свако стигне тамо јер не жели.
Одмахнућу само руком,
ко остане нек се весели

На почетку и на крају,
увек се по нешто деси.
Ипак, у забораву и бескрају,
остају нам и сви порази...
И сви успеси...

© Љубодраг Обрадовић

НА ПОЧЕТКУ И НА КРАЈУ је прва песма објављевљена на сајту www.poezijascg.com и прва је гласовима посетиоца проглашена за ПЕСМУ МЕСЕЦА (за јули 2005. године) и ПЕСМУ ГОДИНЕ (за 2005. годину). Симболично, зар не?

Светлана Пољак

СЕЗОНА ЛОВА

Петлове кресте стоје у строју
напупеле броје промрзле тетиве
језик ми сасечен у пчелињем року
кад још оно нисам знала
дал` сте мени живе

Сат је на ветру, то сказаљка није,
али лелуја, чује се шум немуштог зова
Можда је гуја и росу у здравље пије
смеје се што је мала мука човекова

Смешно јој је кад се жање реч из блата
па полиже пламен бола, баршун, брокат
и у злато обојено фазаново из ината перје
смешно јој је сујеверје,
што на кући имам врата

Дал` сте живе да уловим саму себе
да би њима лакше било и у недра да вас
ставим је`р вас волим
и нахраним гомољике што се цере
смехом што ме дере док ја пасем
шаку соли

И крапе из Скадра причају
са мном у коферу моме
и то су речи, мада се ћуте,
знају да сломе
и као талири звече и вреде,
враћам се роде
поганог језика јер сте ми живе
и још ми нису сва мртва слова
Сваки је дремеж сезона лова

© Светлана Пољак

СЕЗОНА ЛОВА је победила у такмичењу за ПЕСМУ 2006. године на сајту www.poezijascg.com. Гласали су сви песници који су победили за песму месеца у 2006. години и тиме и сами били у конкуренцији.

Бранка Кораћ

ИЗГОВОРИ МИ ИМЕ

Изговори ми име…
и молим те вежи ме
празнином из које ти долазиш
а ја наумила
иза двадесет и осам
месечевих лица
у застрашујуће тишине
што се у црвеним тулипанима крију
као у молитви после опроштаја
или у крилу без детета

Изговори ми име...
и молим те, умотај ме црнилом
изнад месечеве воденице
а са дланова,
звездано брашно обриши
мојим лицем
Ти, весели воденичару
Ах, како је горак наш хлеб!

© Бранка Кораћ - Песма 2007. године

Миљојко Милојевић

ГРОБЉЕ,ТАМА,ЧАМА... И ...*

Овде, на гробљу у граду,
изнад сваког добра, изнад сваког зла,
почивају друг до друга, овдашњи до странца,
и хероји, и геније славни крај тужног пијанца
- сви у тами тешког, влажног, тла.

Овде, у миру почивају деца и људи и жене,
без љубави, и среће, и јада, и без наде сваке.
У тишини и дубокој чами своје црне раке,
очекују вољене и драге…
Ту и моја драга очекује мене!

А, овде, на гробљу мога милог села,
изникли и расту све церови сами.
Међу њима једна бреза бела
пркоси тишини и гробљанској чами.

Када ме сахране ту, крај травнога пута,
волео бих да ми изнад чела
место цера, место глога љута,
никне само витка бреза бела…

И у дане летње и у ноћи јесење и сиве
шуми, шуми, шуми
све лепше, и дуже, и више…
Да се звезде и околни хуми зачуде, задиве,
како брези песме мртав песник пише.

© Миљојко Милојевић - Песма 2009. године

Гордана Кнежевић

ВРЕМЕ ЈЕ

Као измаглица
обавијена свиленкастом
копреном сна
трајем у простору
не заваравајући се више
да могу кад хоћу
са твог длана лизнути
зелени извор тишине

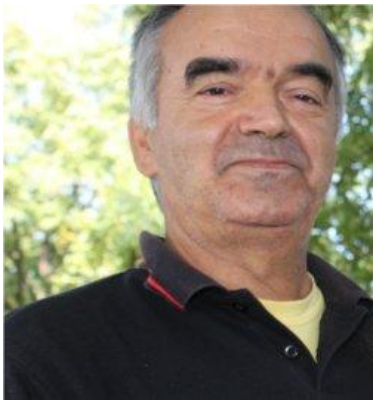
Постојим несмотрена
као мисао
и неприсутна и хитра и свирепа
и мазна
непоправљиво упорна
на ветрометини покислог
првог залога усамљености

Смејем се властитој немоћи
у безнадежном покушају
да ти се из даха искрадем
и предајем се
овој вештичјој надарености
да се у реч претворим
и разбијем о хриди
тврдо нејестивог пропадања

Шутирам упозорење
као својеглаво
бацање камена на свилу
гурам урезаним борама терет
својих изгубљених четрдесет година
уврежена у ове хладне котрљајуће
беле распуклине
у меморији заборављеног ходочашћа

Време је да се поклони и каже хвала
или да се окрене и оде и не каже ништа

Гордана Кнежевић - Песма 2008. године

Јован Михајило

ЖИВОТ

Депресија смрти
Отуђено срце
Узимам аорту
и плешем са
сузом

Магазин мисли
у тело трпам
токови река
у мом крвотоку

Отрови змија
пландују
у тору

Погани крикови
нажуљаше мозак
а глава трула
и све се просу

Чекићем окивам
мисли
Замрси косу
медом
Рука ми трне
прсти је
даве

Од кости дедова
својих зидаћу
кулу нову

Крв ће ми бити вода
за бетон сакатог
гроба

© Јован Михајило
Песма 2010. Године

Лепа Симић

НОВЕМБАР СЕ ВУЧЕ

Сретали смо се
у недостижним
сновима
у мојим
и твојим песмама

Тог новембра
за твоје топле очи
дадох душу
да је у теби
заборави време

Срцем сликам
заигране мисли

У сребрном гнезду
уснула
под ветром
стихом покривена
месечева кћи

© Лепа Симић - Песма 2011. године

Светлана Биорац - Матић

ЕЛЕГИЈА ЗАМРЛИХ СЕЛА

Овде још само гробља оживе
о задушнице ил' у дан свети,
из траве извире крстови криви
ал' мртви неће оживети.

Још само хумље живе дозове,
натписи што се боре с временом,
сенке предака под грмом зове
и бледе слике срасле с каменом.

Горе, над гробљем, низ пусте куће
још само ветар жалосно вије...
Из прага проникла трава и пруће,
попало прошће, пукле мајије.

И шумска тама све јаче бије,
а све је утихло тужним миром.
Далеко негде потомци живе
док вук завија пред капијом.

© Светлана Биорац-Матић
Песма 2011. године

Зоран Христов

ДОМАЋИН ЧОВЕК

Нисам ти ја, брале,
човек за те ствари!
Мислим, швалерација,
и тако то.
Ја сам домаћин човек!
Данашње жене воле
мазне и намирисане
ко оне, Боже ме прости,
а ја и неокупан легнем!
додуше, само кад је сезона
и не у кревет него у сено
да ујутру не губим време.

Нисам ти ја, брале,човек за те ствари.
Мислим, политика и тако то.
Ја сам рођен да рмбам
од сванућа до касно у ноћ
и да у небо гледам
да ми киша не сјебе труд.
Ја сам домаћин човек
код мене празна слама под стоку иде
немам кад да је, изнова, млатим
ко ови, Боже ме прости.

Нисам ти ја, брале, човек за те ствари.
да лажем, крадем и тако то.
Ја сам домаћин човек
прво држави дам што је њено
порез, прирез и све што тражи
и нема везе што је све мања
а ових, Боже ме прости,
џаболебоња на њеном јаслу
из дана у дан све више има
док ја за њиву раднике тражим.

Нисам ти ја, брале, човек за те ствари
секс, дрога и рокенрол
Ја сам домаћин човек .
Новине немам кад да читам
а телевизор, Боже ме прости
лупа глупости!!
Да не кажем не зна шта прича.
Све вести чујем кад падне ноћ
а ја одем пред задругу
и попијем једно, два, три пива
што каже народ, ладна ко змиче.

Ја сам ти, брале за поштен живот
што би се рекло, за данас, глуп.
Онај што не да на своје
али и једнако поштује туђе.
Нисам од оних, Боже ме прости
што се савију како ко дуне.
Ја све што мислим гласно кажем,
домаћин човек, кажу у селу.
Сад, кад још мало загуди север
а ја насецкам кисео купус
па преко њега грувану, љуту
у поверењу, заболе ме...!

© Зоран Христов

Песма 2012. године

Светлана Ђурђевић

ЖУДЊА

...и нек ме нема
у осмеху твоме
зачаурене страхом
обложене очајем
нек не будем ни тема
сећању ниједноме

...и нек ме нема
у уздаху твоме
избраздане сумњом
заслепљене сујетом
нек не будем ни сена
праштању исконскоме

...и нек ме нема
у јецају твоме
обневиделе чежњом
отупеле жељом
нек не будем ни пена
таласу изгубљеноме

...и нек ме нема
у радости твојој
оковане сетом
одбачене грехом
нек не будем ни хтење
тражењу проклетоме

ал^ нек ме има
у чекању твоме
у зеници твојој...
надању обојеном слутњом
утиснутом на лицу твоме
неугаслом жудњом

© Светлана Ђурђевић

Песма 2012. године

Радивоје Пацко Миладиновић, Ћуприја

МОЈА ДУГА

Тамо где се снови у стварности губе
И где кише плахе испирају тело
Снегови с планином крше се и љубе
А суморна бора притиска на чело

Тамо где се песма са љубављу пише
Испод пера клизе најдивније риме
На босиљак свети и тамњан мирише
У осами тихој изговара име

Спознао сам онај свечани тренутак
У којем се стиче и живот и слава
И у срцу црном најтамнији кутак
У ком моја душа с твојом обитава

Чекао сам да се сан и јава слију
У једну целину као колут вечан
Да небо запоје свету симфонију
Да смисао буде бескрајан и свечан

И дочеках све то што ми живот чини
У радости гласја и пој мојих муза
Остала је само крадом у причини
Једна капка росе - једна моја суза

Сада небо љуби мога неба дугу
И посипа златне трагове по коси
Ја стамено љубим једну љубав другу
Коју време као замену доноси

И МОЈЕ БИ ПА ПРОЂЕ

Живећу ја у свакој својој песми
С којима сам многа покупио зјала
Моји ће ме недосањани сни, несни
Урокљиво гледати иза огледала.

Ма морао сам ја да се родим,
Баш српском роду да се десим
Пригодне беседе да са вама водим
И све на тенане да удесим.

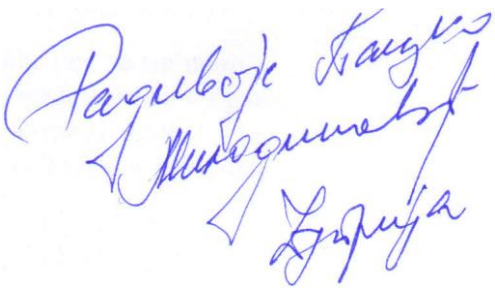
Напело ме баш да будем песник
У неблагородно време, невреме
И да кроз стихове будем весник
Јевањђелске вечите теме.

Да живим овако брзо, све брже,
С главом у овом, срцем у минулом веку.
Смисао живота већ ме растрже
Од Надчовека ка Свечовеку.

Отићу ћу тихо, за све ненадано.
Доста је мога вриска с рођењем.
Сад хоћу смирено и полагано,
На пут са дубоким преумљењем.

За мном ће остати гомила смећа.
Плодови мог рада, свежи и гњили.
Скупиће се можда и цела врећа.
Неки у блату, неки у свили.

Сам Господ знаће реч да ми цени
Његова нек је прва, потоња и права.
Па кад одмери награду мени
Нек ме сачува од Злога и заборава.

© Радивоје Пацко Миладиновић

Љубиша Ћидић, Крушевац

МОРАВСКА ТРОЈЕРУЧИЦА

Само ти прерушена
у три моравске реке
ходаш Србијом
Мајчице

Само ти
за великих поплава
а задесиле су нас и ове године
одвајаш наше чисте брзаке
из туђег муља
Бистра Разводнице

Само ти
за великих олуја
а задесиле нас и ове године
издвајаш добре ветрове наших шума
из туђих оркана
Добра Разбистрице

Само ти
из отуђеле браће
а посвађали смо се и ове године
враћаш лице
по очевом лику
Драга Повратнице

Само ти све знаш
о поплавама о олујама о тајни
завађене братске клице
Света Водитељице

Само ти
прерушена
кад благом руком залечиш и ово лице
залутало под моравским луком
а српским небом
док га лечиш љубављу сољу и хлебом
Нежна Видарице

Само ти
знаш да ће се и њему
баш као благи твој прах полени
развејати срце по Србији

На твоје звоно Мајчице
дирнуто трећом руком

1983. Хиландар

© Љубиша Ћидић

Љубиша Ћидић: "Моравска тројеручица"

Мораве-водене аорте земље Србије - Вељко Стамболија

Када неко пише о троморављу, воденим аортама земље Србије, онда њему треба и трокрако перо. Тај који се поморавио тамо гдје се Мораве у загрљају сједињују и љубе, пише једну пјесму у три примјерка. Ко јој у рињу матицу перо замочи са Моравом се за вијеке вијекова побратимио и кроз вене му моравско мастило тече. Оморављеном и отројерученом сав му се водени свијет са рибе моравске матице на бијели папир пресели. Сваки запис, свака пјесма добија чувени водени моравски жиг.

Љубиша Бата Ћидић одавно се оморавио и нераскидиво побратимство зачео, а за узврат Морава му изморавила најљепше приче о славним Немањићима, о Хребљановићима, о Јелици Призединој, о тужној Гојковици... Свака кап моравске воде носи у себи слику из прошлости. Вода је трајнија и мудрија од сваког људског трајања и

своје тајне нуди само одабраној пролазности. Свјестан сопствене краткоће, пјесник ужурбано и са неком страшћу, јер без те страсти не би ни био пјесник, записује судбину једног покољења које је своје кратко животно протицање везало за моравски ток. Ђидић, тај српски Хајне, обраћа се Морави као посестрими, као доброј вили, захвалан јој и када је водоплавна и када је благодарна. Многе су европске и свјетске ријеке опјеване, па и наше, сјетимо се Андрићеве Дрине, али нико се води не обраћа тако непосредно, чак интимно, као Моравци. ''Ој Мораво'', пастирско је и ратарско обраћање води кроз дозивање, а на овај начин заојкавали се још само момци својим вољеним дјевојкама. У Јеличиној одлуци да своју част одбрани баш у Морави, која ју ''је одранила'' и ''која ће је саранити'', откривамо драматичн, нераскидиву и судбинску повезаност Мораве и народа који поред ње и уз њу живи. Морава се труди да сву своју водену енергију несебично пренесе на српски народ. Између осталог њена се снажна водена струја осјећа и у пастарским фрулицама или свирајкама, кроз чије магичне тонове трепери жилно сађе њених врба. Љубиша Ђидић је мелодију моравске фруле одавно преточио у стихове удахвнуши им молске тонове и због јелице, и због Пријезде, због Милице, због Јефимије, Лазара, Стефана, Оливере, Јелене Балшић...

Морава је била инспирација и неимарима, биће поново ако будемо ослушкивали њежне тонове моравске фруле и Орфеје са Мораве, градитељима духовних грађевина трајне и непролазне љепоте и умјетничке вриједности. Препознатљиве и оригиналне изазивале су завист наших непријатеља и комшија из које се рађала мржња, а онда нагон за рушењем, а оне поново ницале љепше и сјајније него прије, крштене и освећене моравском водом. Пјеснк, као што је Ђидић, могао је у стваралачком надахнућу уочити ту нераскидиву везу између Мораве, те вјечите инспирације, и духовних убожница, тог божјег дарка, јер је себе без остатка и било какве сумње добровољно уградио у дамаре српске и моравске приче. Милентијско звоно и беловодски камени цвијет нашли су свог Орфеја који ће у сонетним прељевима тонова покушати вратити стари сјај чувене Моравске школе.

Није случајно чудотворна икона Тројеручица посјетила троморавље и ту застала и духовно се сјединила са српским народом и својом трећом руком помиловала моравске славује. Кога би и помиловала ако не би помиловала пјеснике, своје најближе духовне сроднике. Ђидић себе попут младе Гојковице уграђује у зидање нове и боље грађевине, цијеђећи сок језика од најбољих ријечи за нека будућа покољења. Ако су Срби и лутали, а лутали су, тражећи боље и више од оног што су имали, ту су пјесници да их подсјете на сјемење из ког су никли. Народни пјевач није измислио Гојка да би Мрњавчевићима придодао трећег брата, опет број три, већ због младе Гојковице која ће својим прсима и млијеком отхранити и одгојити једно ново и боље покољење. Ђидић, одличан познавалац наше народне епике, традиције и обичаја, мајсторски то уочава и из груди младе Гојковице точи и нуди млијеко ове храбре жене као пиће и светог грала. Млијеко ове младе и жртвоване жене је лијек за све српске ране, заблуде и повремена лутања, све остало је болест. И христову гранчицу је пронашао Ђидић као лијек за Бранково болесно плућно крило, као и кап воде из кондира Косовке дјевојке, која је љековито присјећање на прошлост. Према Љубиши Ђидићу мјера постојања, дакле, није увијек стварни живот, пјеснику је угоднији комуницирати са прошлошћу него са садашњошћу.

У цјелни гледајући, Љубиша Бата Ђидић исписује један мит о ''водоплавној земљи'' са жељом и поруком да се љубав, и ништа више од тога, по земљи Србији разлије попут воде и да божур, ''тај биљни бог'', поново процвјета на Косову, и да јабука, та ''биљна богоматер'' поново постане симбол кућне трпезе на чијем ће челу сједити добри и гостољубиви српски домаћин.

Вељко Стамболија

Љубица Вуков Михајило, Суботица

НЕОПХОДАН СИ МИ...

(поема Јовану Михајилу)

.1.
Као вода, као со и ваздух..
Задрхтим од божје тајне смрти
Да те нема, а има, у мени си саткан.
И крик срца у грудима
Стеже ме све јаче
И јецај као ехо пролама се у бол.
Сузе носе воду и со у ваздуху који удишем..
А гуши ме истина..
Неопходан си ми као слово
Као реч, као музика ветрова
Што фијуче кроз равницу преко Динаре,
Преко срца које од туге хоће да експлодира.
Неопходан си ми као песма у песми
За песмом... сриком и риме
Јер тиме си у њима уткао своју душу..
Неопходан си ми јер постојиш
Уклесан у камен динарида
Рунолиста и Тисног цвета у мени.
.2.
Остаде само реч и само крик узбуркане крви.
А стиснуте шаке би биле довољне
Да утихну плач исконске душе
Прегажене части
Изгубљене груде и међе.
А срце стеже ли стеже.
Вид на очима покриле већ поседеле веђе.
И сачувано само слово словољубља
Славописа слогалица
Србовеза Сораба.
Остадосмо неми
Уцртани на стени без гласа
Одоре без стаса.
Непознате ходи нам газе непокошено сено.
А оно бистрооко врело што из стена сикће
Стварајући пену
Ко ждребица када јој одузму ждребе.
Кад запени јој крв кроз вене
Од беса и немоћи скочи
.3.
Жели из стаје да искочи
У мркли мрак њишти.
Копитама удара о земљу
Ко добош добошара у селу
Успиње рже док стеже је уже
Око врата привезано о колац
Па цима..
Будна спи.. на ногама
Нема сна већ је мори јава.
Њена бол никог не дотиче.
Извор уз жубор у Ибар отиче
Те напит и сит...
Мрмори ромори брбори...
Песму и музику поља и шума преноси.
Видела сам само сунце ..облак.
Прошлост заборављају само они
Који немају сећање..
..И карма ме сустиже
И дедовину ће да ми врате
А црнила душе у стопу ме прате
И не знам коме руке да пружим
.4.
Верност и живот свој да одужим.
Теби сам окренута истином ноћи
Снагом и моћи.
Ума свести и подсвести ходим.
Песак тече у златастом сјају
Сипино мастило модрином таласе пише
На дну звезде и бисер у шкољци завеле
Осветлиле пут ајкулама и пиранима
Што нас до костију оглодаше за трен.
..Погледом прелазим и преко видика
Надвисим глас, надвисим стас
Успорим корак
Успорим сјај звезда крак
Проломим еха глас
Проломим камена прасак
Уз откуцаје срца стазом вечности
Преко равнице жар птице
До врха Троглава највишег врха
Што Јован на коти 913 му име.
Црнило душе прелази у облаке
Обавијено тилом боли
Срце хтеде и моје да успори стане
.5.
И да крај тебе легнем
Утоплим нас двоје и да нас у једну раку споје
У једном дану једном трену.
Твој загрљај моја успаванка.
Срели смо се у сазвежђу поетске речи
У испреплетаном венцу песника
Реч беше моћ стиха
Реч беше титан емоција
Реч беше страст снага.
..САМО ОНИ КОЈЕ ВОЛИМО
МОГУ ДА ЧУЈУ ОНО,
ШТО НЕ МОГУ ДРУГИ,
КАДА ИМ СЕ СРЦА СПОЈЕ...
Сам помен смрти је нестајање.
У манастир ћу отићи
Клекнућу молићу
Дарове даћу
Међ анђеле као ореол сјаћу
Испуњена у срцу са тобом.
Живећу с вером у бога
Душа се никад не мења
Остаје иста, чиста
Ја, верна душа косовска..

© Љубица Вуков Михајило

Дане Стојиљковић, Прокупље

НАКОТ ИЛИ ШТО ЉУДИМА СЕ ЗОВУ

Самопоштовање нам је потребно више него икад,
а самопонижење никада да се одрекнемо
своје прошлости - Достојевски

МНОГОСТРУКА НЕСРЕЋА
ШТО НАС НА РАСКРСНИЦИ
МРАКА ЧЕКА
МНОГОСТРУКО ЈЕ ВЕЋА
КАД ПРОШЛОСТ ГУБИМО ИЗ ВИДА
ДА НЕБО НИЈЕ ОД ЈУЧЕ
МРАК ШТО ПОКРИВА
ТУ ГОМИЛУ ИЗРОДА
ШТО КРОШЊЕ ДРВЕЋА
У КОРЕНУ СЕЧЕ

ТОГ ЋУТЉИВОГ МУЧЕНИКА
ТО БОЖАНСКО БИЋЕ
ЦАР НЕБЕСКЕ ПОРОДИЦЕ
ШТО ИЗ КОРЕНА ХРАСТА НИЧЕ
ТАЈ ЧОВЕК
ШТО ПОРАЗОМ ПОБЕДУ ДОБИ
НА ЧИЈУ ДУШУ САДА ЛАЈУ СВЕ
ШТО СЕ НАКОТИШЕ ИЗРОДИЦЕ

ЖИВОТ БИЋА ВАСКРСЛОГ
ЖИВОТ ШТО МУ БЕШЕ ПЛАХОВИТ
ВРАТИО БИ СЕ ЊЕМУ
ДА СЕ ОПЕТ ПОНОВИ
ВРАТИО БИ СЕ ОПЕТ
ДА МРАК ШТО ИХ ДРЖИ
У МРАКУ
У СВЕТЛОСТ ПРЕТВОРИ

СВЕ ШТО СЕ ДАНАС ЦРНИ
ТО ЈЕ НОЋ СУТРАШЊИЦЕ
АЛИ СЛЕПАЦ НАПОСЛЕТКУ
ПОСТАЋЕ ВИДОВИТ
СВЕТЛОСТ ОСВЕШЋЕЊА
ОСВАНУЋЕ

ЧОВЕК ПОД КАМЕНОМ
ПОД КОРОМ ХЛЕБА
ПОД КОРОМ ВЕЛИКОГ МОЗГА
ВО УПРЕГНУТ У ЈАРАМ ЕВРОПЕ
РИКНУЋЕ ГРОМ СЕВНУЋЕ МУЊА
ЗАБЛУДЕЛОМ ВАСЕЉЕНОМ ЦЕЛОМ
И РАЗБИТИ ТАМУ ОВУ
МАСКЕ ПУНЕ СТРАВЕ И УЖАСА
ШТО ЉУДИМА СЕ ЗОВУ

ЦИТАДЕЛА НА ВРШНИКУ

Да ли ме тера
божја снаговитост
да полетим у прошлост
на време неказану љубав
што ме спуста у сан
да више не могу
да будем будан
тако корачам сам
потпуно слеп и глув
стопалима наше прошлости
без месеца ноћног фењера
без сунца дневне светлости
за сваку испушену твоју цигарету
целе ноћи сагоревам у пепео
док између Вршника и неба
у зору белу
ко би рекао од пепела
да подижем
тако високу цитаделу.

ПОГЛЕД СА ВРШНИКА

Поглед ми је дужи
Од хиљаду година и више
А кип ми је лепши
Од целог небеског видика
Као стогодишњи храст
У рату где свако
Редом гине
Храсту мисао о љубави сине
Песник на позорници мисли
Налик стени изнад времена света
Док реке не чују своје жуборе
Птицу у лету убити нико не сме
Само богови чују моје говоре
Само богови слушају моје песме

На Вршнику
Врх храста плаветнилом сања
Ветар ломи његове гране
Не чује се бол његовог лишћа
Његово стабло према небу
Као срце песника воде осећања

НА ВРШНИКУ БОГОВА

Сликала сам дрво живота
На Вршнику богова
Где си ти у његовом хладу
Под пуном војном опремом
У свом шатору
На бој дочекивао
Вековима непријатеља
Тихо сам прелетела
Преко времена прошлости
Преко насликаног глога
До најситнијег детаља
Црвене глогове бобице
Расуте по камењу около
Тако живе пре времена пале
Да се могу покупити шаком
И велики жути мрави пузе уз стабло
Ужурбано забадају своје сурлице
У кору
И ждеру живе црне бубице
Пчеле лептири буба маре скакавци
Сви су на врелом сунцу затихнули
И влати траве заспале
Дивље звери после ноћног лова
Излежавају се у хладу великих дубова
Сунце прокувало воду и земљу
Јара трепери у ваздуху
Уђутале птице на гранама
Бели перјани облаци зуре
На видиковој линији планина и неба
Дах природе је стао
Зауставило време садашњости
Шатор сам разоткрила
Ушло је време будућности
Ти си ме за трен погледао
У мени се тишина затајила
У расцветаном глогу
На самом врху до неба
Једна птица тихо је запевала.

У зору, 13.03.2007.године

ЛЕПОТА РАЗЛИЧИТОСТИ

ПОСЕКЛИ СМО СТАБЛА
НАШИХ ШУМА
ОСТАВИЛИ
ЊИХОВЕ КРОШЊЕ
У ВАЗДУХУ
БЕЗ КОРЕЊА
ИЗГУБИЛИ ТРАГОВЕ
НАШИХ ПРЕДАКА
ДОЖИВЕЛИ МЕТАМОРФОЗУ
ОПШТЕГ
ГУБИЛИ СВОЈУ ЛИЧНОСТ
СВОЈУ ПОСТОЈБИНУ
СВОЈУ ОКУЋНИЦУ
СВОЈУ ДРЖАВУ
СВОЈ НАРОД
СВОЈЕ ГНЕЗДО
ИЗ КОЈЕГ СМО СЕ
ИЗГНЕЗДИЛИ

ПЛАНИНЕ ЋЕ СЕ
ЗБИЈАТИ СВУДА
ОКО НАС
ВРХОВИ ЋЕ ДОТАКНУТИ
НЕБО
И ДОЛИНЕ ЋЕ НЕСТАТИ
И ДА ЛИ ТО ТРЕБА
ТАКО ДА БУДЕ
НИКО НАС НЕЋЕ НИШТА
ПИТАТИ
ЗАШТО НИШТИМО
ЛЕПОТУ ЖИВОТА
ЛЕПОТУ РАЗЛИЧИТОСТИ

КАМЕН У ВАЗДУХУ КОЈИ ЛЕТИ ПРЕМА СВОМ ЦИЉУ

ОНО ШТО СЕ ЧОВЕКУ
НАЈВИШЕ ДОПАЛО
ТО ЈЕ ШТО ЈЕ РАЗГОВАРАО
СА ДЕЧАКОМ
НА КРАЈУ ПУТА
ДЕЧАК ЈЕ МОГАО
НЕКАДА КАД ОДРАСТЕ
ДА НЕКОМЕ РАЗБИЈЕ ГЛАВУ
И ДА НЕ ЗНА
ЗАШТО БИ ТО УРАДИО

КАМЕН КОЈИ ЈЕ ДЕЧАК
БАЦИО ДА РАЗБИЈЕ ПРОЗОРЕ
НЕКЕ ВЕЛИКЕ КУЋЕ
У ЧИЈЕ ДВОРИШТЕ
НИКАДА НИЈЕ МОГАО
НИ ДА ПРИВИРИ
ОД ДЕТИЊСТВА
КАМЕН ЈЕ ЛЕТЕО
У ВАЗДУХУ
ПРЕМА СВОМ ЦИЉУ
А ДА ДЕЧАК
НИ ДАН ДАНАС
НЕ ЗНА
ЗАШТО ЈЕ БАЦИО КАМЕН
КОЈИ ЛЕТИ ЈОШ У ВАЗДУХУ
ПРЕМА СВОМ ЦИЉУ

УСПУТ РЕЧЕНО
ДЕЧАК НИЈЕ БИО
ПРЕДМЕТ РАЗГОВОРА
У ВАЗДУХУ ЈЕ ОСТАО КАМЕН
КОЈИ ЈОШ УВЕК ЛЕТИ
ПРЕМА СВОМ ЦИЉУ

У БЛАТУ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ

Моја кћери
Кад ти буде неко
Успут реко
Да сам мртав пијан
На улици пао
У западно блато
Ти ћеш дотрчати
И поносно рећи
Био је то мој
Неприкосновени
Овоземаљски
Створитељ
И изината
Читавом свету
Нећеш пустити
Ни једну сузу
Да се слије
у западњачку реку

Пожар се није
Угасио
Ватра је утихнула
Пламен се притајио
Жар се затрпао
У пепелу
Заћумурене
Западне цивилизације...
А много је волео
да је кроз време
горео још даље
да још једном буде
АНТИЧКИ роб
Као Езоп
Тако би борбу
Прогресивно
Почео из почетка
Да буде кмет
У феудализму
Радник
У капитализму
Друг
У социјализму
Изгори
У својим жељама

За првобитни
Праисторизам
Када су се људи
Само
Хранили плодовима природе
Пили воду на изворима
Бикови само скакали
На краве
Мужјаци волели
Само женке
Све по закону природе
Да унатрашке
Више нико не иде
Да више нико
Не буде
Капиталистички радник
Да више нико
не буде феудалистички кмет
Да више нико
Не буде робовласнички роб

Била је то за њега
Страшна коб
Када су људски род
Срушили ђаво на истоку
И западни малоумни бог...
Кћери моја
Дубовско стабло моје
Дубовска шумо моја
Свето српско дрво моје
Од хиљадугодишњег храста
У гори твојој
Направиће стрелу
И одапеће копље
Ђорђе
Свети Ђорђе
И убити аждају
Чија се глава
Надвила изнад Србије
А реп се праћака
У блату
Европске уније

06.05.2013. године
Сан у ноћи Ђурђевдана

© Дане Стојиљковић

Сања Петровић, Нови Сад

ПИСМО ЧЕТРДЕСЕТДРУГО

Драги мој,
размишљам о поступцима
уопште
и о томе да ли сагледавамо
њихове консеквенце
... сама њихова спознаја
чинила би нас бољим људима али
да ли смо дорасли томе?
Далеко сте...
а тако бих радо
са Вама полемисала...
И живећете данас
цео дан без мене
и ја без Вас.
Цео дан...
А да смо близу,
и још ближе
како би се све окренуло
наглавачке
претумбало
и претурило
као веш у машини
и по колико пута...
или не...
можда би то био само поглед
радозналих људи
пред другачијим човеком
и осмех изазван
несвакидашњицом и новином.
Нешто или ништа...
Ништа је ништа
а нешто је само нешто
али ако се догоди
онда је то нешто све
... или опет ништа...
Далеко сте
а да смо близу...
Заувек Ваша,
С.

ПИСМО ЧЕТРДЕСЕТТРЕЋЕ

Драги мој,
ових дана вођена сам
невероватном енергијом
снажним мислима
поезијом.
Човек до Човека
емоција до емоције
реченица до реченице
нераскидиво пријатељство.
Сладих се и врућим салепом
туфахијама
рахатлуцима
и туцаном кафом.
Да ли сам мислила на Вас?
Зашто питате нешто што знате?
Хотелске собе су лепа места за маштање...
Заљубљеност?
Велика је разлика
бити заљубљен од пожелети неког.
Мислите да желети некога
често, страсно и нежно
упућује на заљубљеност?
Мени пре на занесеност
која опет није исто што и заљубљеност
сматрам је степеницом ниже
подразумева физичку привлачност...
заљубљеност поред физичке привлачности
има и психичке, интелектуалне
а она опет није исто што и волети...
волети неког је много степеница изнад
подразумева носити неког под кожом
да тај неко регулише
откуцаје твог срца
да ти да крила и буде ветар постојани...
Ох, осетим ли ја то Вас
на леђима својим?
Заувек Ваша,
С.

ПИСМО ЧЕТРДЕСЕТОСМО

Драги мој,
да ли сте запазили
да се вечито формирају кругови
који се сужавају
или пак теже томе...
Национални кругови
у оквиру њих верски кругови
у кругу њих идејни
у кругу идејних интересни
у њиховим круговима социјални итд.
А култура?
Она је попут каменчића
који деца бацају у воду
и који одскакујући формира кругове
који се шире!
У замишљеном пресеку свих кругова
треба да су уметници.
Хајде да у континуитету бацамо каменчиће
да пресек буде што већи.
Заувек Ваша,
С.

© Сања Петровић

Др Александра Лутхандер, Стокхолм, Шведска

КАРМИН

Цртам контуре твог лица
али не могу
да направим целу твоју слику
разбио си се у хиљаду комада
не могу да те саставим
али те носим у себи
као све боје овог света

МЕСЕЧИНА У БИЈЕЛОЈ

Кроз небеску шпијунку
гледа ме месец мистично.
Рупа се отворила.
Бели бисер оставља траг
на црном тепиху мора
и као батеријска лампа
показује ми пут.
Као да се знамо
као стари пријатељ води ме
својим сјајем
по каменчићима
ово магично
топло вече у августу.

МОРСКИ ОСЕЋАЈ

Не бој се,
јер море има свој живот
Скочи у њега и осети
његов мокри
и светлећи капут,
који је затворен са
рибама и другим звездама.

© Александра Лутхандер

Елеонора Лутхандер, Стокхолм, Шведска

НОВАЦ ЈЕ ЉУБАВ

Мој омиљени Кинез
криво ме гледа
жели да се етаблира
у Нобеловој барутани
У друштву са мном
негативне поене добија
зато ме избегава
А када будем била богата
његове лепе косе очи
гледаће право
у моје богатство
Новац је љубав

ЦМОКВА

Илији Лакушићу

У мом врту светле
зелене сијалице
око месеца Августа
зри венац смокава

Берем пољупце
са гране
медени тестиси млађани
трагови сукрвице

Удвара ми се и ветар
Бокељски
да ми сукњу подигне
да полетим
да и то једном научим

На камене груди Ловћена
да слетим
где цистерне белих облака
млеко довлаче
за вечито гладног
анђела чувара

10. августа 2011. у Бијелој

БОЉИ ЉУДИ

Арсену

Сад кад више нисмо млади
тек сада смо слободни и
луди
сада знамо како се то ради
тек сада смо бољи људи

Сад кад смо уморни и сиви
и све нам се црно пише
тек сада знамо да смо живи
и да нам не могу ништа
више

Сад кад више нисмо лепи
у себи носимо праву лепоту
слабо видимо ал 'нисмо
слепи
чувамо снагу за доброту

ДЕСЕТ КОРАКА ОД ЈЕЗЕРА

Престани да једеш права јела
са погрешним женама
твоја добра вечера
не чини их
начитаним
ни мање љубоморним

I´m steel in love with you
а теби недостају маринирани
пачији језици
Беч и Венеција
Упомоћ!

Страни градови воде љубав
само за једну ноћ
прекобројан си
и немаш где да спаваш
шаљеш разгледнице -
потписујеш капитуалцију
пред усмаљеношћу

I´m steel in love with you
а ти идеш на сопствену сахрану ...
из првог реда чујем како говориш
"shit"
кроз зубе
погрешан рецепт за добро јело
потпуно деструктивна калиграфија

I´m steel in love with you
и пријављујем
да си киднапован
полиција ће пронаћи где си
и помоћи
да дођеш к себи
и вратиш се мени
на шољу зеленог чаја
у слободи
само десет корака
од језера
украшеног
светлећом дијадемом
моста
у част твог повратка

Мноштво пачијих језика
чека те на обали
и мој српски језик ...

I´m steel in love with you!

ЗОВЕМ СЕ ЕЛЕОНОРА ЛУТХАНДЕР

Зовем се као једна црква,
као једна шведска краљица -
Хедвиг Елеонора

Зовем се као Елеонора Рузвелт
као Елеонора Росидраго
5 вокала:

EEOOA
EOA
EO eeeeee!

Еленора
Елонора
Елинор
"Eleonor Rigby died in the church…"
Beatles, да
али то нисам била ја, Елеонора!

Презивам се као Лутер
не као Луфтханса и Луфтвафе
као један преварени муж

Ја не желим више да будем Лутхандер

Како се зовеш ТИ?

Каже: "Бонд" "Џејмс Бонд"
- тотално изненађење
мог самотног живота
на који је пао као бомба нежности
и руинирао моју каријеру домаћице

Ја сам песма на високим штиклама

ЗАЉУБЉЕНА КАМИЛА

Ја сам двогрба камила
грбе су ми сишле низ леђа
зато могу издржљиво да седим
у кафани "Фатаморгана" и чекам
док караван не пређе пустињу

Ја сам жућкасто-црвенкаста камила
имам обиље отврдлог времена
довољног за 1001 ноћ чекања
почев од вечерас

Ја сам комично поносна камила
са одсјајем оазе у очима
потпуно занесена верујем
да ће камилар ради мене, двогрбе
пустити караван да прође

ПС. Песма је писана
на седефастој унутрашњости кесице
пошто је претходно
из ње склоњен шећер

Препоручује се уз чај с мало рума -
за заслађивање живота

© Елеонора Лутхандер

Интервју са Елеонором Лутхандер, Љ. Обрадовић

ПОЕЗИЈА ЈЕ МЕГАФОН ДУШЕ

- **Елеонора, у овом броју Часописа за поезију – ПоезијаСРБ овај интервју је у ствари твоја биографија. Ко си ти заправо?**

Ја сам српско-шведска песникиња која се родила у Крушевцу 9. фебрара, 1954. године. Девојачко презиме ми је Дамјановић. Мајка - руска племкиња и песникиња, а отац - пореклом са Чева, које је Његош опевао у "Горском вијенцу". У Београду сам пошла у основну школу и завршила сам Осму београдску гимназију. Дипломирала сам на Економском факултету у Београду са темом "Хварски туризам". Удала сам се за шведског новинара Пера Лутхандера 1975. године с којим имам двоје деце, др Александру Лутхандер и мр Амадеуса Лутхандера. Живела сам у Будимпешти, Минхену, Москви и Хвару, где сам написала и две збирке поезије, које су заједно поново штампане 2005. као - "Хварска приговарања". Сада живим у Стокхолму, али често долазим у Београд.

Написала сам укупно 31 књигу поезије и песничких превода. Превела сам најзначајније савремене шведске песнике на српски језик: Кристину Лугн, Бруна К. Ојера, Лукаса Модисона и Улфа Лундела, као и избор из хаику поезије Дага Хамаршелда. Заступљена сам у Нобеловој библиотеци са своје две збирке поезије на шведском језику, као и у антологији "Шведски хаику". Превела сам песме 186 српских песника на шведски језик, у три тома антологије "Поезију ће сви писати", према стиху Бранка Миљковића. Бавим се естрадном поезијом и поетским перфомансом. Правим икебану од оригами цветова са хаику стиховима, (фото материјал за електронску књигу - сликовницу "Икебана" из 2005. године). Примила сам Златну значку Културно-просветне заједнице Србије за 2007. годину из песничке руке Љубивоја Ршумовића. Избор из моје љубавне поезије, "Медовина" изашао је у Црној Гори 2009. године, као и збирка поезије "Цмоква", 2012., а ове, 2014. године, у Стокхолму ми је изашла хаику збирка "Дубаи хаику" посвећена Шеику Мохамед бин Рашид Ал Мактоуму. Припремам нову збирка хаику поезије, "Ела Чевска".

Члан сам Удружења песника Србије "ПоезијаСРБ", скоро од постанка, по принципу: "Песници свих земаља уједините се!" Више о томе ко сам ја заправо, откриће се из из одговора који следе.

- **Поезија мора да је моћна, кад је успела да нас упозна. Које место у твом срцу заузима Крушевац?**

Као што сам написала у песми коју сам теби, Љубо посветила - "бродови се осмехују што остају". Сви ми који смо, свуда по мало, живели по свету, дивимо се онима који су остали у месту свог рођења. Шеик Мохамед је испричао да му је давно један арапски лекар у Лондону одговорио: "Кућа је тамо где могу јести", на питање: Зашто живи у Лондону, а не Дубаију? То је, наравно, било пре неколко деценија... Када сам, штиклама, у крушевачком позоришту ударила у даске које живот значе, ставила сам књигу "Познате крушевљнке" (у којој сам заступљена) као кров изнад главе и рекала - ово је моја кућа и Крушевцу! Књига је моја кућа. У Крушевац ме је вратила поезија, мој једини капитал, заједно са ћерком и сином. Увек када прођем поред велелепне зграде крушевачке општине, знам да ту "станује" моја крштеница и нема те Шведске и нема тог Београда, ни митског Чева у Црној Гори, одакле ми је деда по оцу и нема те Русије одакле ми је деда по мајци, ни градова, као Хвар који су ме песнички "усвојили", који то место могу да преузму. Крушевац стоји у мом пасошу и у мом срцу! Али ја нисам још довољно богата да могу да живим дуже у свом родном граду! Дођем по некад, на дан – два, када ме позову у госте. И тада ми је сита и душа и тело!И тада певам као грлица.

Мада сам завршила економски факултет, остварило се пророчанство мог оца - "да не умем ни за воду да зарадим". Радим све време на поезији, али не зарађујем на поезији. Краљевина Шведска ме храни, а ја сам јој за узврат "поклонила"своје песме и двоје дивне деце. Очигледно је да мене поезија храни и још ме је вратила у Крушевац, после више од пола века од рођења. У Министарству за дијаспору, у Београду, једне песничке вечери, песникиња Светлана Ђурђевић ме је упутила на Љубу Обрадовића и рекла да треба да на његов сајт, www.poezijascg.com, пошаљем своје песме. Ја сам прво послала песму "Крушевац", (написану 2005.) коју је Љуба одмах објавио. И тако је све почело...

- **Песници одувек желе да поезијом промене свет. Шта је поезија теби и која је њена улога у савременом свету**?

Поезија је мегафон душе. Она је универзална исповедаоница. Поезија нас упозорава на разне опасности, јер иде испред свог времена и штити нас од зла. Сада дефинитивно сви пишу поезију. Задњих десет година, преводећи песнике на шведски језик прочитала сам много књига поезије и сазнала из њих много о тим песницима као људима.То је учинило да се неких од њих још увек по мало плашим, јер сада добро знам какву душу имају. Кроз поезију, они несвесно или свесно упозоравају људе да их се клоне, као злочинци који се враћају на место злочина. По некад ми је

жао сто сам то све сазнала (по систему "мање знаш - мање патиш"), јер су неки од њих на око били симпатични људи, али су, на жалост у бити - психопате, које донекле владају језиком и на тај начин манипулишу људима. Али прави песник мора да буде храбар и да не ставља главу у песак као ној.

Поезија има улогу заштитнице живота. Ја сам писала и објављивала поезију и за време рата када сам живела на острву Хвару. Убеђена сам да ми је поезија спасила живот, мада је у тим књигама писало све и како сам живела, и шта сам осећала и какви су били људи око мене. И данас ме за тај град вежу дубока пријатељства.

Наравно улога поезије је да одржи и обогати сам језик и лирику. Али то се догађа такорећи у ходу! То је тај "вишак вредности" који се створи када талентован и од "Бога дан" песник загрми речима, или се једноставно диви природи, космосу, људској лепоти и доброти. Поезија је и сама ”превод” са мисли у речи и слике, поезија је река која протичие кроз корито језика. Није све што тече тим коритом чиста поезија, али је добро да сви људи пишу песме па ће се временом, из квантитета родити и квалитет. Добро је то што је демократија ушла и у поезију, тако да сви имају право да пишу и објављују а не само неки ”одабрани”. Ко су ти одабрани и ко је њих бирао?

Такође поезија изједначава полове, или за почетак, мења улоге. Како савремена поезија данас изгледа, као да су се песници претворили у ”нежнији” пол, а песникиње су постале онај ”јачи” пол, јер заиста ”мушки” бране своју душу ништа мање и тело, борећи се за своје књижевно дело и своју част. За мене је било важно да у српску поезију уђем искључиво преко својих песама, а не да будем запамћена као наложница неког од (под)председника Удружења књижевника. То наравно има и своју цену, тако да сам већ дуже време потпуно маргинализована у сваком погледу, (чак су ме и кафе-куварице шиканирале), али било је вредно! Пер аспера ад астра! Надам се да ће мој пример помоћи нарочито младим песникињама да се више не подају књижевним тиранима ради објављивања књига. Тако поезија мења човечанство, које се управо и састоји само од мушкараца и жена и наравно, од поезије!

- **И на самом крају, реци нам шта ти мислиш о интернет сајтовима, као медију који је поезију унео у све домове?**

Сајт www.poezijascg.com је мени, а верујем и многим другим песницима, променио живот. Песник Љубодраг Обрадовић нам је као Али Баба, отворио врата поетског Сезама, а ми "песници-разбојници" изнели смо скривено песничко благо на светлост дана. То је довело до својеврсне "Поетске револуције"! Потпуно је срушен опсадни зид око поезије који су илегално градили такозвани новинари из (не)културних рубрика и вирусом глупости заражених медија, који су годинма писали искључиво о ономе "ко више плати" и о својим личним пријатељима, са којима су (о)седели у кафанама. А онда су су и сами напрасно ”пропевали” и преко ноћи постали "велики и утицајни" песници и наравно "хоп", одмах у излог књижаре "Геца Кон"! Било је "кадија те тужи – кадија ти суди". Нама, који им нисмо давали новац, кобасице или сексуалне услуге,осталао је било само да прихватимо горку истину да се ту никада нећемо наћи (макар док су они живи), ма колико добри песници били, ма колико књига написали и објавили. Али има Бога! Долази интернет и наш драги Љуба, који се као "Бетмен" бори против тог зла са својим сајтом! Наравно, ту су и други сајтови као: amika.rs, afirmator.org, avlija.me, locutio.si... Са тих сајтова, ми, уклети и прогнани песници полећемо у висине на кибер крилима, остављајући сасвим немоћне испод нас оне, који су нам до недавно кројили (ружну) капу у мемљивим биртијама. Какве све мрачне сподобе се нису издавале за - издаваче!? Полуписмени људи, који се данима нису трезнили, узимали су и последњу пару песницима, да би им сакатили књиге у аматерским штампаријама које су држали у шпаизу! А данас, како је лепо и цивилизовано седети у свежим, незадимљеним, дизајнираним кафеима и читати поезију на свом мобилном телефону, а при том бити потпуно недодирљив, слободан и заштићен од паланачке књижевне мафије! Или у папучама и код своје куће са лаптопом на коленима, као ја сада, пронаћи своју песму како блиста на неком сајту. Сад књижевни душмани могу само да нам пљуну под "Windows"! Да је тада био интернет, можда би Бранко Миљковић био још жив и не би се мучио са багром корумпираних уредника и надрипесника, још увек зелених од љубоморе на његове генијалне стихове. Интернет је стао на пут културоциду, јер више нико не може ”декретом” да избрише из књижевности све ове блажене и ослобођене песнике, који су слушали Бранка – нашег учитља поезије. ”Поезију ће сви писати!”. Па онда, ”Писати, писати писати” и богами, објављивати! Нема више ”неподобних” песника и ”спаљивања” књига! Бал књижевних вампира је заувек прекинут.

Као пуштени дух из чаробне интернет лампе, ушли смо у домове људи где смо дочекани као најдражи гости. Ја сваки "лајк", а посебно коментар, доживљавам као да сам позвна код те особе на кафу и слатко. Толико пуно доброте из тих сајтова излази. Захвална сам свим синовима и кћерима који су научили мајке и очеве, баке и деке, да рукују рачунарима - уведени у тајне кибер космоса.

Тако је нека добра душа поставила моју песму "Заљубљена у тежину" на YouTube. Колико је само времена утрошила налазећи прелепе слике које се фантастично уклапају у стихове и анђеоску музику - и то без икакве личне користи и потпуно анонимно? Свака част и хвала тим великим поштоваоцима и чуварима поезије! Какво је моћно средство овај благословени интернет који је спасио поезију од заборава и уништења.

Интервју узео Љубодраг Обрадовић

Милена Вукоје Стаменковић, Цирих

АТЛАНТИДА

Атлантида
Куца срцем Балкана
Песму тражи
А песма
Да зна да лаже
Комадић меса на столу
Био би
Као планина
Срећан човек
Што по контејнерима
Храну тражи
Ех,
Да је краљица
Украла би
Лажне осмехе
Ратове
Забранила их
Људима ушла у срце
Шапучући
Пробудите се
Погледајте се
Ухватите за руке
Ех,
Да може
Где би нам био крај
Нама на Балкану

ПУТОВАЊА

Сва
Своја путовања
Сабих
У једну чашу
Сад их
Полако
Испијам
Размештам по грудима
Душу храним

ПУТ ЗА БИЛЕЋУ

Крећем узбрдо
Газим говорљиво камење
Према месту
Ни на небу
Ни на земљи
Тамо
Где је и Бог
Заборавио на великодушност
Уместо хлеба
Људима даровао камење
Тамо чека ме
Човек
У полускривеном дворишту
Бере са дрвета
Румени нар и дуњу мирисну
Дароваће ме
Великим срцем
Херцеговачком душом

НИКО НЕЋЕ ВИДЕТИ

Кад ми срце пукне
Чуће се
Хиљаде његових делића
(то нико неће видети)
Слетеће
На косу моје деце
Ушће
Три београдске улице
Једно дрво у Вождовачкој шуми
Споменик на Бежанијској коси
Биће живо
Тек...
Тело је отпловило

ЖУДЊА

Неоткривено јаје
Куца међу дојкама
Бисер је
Тражи твоје зубе
Бедра су полумесец
Не смеју на починак
Буди ме јутром
Тад су ми звезде још у очима
Хоћу с тобом да их поделим

© Милена Вукоје Стаменковић

Борисав Бора Благојевић, Ћуприја

БОЕМСКА

(Истина у вину)

И нек плачу ноћи док по њима газим
Вино просуто свуда испред мене
Још увек кроз дим све пијане пазим
И склањам сећања изломљене сене

Кривудавих жеља још се срећи надам
Вино и песма враћају ме свету
И док грцам и плачем и падам
Лепоти живљења певам оперету

у спомене стварају баласте живљења
Истина у вину остаје ми само
Дал се ово моја памет сада мења
Или изгубљена стварност лута тамо амо

Тако газим ноћи и скандале правим
Црвено па бело па опет црвено
И пијем уз песму да све заборавим
На њу што ме сећа и све штоје њено

ЈА ПИЈАНИ СЕЉАК

Чекам је увек ћутећи
Туга уз обалу брине
Уз талас даљине
Ја пијани сељак -весељак
У срцу ћутим
Хоћу њу да слутим

и све што откривам
Док жиле мирно стоје
Плине у боје
Тамо откуд она долази

И опет у дну видика
Бескрајно сам
Своју муку знам
Ја пијани сељак - весељак
У срцу патим
Хоћу њу да вратим

© Борисав Бора Благојевић

Жико Сретеновић, Нова Пазова

БРЕЗОВАЊЕ

Када уморан легнем да спијем
и када снове најлепше снијем,
када сам данима на тешком путу
уморан огрнут мај чиним скутом,
притиснут тугом у тешко време
када се сатире српско семе,
на многе куће ставља се реза;
пред мојим очима стално је, бреза.

Љуља се лепрша, лишћем трепери,
ко да ми каже: "Помилуј убери;
ако нећеш брезу ти бирај друго
ал' немој бити одсутан дуго;
јер свако дрво пашњак и њива,
овде, посебну. душу има;
других се путева заувек мани,
само су једни, твоји Врнчани."

Кад' бејах дете, сирото гладно,
никад' се нисам осећ'о јадно;
снагу ми давали и крепили тело
ти дивни Врнчани, моје мило село.

Кад' одрастох, живех с великом муком,
јер није ми све ишло за руком;
цео радни век ознојено чело,
ал снагу ми давало, моје мило село.

И када сунце живота залази,
Јеш једну жељу у мени налази;
Ту где сам рођен, да почива тело,
Јер то су Врнчани, моје мило село.

© Жико Сретеновић

Светлана Биорац Матић, Алексинац

ВЕЧЕ НАД ПОМОРАВЉЕМ

Свицима се окитило поље
и по небу рој се звезде просу
док у косе уплиташе врбе
поветарац и вечерњу росу.

Зашкрипаше скеле на Морави
под теретом година и рода,
ко да шапће неку слатку тајну
на брзаку зажубори вода.

На заласку љубило је Сунце
Поморавље питомо и плавно
а кроз вече разлеже се песма
„Ој Мораво, моје село равно...“

Јавиши се аласи са реке
Месец срмом осрми таласе
што путују шумно, гргораво,
крај ливаде, воћњака и баште.

Три Мораве, ко три златне нити,
три линије живота на длану,
ушушкане у сомотно вече
већ сањају о новоме дану.

© Светлана Биорац Матић

Песма је победила на међународном конкурсу за најлепшу песму о Морави на манифестацији МОРАВСКИ ЦАРОСТАВНИК за 2014. годину.

Србобран Матић, Алексинац

ОДА ВОДИ

Изворнице, понорнице,
непремостне лепотице.
Појилице, знојилице,
купалице, душедајке.
Пламен паро, хладна стено,
од тебе је све творено.
Кап у слап, слап у реку,
дан у годину, па у веку.
Поплавнице, разорнице,
укроћене пркоснице.
Дар животом, твоја је голгота.
И извор и ушће си живота.
Спокојна, час оштра пакоснице,
неуморна, неукротна бесмртнице.
Дарова нам ти облике твоје све.
Као кап живота чувајмо те.

© Србобран Матић

Милка Ижогин, Ћуприја

ЉУБИЧАСТО

Сетила сам се мириса младости
Љубичасто гледам
Кроз љубичасти поглед
Љубичасто миришем
Кроз љубичасти мирис

Кад рођена бејах
Љубичасти дан је био
Кад ме мајка узе у наручје
Љубичасто ме пољуби

Љубичасту снагу ми даде
Да љубичасто живим
А кад крену кроз живот
Љубичасту борбу заволех

Данас љубичасто живим
Из љубичастог снагу црпим
И љубичасто гледам
И љубичасто живот миришем

ПО ЧЕМУ ПАМТИМ ОВУ ГОДИНУ

Година шездисет шест
младост, жар, искуство
увек нешто чекам,
чекам, чекам, чекам!

Чекам позив деце своје,
чекам позив драгог,
чекам своја осећања,
чекам како даље?

Зове Наташа, добро сам!
Зове Вања, мајко дођи!
Зове Тоља,чекам девојчицу!
Зове Драги, тачка, тачка,тачка
Александра и Андреи,
добра деца,
Маре, Томи, Јована,
лепо расту.
Елеонора се роди -
Михаило радостан.
Памтим ову
две хиљаде дванаесту
годину!
ПАМТИМ!

МОЈ ДЕДА НИКОЛА

Мој деда Никола
Некад млад војник беше
У рат Први светски
С" песмом је креуо!

На свом вранцу
Дојаше у прве редове
Па агази на прву бусију
За страх није марио!

Прво уђе у Балкански
А касније и Солуски фронт.
Ређале се битке
Порази и победе!

Водио се РАТ ПРВИ
На Дрини и Колубари
Војска се утврди
На Космају, Јелици и Каблару!

А тек како је било
За наше војнике
Па и за деда Николу
Кад је био у Солуну!

Све недаће рата ОН прође
И својој драгој Сави дође
Не на коњу врану,
Да му Сава вида рану!

МОЈ ДЕДА НИКОЛА
СОЛУНАЦ ЈЕ БИО
САД НА ЗИДУ КРАЈ ЊЕГА
СОЛУНСКИ ОРДЕН СИЈА!

© Милка Ижогин

Дарко Колар, Шид

СРЕМСКА РАВНИЦА

О сремска равницо,
кућо моја.
Како си се у душу
укројила само.
Српска птицо
радоснице.
Војвођанска тамбурице,
огледалце, лепо лице.
У пољима јаребице,
препелице.
Ено већ и
жито ниче.

О сремска равницо,
уметност ти превелика.
Музичара, извођача,
сликара и песника.
Испевана дико,
исцртана слико.
Све си претке
отхранила, напојила
и јунаке постројила.
Равница је српска птица.
Фрушка гора
те прекрила,
заштитила,
винограде подарила,
а изворе поставила.
Сву је стоку
напојила.

Када поља замиришу
после кише,
и пушница замирише.
Кулен суви,
кобасице,
победнице,
слане шунке,
сланинице.

Винограда много више,
на асталу у бокалу
вино слатко црвени се,
а за славу све попи се.
Старе шуме
њишу грање.
Висибаба вири крадом,
испод листа радовање,
ништа мање.
Орјентири, путокази,
право грање,
високи јаблани,
јавори, брестови,
и храстови.
Такво ти је стање.
О сремска равницо,
кућо моја.
Како си се у душу
укројила само.
Српска птицо,
Радоснице,
војвођанска тамбурице.

ГРАДСКА

Папир на путу онако згужван,
усамљено бачен пре неки дан.
Прашњава улица,угажени
травњак,
припекло сунце, блатњави стан.

На зиду пишу нека слова,
бледа од сунца,разливена бојом.
Неколико црепова,висе са крова,
а рупе покрпљене са бетоном.

Јутарњи воз гази шине.
Усамљен путник на станици стоји.
Чита неке дневне новине,
гледа у сат, минуте броји.

И неко извесно време прође.
Велика гужва и много људи.
Свако на неку страну крене,
многи су зору дочекали будни.

ТИ СИ МОЈА ПРИРОДА

Не може се газити
тек покошен травњак,
нити стопом гасити
тек рођеног свица,
то сићушно биће
које нам светлуца.

Рећи ћу им
задрхталим гласом:
ти си моја љубав,
ти си моја природа.

Не може суша
исушити извор
са старе чесме
где смо пили воду,
где сам у води тражио
боју твојих очију.

Где се кап отегла
спојена из два срца
када сам у шаци
покушао да је носим.

Не дирајте
кључеве тајни,
где у души
стоје закључане
успомене наше
драге сачуване.

© Дарко Колар

Дарко Колар - Поезија је нова димензија у којој душа плеше без гравитације, Интервју узео Љубодраг Обрадовић

- **Дарко, дуго пишеш поезију. Шта за тебе значи поезија и да ли поезија може да се живи?**

Прве песме настале су још у доба основне школе, затим у војничким данима и трају све до данас. Оне долазе до изражаја када сам се почео упознавати са музиком. Пошто сам велики љубитељ музике, компоновања и рада на аутобиографским песмама, самим тим поезија ми је саставни део тог рада. За мене једну музичку нумеру чини"поезија", која је душа песме, а тело јој је музика. Живот без ње био би толико празан и једноличан. Боље је имати песму него празан лист папира. Она је ту да нас развесели, оснажи, разнежи, а понекад и растужи и додирне сва осећања прикривена тамо негде у дубини душе. Скупили смо све оне преживљене тренутке осећања претопили у речи, стихове, па као река запловили облацима и машту претворили у стварност. Стваралац даје све од себе, чак и део свога срца да би дочарао и поделио тај тренутак који је оставио траг у његовом животу и поделио са читаоцем, дар који је добио са задатком"стварања"лепоте писане речи. Поезија је као клатно које се љуља. Колико само сликара који сликају душом на једном месту? У животу ништа није случајно. За мене је поезија нова димензија у којој душа плеше без гравитације. Она је прави и једини лек за душу.

Поезија може да се живи једино у нашим и вашим срцима.

- **Недавно је у Шиду на твоју иницијативу основан Књижевни клуб *ШИД* који ће радити у саставу Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу. Откуд та идеја и та сарадња и да ли је могуће да једно Удружење песника Србије постоји и опстане, а да му седиште није у Београду?**

Моје прве песме у електронском облику објављиване су на сајту "poezijascg.com". Чланови сајта подржали су ме у раду, тако да су ми помогли да истрајем и наставим да пишем. Њих има стварно доста који су позитивним критикама, коментарима и лепим речима много утицали на мој рад. Мислим да ће се сами препознати у поменутим реченицама. Убрзо је настала и заједничка збирка песама „ПРВИ ПУТ" у којој сам био заступљен. Дуги низ година редовно сам објављивао своје радове на сајту и у свим заједничким књигама ПоезијаСРБ. Полако сам уводио песнике из моје околине у план и програм Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ, тако да су и они почели објављивати своје радове у заједничким зборницима. На сваком путу поезије, где год сам кренуо, увек је нит била везана између Шида и Крушевца. Међусобно поверење стечено годинама проширило је наше односе и погледе. Ова два града имају доста тога заједничко, а ми смо ту да повежемо остала удружења између наших средина. Ако нам уредник дозволи у наредним часописима открићемо вам ту тајну везу између наша два града. У Шиду и околини имамо доста квалитетних и добрих песника који нису објављивали, нити су имали могућност да објаве своју поезију у штампаном издању. Свидело им се што имамо заједничке зборнике у којима су сви равноправно заступљени, уредно представљени и где се може читати јер ово је скуп различитих генерацијских и стилских струја, са искуствима која су се дешавала у прошлости, сакупљена делимично у новом времену. Књижевни клубови који су на локалу у мањој су могућности да упознају рад и дело других песника као, и да понуде своје дело другим стваоцима и љубитељима писане речи у Србији и окружењу. Ова група људи која се налази у овом часопису је научила да ради као једно тело и буде један тим, а то је препознала у Удружењу песника Србије-ПОЕЗИЈАСРБ. Уз велику подршку Љубодрага Обрадовића који је највише заслужан отварању Књижевног клуба „Шид", јер ме је учио да ходам песничком стазом и видим да

појединац не може да уради ништа без тимског рада. Код нас у клубу поред песника и писаца имамо и љубитеље писане речи, који су редовни чланови свих манифестација. Ово је доказ да поезија нема границе када је у питању лепа писана реч. Није битно место, средина или град, битни су људи који су у њима. Наравно ово све радимо за свој лепи град Шид и у њему Крушевац, за нашу земљу, историју и претке. Ово је једини начин да људи који воле поезију циркулишу заједно, заједно дишу кроз овај предивни часопис.

- **Који су планови за рад Књижевног клуба *ШИД* из Шида?**

Наш тим људи ради већ неколико година заједно. Тачно се зна ко шта ради и како све функционише за једно књижевно вече или промоцију књиге једног од наших чланова. Ако се неко спрема за издавање, ту смо заједничким снагама да му помогнемо колико можемо. После оснивања и учлањења клуба у удружење кренули смо са књижевним вечерима и представљањем сваког члана појединачно, а са тим и даље настављамо. У плану су организовања трибина на тему медији и књижевност, утицај форме и стила у писању поезије. Такође, вршићемо промовисања песнишког стварлаштва и представљање издатих књига. У скорије време организоваћемо креативне радионице са различитим темама (правци и ситлови писања, утицај других уметности на књижевност, анализа поезије познатих песника, коришћење стилских фигура у писању поезије, сликовитост песничког језика и како га постићи). Када поезији додамо музику организоваћемо тематске песничке вечери. Пре пар дана направили смо сарадњу са Одредом извиђача "Лазар Бибић" из Шида и договорили се са старешином Тихомиром Ранисављевићем о даљем тимском раду између наша два удружења.

Могу да додам још и организовање гостовања аутора из других градова, и других држава као и неговање и сарадња са Републиком Српском, Хрватском, Црном Гором и Аустријом.

- **Какви су ти лични планови за објављивање твоје поезије у штампаном облику?**

Пре пар година сакупио сам своју поезију у једну књигу коју сам тада желео да штампам. Можда сам већ рекао да је мој мото живота"тимски рад" и „равноправност" тако да нисам ишао у штампу него сам сакупљене песме поделио заједно са својим пријатељима песницима и у већини објавио заједно са њима. Драго ми је када отворим зборник у ком смо сви ту, прочитам нечију песму и сетим се тачно сваког тренутка проведеног са аутором. И даље ми је у плану да будем заступњен заједно са вама у књизи где енергија зрачи самим додиром часописа. За мене је то право богаство. За сада не размишљам објавити први самостални зборник песама.

Љ. Обрадовић, Интервју - Дарко Колар, Шид

Ана Станојевић, Шид

ЧЕЖЊА У НОЋИ

Ноћ. Звезде на небу трепере, нестају,
одлазе негде у мирну луку.
Јутро на помолу, већ зраке пружа,
а ја, још увек стојим будна.

На тераси стојим и питам себе
да ли сам ти мили ноћас у сан дошла?
Или је са даљином и љубав нестала
к'о звезда падавица, одједном нестала.

У мени једна жеља се буди,
само да те видим, да те пољубим.
И последњи пијанац са улице нестаде,
а моја жеља неће, неће да престане.

Желим да те видим, да ли мирно спаваш,
кад ја већ ноћас спавала нисам.
Само да провирим из прикрајка мало,
да ти кажем да те волим
и да ми је до тебе много стало.

ПЕСМА О БОСУТУ

Босут плави, мирна река
тече негде из далека.
Све полако, к'о да дрема
кроз најлепши део Срема.

Та најлепша река наша
поред њива и салаша.
Украс Шида и Вашице
Батроваца и Градине.

Ој ти, реко неуморна
тебе твоја Студва краси.
Та речица тиха, мала
сјајним Сунцем обасјана.

Тихо течеш према Сави,
носиш рибу да је храниш.
Носиш лишће од дивље малине
па се онда вратиш до своје Градине.

Ој, Босуте момче стари
мостови те улепшали.
Песници те опевали
и с песмом ти душу дали.

СЕЛО МОЈЕ

Погледај те куће,
као ниске бисера стоје.
Пркосно изгледом својим
и нехотице освајају срце моје.

Мале, велике, беле, жуте , плаве,
има их још и много и сиве боје,
то је лице Вашице,
то је село моје.

Као тепих цветни
зеленило краси кућу сваку.
Испред кућа клупа
за једну - трач партију лаку.

Лепота жива и она кућа чоколадне боје
и пред њом жене са унуцима
за Ускрс, изашле па стоје.
Шарени се стаза од фарбаних јаја,
изгледају улице к'о латице лала.

Гледам у љуске, обузме ме сета,
сете ме на младост, тад осетим радост.
Волим те обичаје, волим те шарене боје,
ја припадам ту, волим село моје.

Равница лепа, нигде брда нема,
тек понеки шаров код капије дрема.
Штиклице кад чује тад залаје бесно,
љути се што сан прекидаш му свесно.

Пролеће се буди и трактори треште,
сви вредно раде, раде све без грешке.
Сеју усев, прехрањују жито.
Па јесен кад дође, да ставе у сито,
бело брашно за гужвару меку,
па онако врелу са страшћу да секу.

То је село моје, моје родно место,
ту жене месе најлепше тесто.
У фуруни пеку мириси се шире,
у Вашици мојој људи лепо живе.

Кад дођем у село, срце ми заигра,
осећам се лака, осећам се чила.
Волим село моје и волећу,
све док будем жива.

© Ана Станојевић

Ана Иван Жигић, Нови Београд

„Душа добрих људи мирише на босиљак!"

ЦАРСКИ ЗАЛОГ

Донеси бели струк
Царски залог што ти дадох
За први загрљај
Пољубац врели
Љубав искрену и чисту

Прођи мојим шором
Испод пенџера стани
Бели босиљак
Мирисом да ти шапне
Девојачке скривене жеље

ЧЕМПРЕС И ЈА

Олујни ветар
Чемпрес и ја
Ма колико били снажни
Према ветру се савијамо
Чемпрес
Укосо уз брежуљак
Несаломив
Нагнут тамо
Где његова заштита лежи
А ја?
Повијена,ходам даље
Своје место
Уз брежуљак тражим…

БУЂЕЊЕ ПРОЛЕЋА

Месец мај

меко ткање пролећа,

пењало се изнад сенки кровова

Ноћни лептир пунио је собу

меком лелујавом музиком

Лебдела је на врховима прстију

тихо као чиста невиност

Кожа опаљена од Сунца,

лепа равна рамена,

беживотне очи као стакло,

лице преливено дивљим страхом

Стајала је крај отвореног прозора

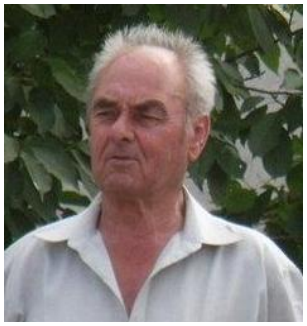
Свитање је прелазило у јутарњу румен,

дан је дубоко удахнуо ваздух

Прошла је још једна ноћ

у бесаном чекању

© Ана Иван Жигић

Божо Влашић, Шид

ОСВРТ

Ах, како би то све скупа било
Да понесем песме у гроб, песме ове,
А да она којој сам их писао
Не погледа у стихове моје.

Не плаши се зато душо моја,
Све ћеш добити пре одласка мога,
То ће бити аманет од мене,
Да се сетиш ти песника твога.

Када сазнам да си прочитала песме
И све што теби, драга,сам написао
Мој ће живот добити свој смисао.

Тужан сам,да не могу тужнији ја бити,
Не знам кад ћу сузе престати ја за тобом лити.
Мој живот је посвећен драга теби,
Да те не волем песме ти писао не бих.

Да те нисам у животу срео,
душо моја, мој анђеле бео.
Овако се та потреба ствара,
па ми туга сретну душу пара.

КАКО ДА ТИ КАЖЕМ

Како да ти кажем да се кајем горко
Због свега оног што кроз живот прође тако
У самоћи ја сам далеко од света
У мом срцу полако

Како да ти кажем да су моји мртви идеали сређе
Али живот својим током у неповрат тече
Само рана једа срца мога и даље ме пече

Како да ти кажем, срце твоје зна ли
Којом реком пловим познаниче стари
Кад ме носе мисли у неповрат вали

Како да ти кажем да су људи бедни
Рад сујете душе и зависти своје
Повредили ране тужног срца мога
Па и данас уцвељене стоје

Како да ти кажем осим једног људског
Из мог срца хвала
Кад ме тешка мора грдно раздирала
Ти си душом својом ту присутна била
Мене си гледала

Како да ти кажем у данима маја
Кад цветају руже свакојаких боја
Присетим се тебе са уздахом болним
Једина на свету несуђена моја

ЈЕСЕН У ФРУШКОЈ ГОРИ

Сунце наше
Тихо си зашло на онај врх на Чоту тамни
Јесен је
Магла покрива поља и заравни

Ђерам се чује
То деда граби воду у сутон рани
И мирно жмирка над лулом
Гледајући поља и дивне заравни

Уснулу јесен к'о чедо у крилу мајке
Оштар мраз зима се спрема
Требаће дрвене клопме и санке

По који листак ту и тамо се њише
Уснула јесен тихо све лакше и лакше дише

Док се не сведе благо у тихи зимски сан
Тада ће требати бунда капут и корпоран

Ливаде наше драге уснулог цвета чар
Јесен за Фрушку гору припрема посебан дар

Кошуљом својом сивом обуће цели Срем
Фрушку гору лепу и сваки брежуљак њен

Дечица наша драга јесен је посебна чар
Зато вам чика Божа песник шаље
Много песама на дар

ПИСМО ВОЉЕНОЈ

Ово је треће писмо како ти пишем вољена
Чему ти мисли стреме да ли се сећаш мене
Прошло је година много велико једно бреме
А ја ти стално пишем љубљена мила моја
Да ли ћу икад видети румена уста твоја

Јесен је тако лепа свим се бојама злати
Где си ми душо сада тако би волео знати
Кад примиш ово писмо над њим немој плакати

Тужно је срце напаћено моје
Не видим одавно румено лице твоје
Тако би волео знати где си и шта радиш сада
Какве те бриге муче лепото моја млада

С болом сам бројао дане
Од растанка нашег и бесане дуге ноћи
Мислећи на тебе стално да ли ћеш ми икада доћи
Од тога ништа нема, са тобом је неко други
А срце моје напаћено остаће у вечитој туги

Опрости за све ово ја пишем вољена теби
Да те нисам срећо познавао
Вероватно ти никад писао не бих

Све је то прошло давно
А мени се чини као да је било јуче
Прими поздрава много једино моје луче

© Божо Влашић

Драган Б.Мандић, Шид

О МЕНИ

Ако ме питаш, пријатељу мој,
одакле сам и ко сам?
Шта да ти кажем?

Из шкртих крајева и предела сурих,
родила ме жена паћеница,
на грудима бола и суза
радости њене прве.

А тад само проја и млеко
беху нам храна
наша сиротињска,
а снове о животу
даде ми отац мој пијани,
у чијој ватри горео сам.

Ако ме питаш, пријатељу мој,
одакле сам и ко сам?
Шта да ти кажем?

Кроз свачије туге и
патње многе живео сам.
И такав је одрастао син,
сваком бих увек дао
мој сан и моје жеље.

А желим само да живим
и мало сна, ако може.
Пријатељу мој.

КОРАЦИ

Кроз ноћ тумарам
тупим кораком самоће,
у кораку сваком
препознајем,
шта значи
обузет тугом,
корачам у погледу
неког пријатеља,
можда тражим неку наду,
док не каже неко:
„гледај Манџу“,
обукао црно и
пустио браду.

ИГРАЧКА

Твоје дете је плакало
окружено играчкама,
загрцнуто, кроз плач
те викало"мама".

Тад би престала водити љубав
и окренула би се њему,
тихо би га успављивала
и равнодушно смејала се свему.

А ја бих тад устао
и твом малом детету
подигао играчку са пода,
и отишао.

Донели су...

Донели су тебе...
мени једног дана
са срцем,
са телом,
са душом.

Срце је моје пуно
крвљу твојом,
тело се моје увија
болом твојим,
а душа се моја
надвија над
душом твојом.

Донели су тебе...
мени једног дана.

© Драган Б. Мандић

Драган Валентировић, Шид

„ВИДИ"

Успаваће се наша искра
Једном нећемо живети, али
Ионако ће изнад нас остати
Фосили горења, па је свеједно
Опасно је само што моћ производи тело, а...
Све ће то земља упити.
Битно је да те волим док сам овде.
Мери све жеље у својим сновима
И онда све бајке које ћеш заувек сневати...
Лови могућа сећања на себе
Окупи моје мисли о теби.
Види, толико те...

Если бы ты меня любила

Глас твој би испуњавао жељу да стигне
до уха. Бојао би се да се не изгуби
љубећи од рамена.
/Опет сневам, јер сам волео да слушам.
Нисам чуо./
Стрепео би да се избори са сновима
тражећи, док ме замишљаш.
Био бих му Сунце.
/Тај звук је мени небо. Глув човек не уме да
лети./
Прича коју носи огрејала би звезду,
повукла би је више.
/Исијавање мене је било јаче од звука./
Ја; ја бих хтео да кажем,
или да чујем...
/Кад си ме волела, ово се збило.
Живим од протеклог.
На сувом./

Если бы я тебя любил

(читаоче, читај до краја)
Спустио бих се на колена да докажем понизност. Тада би твоја стопала затражила пољупце и ја бих, видно срећан, услишио тај захтев. Болно бих цокнуо. Посвађана са својим ногама успела би ме на своју висину. И играло би ти срце, знам; знам! А док ти дрхте груди, глава би ме презрела, и мозак, и језик... Тај језик, свашта би говорио, вероватно корио, да, он ово никада не би одобрио. ,,Зашто правиш глупака од себе", то би причао, зар не? Но, хајде, кажи нешто јаче, погрдније, ја ћу се опет спустити. Усуди се. Цокнуо бих. Наставићеш-очима, мозак ће се умирити, и уста ће ми смерно поручивати: ,,Нећу, само немој више..." А ја хоћу, хоћу, ионако сам намерио да преноћим доле, и ти би повлачила своје ноге, ја бих за њима...пузао. До оног чемпреса, даље не бих ишао; предложио бих ти да побегнемо, наравно сулудо, јер како би, на пример, било дивно отићи на врхове Авганистана, само да није рата? Не, не би пристала, доста ти је снежних и ледених места; ти би топлије? Немам предлог, ја само зимску одећу имам. Умирили би се (зли) језици. После бисмо причали, све би лоше по мене причала, свашта би ми причала, по правилу, ја не бих слушао. Кајао би се што не загрлих пре 5 минута чвршће, твој ножни део. Цокнуо бих. Појавила би се онда искра самилости у твом срцу и дозволила би ми загрљај. Да, имао бих образа и то да иштем, уосталом, собом не владам ја, већ нешто, неко, други. Знам, излизано је, веома, али ти знаш ко то управља и надаш се истом оном чему сам се ја надао пре 824 дана (можда мање), да ћу надвладати. Е, нећу! И, закључаћеш капију, а ја ћу се кајати што нисам, је ли, урадио нешто крајње подло. Нисам смео, кукавица-слабић. Јако бих цокнуо. Кривио бих се што нисам на месту неког кога имаш, а који зна да те други сања. Јој, како би то било слатко, сањао бих како да му разбијем снове. Узалуд, али сањао бих. Онда бих сањао потпуно тебе и како знам да говорим француски (ово друго више да испуним неке пређашње, удварачке, жеље). Да, ако бих те волео. Као да те сада не волим, и не сањам. Цокнућу.

© Драган Валентировић

Горана Чобановић, Шид

ЗАБОРАВ

У једној малој топлој соби,
седела је седа старица,
држала је цвет у рукама
што од супруга свога доби,
и питала се када ће ова туга
из њене душе нестати…

И нико није знао њену бол ни тугу,
нико није знао шта то она у себи крије,
питала се да ли ће икада више
угледати дугу,
и да ли ће заборавити
све што њеном срцу мило је.

Кроз прозор она гледала је,
своју битку против болести губила је,
и беспомоћно је посматрала,
а плашила се заборава.

И док је ситна киша падала
и магла се спуштала,
старица се питала и плакала,
хоће ли се више икада сетити
ко је била некада?

ТЕБИ МАЈКО

Теби мајко једина на свету,
теби анђеле која све си ми дала,
теби моја мајко
желим рећи Хвала…

Теби мајко која једина си знала
да ублажиш тугу,
пољупцем да обришеш сузу,
и без речи да нацрташ дугу…

Ти једина која живот си ми подарила,
од живота ништа ниси тражила,
бол и тугу, сузе од нас си крила,
хвала ти за све мајко моја мила…

Хвала ти за љубав, пажњу, разумевање,
за све нежне погледе и речи,
за све ноћи непроспаване,
нико ти од нас није био пречи…

Никада се ништа неће променити,
она се и даље моли,
Боже, зна ли ико ко мајка да воли?

БУДИМ СЕ ИЗ СНА

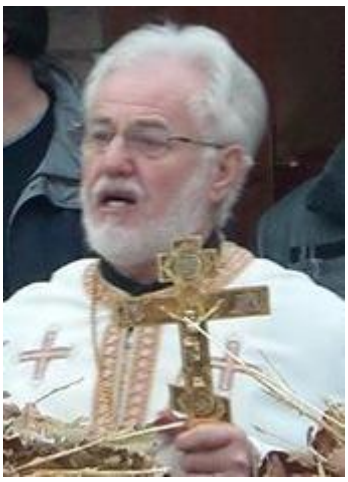
Будим се из сна, знојан и уморан,
Лице ми твоје пред очима игра,
Помислим, немир само, ружан кошмар,
Склопим очи, наставим даље снове ткати,
кад ми се глас твој јави.

Из ноћи у ноћ, из дана у дан,
Ја те видим на јави сањиву,
Твоје руке око мога врата
И све тако до сунчевог заласка.

И пољубац ту први падне,
Док ми будни испраћамо зору,
Сузе горке лију низ лице твоје,
Ја их бришем…

Не плачи драга, још ћемо се срести,
На рамену твоме поново ћу спавати,
Са осмехом у снове упловићу,
И сретан даље отпловићу…

© Горана Чобановић

Протојереј ставрофор Хаџи Ђорђе Љ.Воларевић, Шид

160-ТИ РОЂЕНДАН БИБЛИОТЕКЕ „СИМЕОН ПИШЧЕВИЋ“ Ш И Д

Задрхти душа и почне да сања
Кад ступи на праг овог свезнања
Кад схвати шта је кроз живот хтела
Ел’ није постигла, ил’ није смела

Разум је хтео много да схвати
Ал’ није стиг’о све прочитати
Некад помисли, да је пун знања
Ал’ то су на жалост лична маштања

Писци, песници у мене гледе
Мене срамота косе ми седе
Што барем нисам наслове читао
Не бих се стидео, што не бих знао

Ја нисам морао стварати слова
То нам остави памет Вукова
Паметни људи, науке праве
Треба је преточит’ у своје главе

Мудрост је овде од самог постања
Опроштај тражим у храму знања
Нисам довољно вредан био
Зато сам данас прекор добио

Сто шездесет и више лета
Много се учених овде ушета
Нека је благослов са наше стране
За оне познате и мање знане

Зовите децу нека читају
Што више знања нека сазнају
Да почну сами књиге писати
И своје знање млађима дати

Ми ћемо данас, сутра нестати
Наша ће дела дуже трајати
За нас ће млађи сутра сазнати
Кад почну наше песме читати

Честитам празник уз много среће
Да друштво читача постане веће
Да нашу децу књига прослави.

ЧУВАЈ РЕЧИ ЈЕЗИКА СВОЈЕГА

Реч језика свога је светиња
Као пламен у тами што сија
Чувај речи својега језика
Њиме збори кад год је прилика

Непријатељ земљу може поробити
Ал' ти језик не смеш изгубити
Чувај језик, обичаје старе
Не дај туђе речи да га кваре

Два народа могу се свађати
Један другом речи отимати
Кад се смире и престану клати
Сваки језик свој мора чувати

Кад нестане у народу збора
Српске речи и српскога говора
У својој ће држави нестати
И језику туђем место дати

Рат језика траје два – три века
Упорнији победу дочека
Ко изгуби језик, речи своје
Ти народи више не постоје

И у ропству кад свој језик чује
Ни тај народ не сме да тугује
Свака сила за века престаје
Али народ и језик остаје

Ћирилица, то је писмо наше
Зар се Срби свога писма плаше
Латиницу све чешће пишемо
Туђем писму свесно робујемо

Чувај своје јер је највредније
Туђе писмо никада добро није
Своје чувај, са њим се поноси
Нека свако, своје писмо носи

Нека носи, нека са њим пише
Ћирилица за нама уздише.

ПИСАНА РЕЧ ВЕЧНО ТРАЈЕ

Благословен је онај, ко зна писати
Свој ће допринос народу дати
Реч је тренутак што нам глас даје
А реч писана вечно нам остаје

Писану реч време не брише
Неће је уништити нико више
Потомство може лакше да дише
Кад у прошлости о њима пише

Да су нам стари више писали
Више би данас о себи знали
Својој би деци данас читали
Да смо се Срби од увек звали

Писана је реч семе вечености
Сваком народу спомен радости
Да је постојао и да га има
Да то може доказати свима

Некад су други о нама писали
Шта су желели то су казали
Туђинско перо нико не воли
Ко мач сече и много боли

Зато пишемо књиге своје
Нека у нашем роду постоје
Нек' се наш народ прошлошћу кити
Били смо, јесмо, још ће нас бити.

© Протојерej ставрофор Хаџи Ђорђе Љ.Воларевић

Ивица Јовић, Беркасово

ЈЕЛЕНА

Рођени смо истога дана,
пред истом иконом кандило гори,
волети неког можда је мана,
рањено срце сада се бори.

Да ми остане кап живота,
испио бих је са твога длана,
шта ми вреди година стота,
кад оста у души болна рана.

Та бол која ми раздире груди,
сећање на лепе тренутке буди,
а срце ово постаје стена,
у коме станује лепа Јелена.

ПЛАМЕН

У руци чаша у чаши винце,
танани звуци тамбурске жице,
најлепша сећања у срцу буде,
на време прошло, године луде.

Свака нота пред очима слика,
Паланка, клупа, тиха музика,
тад руку лагано спустих на твоју,
а лице ти доби румену боју.

Истога трена под кожу уђе,
тело задрхти ко' да је туђе,
па се у срце тихо усели,
становник један за живот цели.

Сад ми по коси иње шара,
крај мене моја љубав стара,
и даље пламте два лепа ока,
за сва времена, једина, Зока!

БЕРКАСОВО

Ка Паланци када пођеш из равнога Срема,
у наручју Фрушке горе једно село дрема,
град је некад овде био у стара времена,
у наслеђе грб нам оста као успомена.

Беркасово саградила неимарска рука,
Јован Деспот Бранковића-Змај огњеног вука,
старог града више нема, уснуо у миру,
покрио се меком травом на Турском шеширу.

Ал' осташе свуд около родни виногради,
да напуне са јесени каце и буради,
тако, данас пијуцкамо вина млада, нова,
та она су одвајкада понос Беркасова.

Где је вино ту је песма добрих тамбураша,
и у тузи и весељу бећарских пајташа,
сад у руци блиста чаша и у чаши винце,
као румен са усана прелепе сремице.

Зато Сремци подигнимо увис чашу пуну,
наздравимо Винијади и Светом Трифуну!

© Ивица Јовић

Јован Бошњаковић,
Илинци

ПОСЛЕДЊА ЖИШКА

Многи су успони
у падове стали,
многа осећања
нисмо сачували.

Веровали
једно другом,
клели,
а често смо знали
бити на провери.

Жеља за жељом,
уздаси је носе,
у стварној жељи
мрсим твоје косе.

Даруј ми ноћас
утеху вез боли,
нек' осети срце
да љуби и воли.

Сакри од мене
осећања тужна,
нек' осети срце
колико си нужна.

Нек' се ватра
љубави
у огањ претвори,
нек' последња
жишка
у нама сагори.

ЕЈ РАВНИЦО

Понесен љубављу
вољеном равницом
поред њива,
са хлебном пшеницом
поред њива, сунцокрета,
детелине пуне цвета,
кукурузна поља дуга,
а шећерна репа свуда,
њиве соје и репице
цвет, паорске узданице.
Срце,
обузме милина,
јулска упекла вруђина,
и да не би старог ђерма
са некадашњег салаша,
у каблу је увек флаша,
винска, пивска и ракијска,
увек нам се добро нашла,
било чиме и са киме
жедној души прија чаша.

Па лагано до шљивика
и воћњака разнолика,
вишња, трешња,
орај, бресква,
џанарица,
крушка житна
и јесења.
И јабука ивањача,
петровача,
њена штрудла је најјача.
И јесења тањирача,
дуња жута и мушмула.

Пар чокоти деливаре,
чардаклија француске.
И кајсија, воћна вила,
што је бака калемила.
И већ сам се уморио,
а на пола пута био.
Па се сетих успомене
што је деда говорио.
Ej, равницо, узданицо!
Уздам се у тебе,
уздам се у небо
стрепећи од суше,
стрепећи од града.
Више сам се
стрепњом уморио,
више од свог
сељачкога рада.
Ej, равницо,
окућницо.

ДОБРО НАМ ДОШЛИ

На сремској плодној
пространој равници
поникоше нова
соколова гнезда.

За боље данас
за лепше сутра,
да свежа роса
сузе радоснице
поврати осмех
на своје лице.

Да мирис живота
двориштем кличе,
а новој груди
певају птице,
и свако јутро
срећније биће.

Судбина се болно
поиграла с вама,
многи су своје
губили живце,
а стићи ће правда
казниће кривце.

Тешко је било
оставити своје,
протеран бити
са свога огњишта,
напаћен, скрхан
до земње голе,
само је душа
остала чиста.

Тешко се растати
од свога плота,
од кућног прага
згариште оста.
Туга и беда
на вас се свила.
Данас сте овде
на новој груди,
слободно стали
на нови праг.

На плећима судбине
кроз живот нови
љубав ће стрести беду и јад.
И свако ће бити мио и драг
и опет ће срећа
грејати вам лице,
добро нам дошли
у наше Илинце.

© Јован Бошњаковић

Љиљана Јовановић, Беркасово

ГДЕ СЕ ЗАЧИЊЕ ДУГА

Где се зачиње дуга
У мрежици ока
С чежњом
На усни
У месечевом српу
Са жељом
У срцу
У трачку сунчевог
Погледа
Са сном
У души
Раскош
На смуђеном небу
Игра игру лептира

ОДЛАЗАК

Удахнуо те живот
Ишао си кроз њега
Насмејан
Све ти је равно било
До Драве, Саве и Дунава
С Панонском равницом
И Гором фрушком
Опијали су те мириси
Шљива и грожђа
Канџија ти играла
У очима
Док свирали су Цигани
Из срца ти тугу крали
Био си насмејан
Отишао си с облацима
Белим
До Белог Анђела

МОЈ ГРАД

Још пркоси дрвеће
Пушта сокове
У лишће и траву
Сећам се липе
С клупом
Уз обалу
Миришу снови
Далеко сам
А тако близу стазе
Што шушти
Под мојим кораком
Обојена Златом
Злате се нити сна
Ткам постељу
Од незаборавка
Дравом отичем
До Егејског мора
Рајске рибе играју
Танго Аргентино
Препуштам се загрљају
Сенки
Исписаних
По зидовима

© Љиљана Јовановић

ЈЕДНОГ ДАНА

ЈЕДНОГ ДАНА КАДА ОДЕМ ЈА,
ДАЛИ ЋЕ ЗВЕЗДЕ НА НЕБУ СИЈАТИ?
ЈЕДНОГ ДАНА КАДА ОДЕМ ЈА
ДАЛИ ЋЕ СУНЦЕ ЖЕСТОКО ГРЕЈАТИ?
ХОЋЕ ЛИ МОРЕ О СТЕНЕ ЛУПАТИ?
ДАЛИ ЋЕ КИША СА НЕБА ПАДАТИ?
ХОЋЕ ЛИ СЕ НЕБО ОТВОРТИ?
ДАЛИ ЋЕ МЕНЕ У НЕДРА ПРИМИТИ?
ХОЋЕ ЛИ МЕ ЗВЕЗДИЦА ДАНИЦА ПРЕПОЗНАТИ?
ХОЋЕ ЛИ МЕНЕ ЗЛАТНИМ СЈАЈЕМ ОБАСЈАТИ?
ХОЋЕ ЛИ МЕСЕЦ СЈАЈЕМ ЗАСИЈАТИ?
ДАЛИ ЋЕ ВЕТАР СА ИСТОКА ДУВАТИ?
ХОЋЕ ЛИ МЕ МАЈКА ДОЧЕКАТИ?
ХОЋЕ ЛИ СЕ МЕНИ РАДОВАТИ?
БОЖЕ МИЛИ У КОЈЕ ЋУ ЦАРСТВО ПРИПАДАТИ...

Љубица Лазаров (рођена Свилокос), Шид

УТЈЕХА

УТЈЕХА ЈЕ МЕСТО ПРЕЛЕПОГА СЈАЈА,
ГДЕ СЕ ЗОРА СА НОЋИМА СПАЈА.
КАД СЕ СУНЦЕ СА ПЛАНИНА РОДИ,
ГЛЕДАЈ МОРЕ ШТО ПО ЊЕМУ ХОДИ.
ОДСЈАЈ СУНЦА ВИДИ СЕ У ВОДИ,
ДОКЛЕ СУНЦЕ ИЗНАД МОРА ШЕТА;
СВАКИ КАМЕН, КО ДА ЦВЕТА,
И ВОДА ЈЕ УВЕК ЧИСТА,
У ЊОЈ КАМЕН САВ ЗАБЛИСТА.

КАД ВЕЧЕ ДОЂЕ,
ШТА ТИ ПОГЛЕД СНАЂЕ:
ХОЋЕ СУНЦЕ У МОРЕ ДА ЗАЂЕ.
ПО МОРУ СЕ СУНЦЕ ЗЛАТИ,
А ОД ГОРЕ РУМЕНИЛО КРАСИ,
ОЈ, УТЈЕХО, ПРЕЛЕПА СИ.

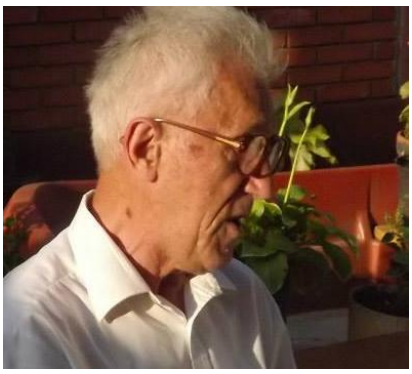
А КАД ДАНАК ПРЕКРИ ТАМА,
ТАД СЕ МЕСЕЦ РОДИ.
САДА МЕСЕЦ ИЗНАД МОРА ХОДИ,
ПА СЕ МЕСЕЦ ОГЛЕДА У ВОДИ,
САД ПО МОРУ СРЕБРЕНАСТА БОЈА,
ПОКРАЈ МОРА ТУ ЈЕ КУЋА МОЈА.

БОЖЕ МИЛИ ПРЕЛЕПОГА СЈАЈА,
КАД СЕ МЕСЕЦ СА ЗОРИЦОМ СПАЈА,
СВАКОЈ ДУШИ,
ТУ СЕ ЖИВОТ ПРОДУЖАВА.
ТУ САМ ЛЕПЕ ПРОВОДИЛА ДАНЕ,
ГДЕ СЕ МОРЕ СА КАМЕНОМ СПАЈА,
ОД УТЈЕХЕ, НЕМА ЛЕПШЕГ РАЈА.

АНЂЕЛКА

МОЈА МАМА АНЂЕЛКА СЕ ЗВАЛА.
КАО РЕТКО КОЈА ЖЕНА ДА ЈЕ ДОБРА БИЛА.
БИЛА ЈЕ ЛЕПА КАО ГОРСКА ВИЛА.
ИМАЛА ЈЕ БЕЛО ЛИЦЕ,
ЦРНУ КОСУ И ДУГАЧКЕ ПЛЕТЕНИЦЕ.
ОКО ГЛАВЕ ЊИХ ЈЕ ВИЛА,
ПУНЂУ ЈЕ ПРАВИЛА.
ТРОЈЕ ДЕЦЕ ЈЕ РОДИЛА
ЦЕО ЖИВОТ УДОВИЦА БИЛА.
НИКАД СЕ МАЈКЕ НИСАМ ЗАСТИДЕЛА.
ДИЧНА САМ БИЛА ШТО ЈЕ ТАКВА ВИЛА МЕ РОДИЛА.
ТО ПРЕДИВНО ЛИЦЕ, ДУГА КОСА И ВРЕДНОЋА ЊЕНА
УЗДИГЛЕ СУ МЕНЕ ДО ПОНОСА.
О СПОСОБНОСТИ И ВРЕДНОЋИ,
РОМАН ПИСАТИ СЕ МОЖЕ:
„КАКВУ МАЈКУ СМО ИМАЛИ МИЛИ БОЖЕ".
СВАКИ ДАН КАД СА ЊИВЕ ДОЂЕ,
КУВА, МЕСИ, ДА НАМ ВЕЧЕ БЕЗ ВЕЧЕРЕ НЕ ПРОЂЕ.
НЕДЕЉОМ УРАНИЛА, ГИБАНИЦУ ЗА ДОРУЧАК УМЕСИЛА,
ШТРУДЛЕ С МАКОМ, С ОРАСИМА И ВЕЛИКЕ КРОФНЕ
НАПРАВИЛА.
КОХОВИМА И ТОРТАМА УВЕК НАС ЧАСТИЛА.
СИНГЕРИЦУ МАШИНУ ИМАЛА
НА ЊОЈ ШИЛА И ПЕСМЕ ПЕВАЛА:
УВЕК ТУЖНЕ.
КАД О МАЈЦИ СВОЈОЈ ПИШЕМ,
СУЗЕ БРИШЕМ И УЗДИШЕМ ШТО ЈЕ НЕМА ВИШЕ.
КАД ЗИМА ДОЂЕ, ДАНИМА ЈЕ НА РАЗБОЈУ ТКАЛА
ВУНУ ПРЕЛА И ШТРИКАЛА, ЧАРАПЕ И ЏЕМПЕРЕ СВИМА
УВЕК САМ ГОВОРИЛА БЛАГО ОНОМ КО ТАКВУ МАЈКУ
ИМА!
БИЛА НАМ ЈЕ ПОНОС. ПОНОС НАШЕГ СЕЛА
ЊУ ЈЕ ЗНАЛА ОМЛАДИНА ЦЕЛА.
НОВИНАРИ КУЋУ ПОСЕТИЛИ,
КАД СМО БРАТА НА ШТАФЕТУ ИСПРАТИЛИ
ЈОШ О ТОМЕ ПИСАТ` ИМА ДОСТА
ПОНОСИТА И ДРАГА НАМ УВЕК МАЈКА ОСТА!

© Љубица Лазаров (рођенаСвилокос)

Љубомир Поповић, Беркасово

СЈАЈ И ТУГА ЉУБАВИ

Сећања, радосна сећања,
а најрадоснија ти си била.
Сувише си на грудима мојим
брзог ритма оставила.

Жељо жива, жељо жива,
а највећа ти си била!
Сувише си на уснама мојим
пламен ватре оставила.

Успомене, горке успомене,
а најгорча ти си била.
Сувише си на рамену мојем
уздисаја оставила.

Размишљања, дуга размишљања,
а најдужа у мом уму ти си била.
Сувише си на срдашцу моме
болне туге оставила.

Отишла си, отишла
да би кобни кошмар скрила.
Сувише си у рукама мојим
замршених нити оставила.

СУДБИНА

Стално се дижем
и стално падам,
још имам снаге
да собом владам

У обзорју снова
старе симболе рушим,
издржаћу,
само да се не угушим.

Ја сам саздан
од нарочитог кова,
ценим и негујем
ћирилична слова.

И док плаве зоре
једна на другу личе,
ја над судбином бдијем
као да се судбина само мене тиче.

ЈА И ВИОЛИНА

Кад осетим да ми сузе роне
и љубав малаксава ко увело цвеће,
кад клатна судбине зазвоне
тужна мисао мени се окреће.

Кад црв пакости начне жеље моје,
тад горко испијам чашу вина.
Утучени нађемо се нас двоје
и тугујемо ја и виолина.

Кад ехо среће без шума и гласа
означи долазак моје славе,
кад се облак плави заталаса
затрепери звон мелодичне јаве.

Тада моје затрепери око,
а душа мири мирисом крина.
А ја летим сазвежђу високо
и тад смо радосни ја и виолина.

И док душа спава клонула у миру
љубав се рађа на крилима ноћи,
она буја вртложи се ко у виру
пенуша се и лебди у мојој самоћи.

И тад ходам са заносом неким,
зачаран лепотом сремских низина.
Радујем се птичијим цвркима меким
и тад запевамо ја и виолина.

© Љубомир Поповић

Марија Чикарић, Шид

МОЛБА

Хита Босут тихој Сави,
привлачи се он са стране,
не сметају њему жиле,
а и суве гране.
Провлачи се испод лишћа,
јер је њему сада хића,
па журбом реку моли,
прими ме у твоје крило,
ту би мени лепо било.
С тобом би се разговар'о,
то би било оно право,
умио би твоје лице,
побег'о би од човека,
који баца своје трње,
па ми боде очи плаве,
ја около немам траве.
Да избришем сузе своје,
ето прави разлог то је.
То је молба мога срца,
бићеш права лепотица,
са сузама с мог лица
улепшаћу твоје рухо,
бићу сретан и поносан
да ми срце не би пукло.

СУСРЕТ

Сусрет нам је био мио,
сретосмо смо се драги
после пола века,
наша љубав могла је да чека.
Стајали смо обоје неми,
срце лупа и суза се спреми,
погледи се из давнина сете,
Боже мили, баш сам била дете.
Нисам знала ште је љубав права,
тело витко, а лепа и глава.
Он ме гледа, али ћути,
његов поглед све ме више љути.
Хтедох прићи, нешто рећи,
ал' је срце желело утећи.
Не лупај ми срце тако јако,
то не може доживети свако.
Педесет година је прошло,
наше време сад је дошло.
Погледи се наши не сретоше,
па ни једну реч срца не рекоше.
Музика је старе песме свирала,
па је наша болна срца дирала.
Истину му нисам рекла,
уз пратњу музике и песмом
на уснама, напоље сам ја утекла.

ТРАГЕДИЈА

Благоји Јастребићу 14.06.2013.

Куда овај живот води,
мајка сина Благоју роди?
Љубила га,
нарав јој је била блага,
у школу мајка га је слала,
мајчинску љубав њему дала.
И отац воли сина свога
добио је дар од Бога.
Као дечак весео је био,
порастао, фудбал је волео,
у пролазу сваког поздравио.
Школу завршио, матуру положио,
улицом кад пролази
ни мрава није згазио.
Спаковане ствари у ауто меће,
није знао да млад умреће.
Кроз улицу прва помоћ цвили
о, Боже, по кога сада иде,
на улицу истрчаше мештани да виде.
Мајчин плач до неба се чује,
свако своју судбину има,
нико никога не сме да криви,
то су за родитеље, родбину и пријатеље
веома тешке боли.
Да , добре и Бог бира и воли,
да , то су праведна деца,
да , њима Господ отвара рајска врата,
таква им је судбина дата.
Родитељима у срцу остаје
рана жива, ту рану тешко је трпети,
најтеже је родитељ бити.
Сутра кад зора заруди,
мајци и оцу остала је слика,
трагедија, ужасна и велика.

© Марија Чикарић

Нада Аничић Црљеница, Београд

РУЗМАРИН ОД ЖУДЊИ ПАОРСКИ

Кад сунце узбуркано
Тиху и мирну светлост разлије
На овај земаљски шар
Кад време се у безболни океан
И у вечност улије
Кад биље на пољима
плавило небно стекне
Напупи звездама
Кад цвет руже испије боју облака
Веселост њину и тај смех плави
У ватри јутра док реке младо горе
Дан расте распростире се по васељени
На платну од трака зелених
Ко у шатри циганској
лучом душом усхићеном
Од радости
Лепотом
Што се у пољупцу јави
Мелодијом јер цвату флаутом дана
Док посрће испод симфоније љубави
Леп је глас вода - предео у оку што зори
И беле пути жене ниском сунаца обучене
И рузмарин од жудњи паорски

То струне неке од нити финих
у латице рода свог
На дах најмањи - грла олујног
Кад гласом ветра корача
Затрепере – обљубљене небом
од сунчане пене
Укочено стану
Уђу у сунчев зрак
Кад очи немирне у плавет утекну
у небне зене
Кад венци рузмарина озлаћеног
огиздају чело
Кад спевом у сну и на јави у реч
- на груди беле
Митски печате љубави вреле

У РАБУ ИНОМ ОДБЛЕСАК

На длановима јутра дрхте
Ведрином у ружин зрак
И стрпљив уранак под пазухом биља скривен
ко срне мирисни траг
У злату жита бели рукосад анђела
Слабошћу љубавном покривен
И птица са зрном светлости у оку
што дану казује пут
Разливен
ко сунчев прах

У биљу у небу мирисном
Судбом
Тестом бића -
Птицом у плаво воће
Кроз ваздух
Сунце
У раван небу сплетено
кад невид вида

Пред златном капијом плам
- срмен вез у класју
Опутно влата
У пресветло блистање и у сунчане реке
Светлошћу бесмрћа изнад земаљског шара

А одасвуд трагови премрежних сећања
Испод магле цветне
Претрпљени
Оћуткују путеве давне - суморне
Јер душа савнућа љуби
Очима окатим дак зора зори
Прозрачна и бела
Ту прву пругу видика
Кад вечност сплетена у венац
Огиздава чело
Кад аура нараста у мисаони цвет
Чилимастим шаром
Кад у непрегледној башти играју сени
Траке поворки процвалих
Смислом семена што проклијава пупољем
И кореном у Теби

О Боже то Небо
И сав тај недодир тишином срца
са плавом росом помешан
и та птица што узмиче пред кушњом модром
Крилом срца
Где сунчана стена сунцем цвета
Утања у пурпур света
У искричав златни прах
Кад очима биља зори

Све трептај је живог сна - цвет на свили ума
У рабу ином одблесак кад Те духом срета

СА ЗВЕЗДОМ ЈУТАРЊОМ КАД У ЖЕЖЕНОМ СЕ ОГЊУ ОКИВА

Кроз јата птица међ' облаке
што се у покрету шуме јаве
у спајању говора срца расцветаног
кад разум затрепери међ звезде
јер у кротком класјем звездају
Кад грану љубави плаве у свој мир
и вода са телом капима сенки састави
трепери симфонија у киши љубави
Ко птице озвучене, речи полете у Свемир

И док река од мисли и од неба што се јави
у светлу Сунаца тишином се са Извором састави
Док пољупцем струне се прашине на ружи срца
Задрхти звук фрула многих у светлу зеленом
У поветарце што јутрењем се јаве...
Ја трепетом удахом листа снове повијам
Сатакна од тајни плавих у језеру сненом

А кад у сребро зоре, излете снови - ко птице
с првим вриском сунца изнад песка мисли
Где пала је свежина румени неке
Где светлост жури ко шапат љубави просте-
међ облаке брбљиве, међ беле свлаке
Колевком јутра зањишем се
У песме неке...
У венце плаве, водене – капима разиграним у облаке

Клицањем у неку радост осетљиву
Што смеје се док мре
Испод вела тајни гледам светлост
на ћилиму док зре
Саткану од нити - ткања душе
што песме дели појем птица - свирком неба
Где ко вода разливена одсукана трепери јава
Међ миловања јер тајном љубав не сагорева
Где смрт се са Животом венчава

И док чекам одсукану пантљику јутра
Дан - да црни памук ноћи повије у велове беле
Та стада сунаца врелих у сунцокрете зреле
Ослушкујем дисање земље и ватре небеске будим
Над ледом времена кад Тајну усним
У траве пољске најдерале животом - душом бремнитом
Жудим
За плодом у којем јаспис зри
За венцем животним и звездом жеравичном - јутарњом
Кад огњем жеженим се окива док будна сни

© Нада Аничић Црљеница

Слободан Цвитковић, Шид

ЈАМЕНА

Тамо где су густе шуме и шевари,
где облаке додирују храстови стари.
Тамо где се небо као сафир плави...
где таласи одјекују на реци Сави.

Тамо где је земља равна и плодна,
где је свака душа способна и вредна.
Тамо где птице најлепше певају...
где се девојке на састанке спремају.

Тамо где се Свети Ђорђе слави...
где су лепи снови још лепше на јави,
тамо је Јамена, село гордо и поносно,
вековима ту стоји смело и пркосно.

Преживела је многе ратове и буре,
али ка њој несреће и даље јуре.
Сава селу сада донесе пуно воде,
сирене завијају, спасавај се народе.

Од метака и бомби бежало се није,
али мутна вода у сваку кућу се слије.
Сада се у туђини проводе бесане ноћи,
док у мислима брује, да ли ће чамац...
и њиховом улицом проћи.

ИДИЛА НА РЕЦИ

Река Босут није плаво море,
али сам овде радо ја чекао зоре.
Ова мирна вода и њена обала,
лепши су ми од морских валова.

Ту ја сретох малу лепотицу,
из младости моју миљеницу.
Према мени пружи руке своје,
у грудима затрепери срце моје.

На обалу реке када она дође,
кроз моје вене радост прође,
па потерам чамац ка маломе сплаву,
а поветарац мрси њену косу плаву.

Ту смо били све до зоре ране...
због љубави младалачке, раздрагане.
Време брзо прође а ми се тргнемо,
тек када излазак сунца угледамо.

Било нам је жао што морамо ићи,
обећасмо, опет ћемо овде доћи,
јер идиле ове више нигде нема...
сем Босута и нашега Срема.

ВОЈНИК У ВЕЛИКОМ РАТУ

Војниче Српски, куда пешке тако журиш...
стани, изуј опанке, ноге своје и тело да одмориш.
Тешке муке које те чекају избећи нећеш моћи...
тамо куда си кренуо, можда никада нећеш стићи.

На бункер си храбро јуришао, смрти у очи гледао,
ниси се бојао, иако те је гелер или метак чекао.
Вера ти је била јака, Отаџбину си своју штитио...
своју децу и најмилије од освајача си бранио.

Пут којим идеш, биће ти пут спаса или смрти,
његов је крај далеко, многи га неће ни дочекати.
У глави ти тутњи снежних албанских планина јека...
ако жив прођеш, на Крфу "плава гробница" те чека.

Нико не зна како је у твојој напаћеној души,
твој живот и све што си имао, сада ти туђин руши.
Бриге те море, шта се у окупираној земљи збива...
да ли су твоји гладни, да ли ти отац у гробу почива?

Српски "усуд" да ратујемо и тебе је војниче стигао,
иако си тешку голготу проживео, ниси поклекао...
са бесмртним батаљоном кренуо си у последњи бој,
освајаче си истерао и дошао у порушен дом свој!

© Слободан Цвитковић

Поводом сто година од почетка Првог светског рата

Снежана Михајловић, Шид

НЕ ВИДЕ СЕ ФИЈАКЕРИ С КОЊИМА ДА ЈУРЕ

Некада су фијакери са коњима јурили
Недељом су паори по селима журили
Сваки је паор волео имати лепе коње
Трудио се да има од других најбоље.

Нагланцани амови лепо се сјају
А коњи дебели лепу слику дају
А фијакер сваки ћилим има леп
Црвен бели жути и по неки цвет.

Сваки паор желео је показати свима
Лепе коње фијакер да ужива у њима
Коњи лепо очешљани грива да се сија
Терати их селом била је милина.

Остале су успомене на давна времена
Када идеш сада селом те лепоте нема
Све је тако тихо и полако бледи
Само неки стари паор на клупици седи.

ЉУБАВ ЈЕ ЛЕПА АКО НЕ БЛЕДИ

Лепо је волети
И вољен бити
То су слатке
Најслађе нити.
Онај ко воли
Он љубав прима
И то је нит
Коју свако има.

Волети волети
То може свако
Неко воли дуго
А неко кратко.
Љубав је лепа
Ако не бледи
Љубав своју
Чувајте
Нежно у себи.

Поштујте љубав
Ако вам се даје
И нека та љубав
Љубав дуго траје.
Волети неког
Нема веће среће
Јер само љубав
Живот покреће.

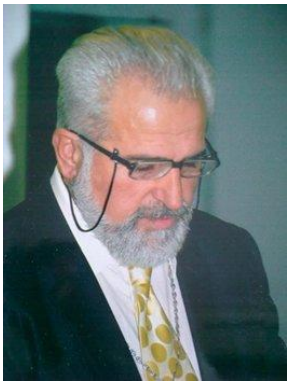
ПЛАКАЛА ЈЕ ДЕВОЈКА МАЛЕНА

Плакала је
Девојка малена
Њена љубав
Није остварена.
Сузе теку
Парају јој лице
То су сузе
Једне мученице

Остала је та
Девојка сама
Плете косу
Крај старог ормана.

Плете косу
Она јој се бели
А образи од суза
Увели.
Сама оста
Девојка малена.
И сећа се старих
Успомена.
Тако су јој
Пролазили дани
Због суза
Је остала у тами.

© Снежана Михајловић

Веселин Вељко Вучковић, Шид

ВИШЊИЋЕВИМ ГУСЛАРСКИМ СТАЗАМА

Ево дошли смо у походе теби,
Филипе земљаче прадедова мојих,
и како поносан човек ја био не бих
кад твоја сена са нама још стоји.

Твоје се песме вековима поје,
као споменик мира над нама се њише,
твојих се стихова још душмани боје,
нећемо дозволити да их нико брише.

Корачамо стазама где су стопе твоје,
јер смо народ поносан на аскурђеле своје,
тим стазама светим душмани
корачати се боје,
дичим се јер је ово део дедовине моје.

С браћом из Републике Српске
Вишњића славимо,
јер си лозе исте Филипе, добри гуслару.
За покој душу цркви свеће ти палимо,
хвала ти на песмама, племенитом дару.

Само река Сава с браћом из Српске нас дели,
кости су ти код нас, а душа твоја са обе је стране,
звук се твојих гусала тамо-амо сели,
с њима смо вековима ми делили наше ране.

Ето драги Филипе, нека ти је вечна слава,
нека гроб ти мирује у сазвежђу рузмарина.
Поздраве ти Српска Република шаље,
с њом и река Сава, остављам ти
наследника, песника мог сина.

Написао је предивну песму о теби Филипе,
учили смо генерације да чувају старине.
А сутра када и по нама јесење кише
засипе,
душа ће нам с твојом небом да се вине.

ПОСЛЕДЊА СУЗА МОЈА МАЈКЕ

(Преминулој мајци Славици М. Вучковић)

Скоро сам доживео велику тугу
као славуј у запаљеном шумском лугу.
Мајка ми је у небеса отпловила,
са очима пуним суза драгог је Бога молила
да у рајско насеље њу прими,
а сачува мене,
и Бог драги је услишио молитве
искрене њене.
Сачекај је,брате по перу Благоје,
на Божијој стази где свако од нас
једном мора да застане.
Причао сам мајци мојој о теби
безброј пута и о оцу твом Благоје
што нас дочекиваше увек срца забринута.
Причао сам јој о целој твојој
тешкој судбини,
зна она да почиваш тамо негде
у небеској тихој долини.
Зато те и молим
поведи је у крило небеског свода,
јер она је мајка од нашег песничког рода.
Читао сам јој Благоје свако твоје
написано књижевно дело,
поведи је брате још ноћас
на свето небеско опело.
Нек' клечећи пред Свевишњем
искрено за све моли,
Благоје брате душа ме јако боли,
изгубио сам драго биће које срце
не може да престане да воли.
Захваљујем се теби и Богу
за све молитве моје,
знам да ћете их услишити,
јер оне ми крај иконе славарске стоје.
Почивај Благоје Јастребићу
у миру свих небеских нада
и моја мајка Славица
сада је део тог Божијег стада.

ТУЖНО ЦВЕЋЕ ЗА БЛАГОЈУ

Поводом 32 године
од трагедије Благоја Јастребића

Ево сад ће и само што није,
као јесења киша лије и сустиже суза сузу,
тридесет и друга мој Благоје
по перу ми брате и земљаче.
Душа моја с тобом плаче
стихови ми ови много значе.
На мрамору твоје давне сене
очи снене брата Боре , а и пријатеља ,
тридесет и друга мој Благоје,
али не хаје народ више ,
све мање о доброти пише.
Поезију што их држи
спржи огањ свих ратова,
ни весеља ни окићених сватова ,
улице су опустеле.
Србијом се нешто збива,
сви је газе она жива.
Равница нам сремска плаче
с браћом нашом дели муке и јауке.
Косово нам отимају,
манастире наше руше
догорело свом народу,
огњишта се српска суше.
Дошли смо ти са свих страна,
свака страна нека нова рана,
свака рана новом песмом опевана
и на гробу твом теби прочитана.
Кандило ти сви скупа упалисмо,
сви се Богу за покој душе помолисмо,
своје песме о теби прочитасмо .
Тридесет и друга мој земљаче,
твом народу дела твоја много значе,
по школама деца те читају,
родитеље своје за тебе питају.
Тужним сам те пронашао
цвећем и пролећем,
с птицама ти вашчанским долећем.
Реч у грлу сада овде стаје,
о теби што причамо вечно ће да траје.
Сећање на тебе многе туге лечи,
остај збогом брате по перу
и лепој написаној речи.

© Веселин Вељко Вучковић

Весна Петровић, Шид

БЕЗУСПЕШНО

Безуспешно покушавам да се сетим
Да ли сам икада видела очи са толико боја
Како се разливају до зенице
Пред заљубљеним погледом.

Безуспешно покушавам да се сетим
Да ли сам могла да замислим да руке
Могу бити нежније, беље и мекше
Док прелазе путању загрљаја.

Безуспешно покушавам да се сетим
Да ли ме је опио мирис косе и ветра
Или сам од слутњи била опијена
Али знам да сам тада осетила
Лагано струјање заљубљеног ветра.

Безуспешно покушавам да се сетим
Да ли сам унапред видела
Све доласке, одласке,
Борбе вођене у нама.

Безуспешно покушавам да се сетим
Да ли смо наш сусрет судбинским звали
Али, мој дан још увек започиње
Са твојим именом на уснама.

Безуспешно покушавам да се сетим
Да ли би три небеска свода била мала
Да на њима оставим све снове
У којима сам тебе сањала.

© Весна Петровић

КЛАВИР

Прстима десне руке
беле дирке душе
дотакнуо си.
Додиром,
мада несвесним,
музика се ствара.
Не дотичи
дирке других боја
њихова музика
неће нам се допасти.
Свирај
само белим диркама
слушаћу пажљиво
саки тон.
Је ли то музика душа
или музика тишина?

ПРЕД ЈУТРО

Пред јутро тишина
вришти у мени,
Вришти свом силином.

Делови сна заробљени у очима
гледају таму одлазеће ноћи
развучену по зидовима.

Нема те, нећеш доћи.
Хад не даје повратак.
Да ли ћеш морати са Лете пити?
Како ћеш ме се сетити?

Пред јутро тишина вришти у мени,
очи не виде од заробљених снова.
Нема повратка, нећеш прећи
из земље мртвих у земљу снова.

Видак Г. Петровић, Шид

СУЗА

Сам под сводом звезданог неба
осетих слани укус топле сузе.
Из чијег ли ока долази
кад у мојој близини никога нема?
Знам да сам одавно заспао
са жељом да никад више
не отворим очи.
Одакле ли је дошла невидљива суза?
Чије ли је око мени послало
да ме из дубоког сна отргне,
и врати стварности.
Ко ли је то пожелео да ме пробуди
да отворених очију
досањам мој и његов сан.

ДЕДЕ БРАЋЕЛА

Та, пробај је,
ноћас казан пече
само за пријатеље
и добронамернике,
што не могу без праве капљице.
Знам, она моја се већ љути,
каже да ракија код правих
стигне и да пожути.
А ја велим - нека је бела
и питка,
као женски језик бритка.
Биће дана,
и жута ће се пити,
само не знам да ли ће
некога од нас бити.
Зато браћела, да ми ову
испод луле попијемо,
а и песму одавно нисам чуо...
Боље је да се уз песму опијемо,
него да се због женског језика побијемо.

ЛОЗА

Опрости ми Господе

што сањам отворених очију.

Сањам мог прадеду Максима,

кад га је сналазила мука,

или би угледао црне облаке

што доносе тучу,

износио би из куће синију,

на њу стављао сланик

и прво обојено ускршње јаје,

срп и секиру сечимицом

окренуте према небу,

косом је замахивао

правећи крст у ваздуху.

Скинуо би шубару

и подигао главу према облацима

па повикао:

- Господе, спаси племениту лозу

пуну зрелог грожђа свих боја!

А оно црно као брци

Црног Ђорђа и Његоша.

Кад од леда прсне

потече крв по ситној земљи

истрошеној од јуначких опанака.

© Видак Г. Петровић

Веселинка Игић - Филагић, Шид

ЂИЂАНИ ФРУШКОЈ ГОРИ

Фрушка горо ти си нам једина
У сред Срема израсла планина
Треба твоје упознати стазе
многа блага у теби се налазе.

Манастири твоји од давнина
чувамо их са оца на сина
ту су многи своје главе дали
да би манастирска врата сачували.

Место Врдник Раваницу чува
Кнез Лазара мошти да очува
ту је Јазак па мала Ремета
и још многа лепа места света.

Крушедол је лепотица права
што у Фрушкој гори обитава
много има и броја им нема
то је дика Фрушкогорског Срема.

Фрушка горо наше благо свето
Кунемо се нећеш нам бити отето
Јер сви грабе што Српско се зове
Ми не дамо домовине своје.

(одломак)

ПЕНЗИОНЕРСКА НОВА ГОДИНА

Још једна Нова година долази,
пензионерима радост и сету доноси.
Радују се празницима који нам долазе,
а са сетом броје године које пролазе.

Сећају се дочека година много,
све избројати не би ни мого.
Дочек сваке Нове године,
доносио нам је разне судбине.

Удаја ћерке женидба сина,
па дође унучад то је милина.
А понекад од једне до друге,
није све радост,буде и туге.

Могла би бити пензија већа,
па то би за нас била срећа.
Могли би више здравља имати,
када би нам Бог то могао дати.

Тако ће бити док постојимо,
са срећом нове године бројимо.
А тиху тугу у срцима носимо,
сваки пут све више старимо.

(Одломак)

ДОДАТИ ЖИВОТ ГОДИНАМА

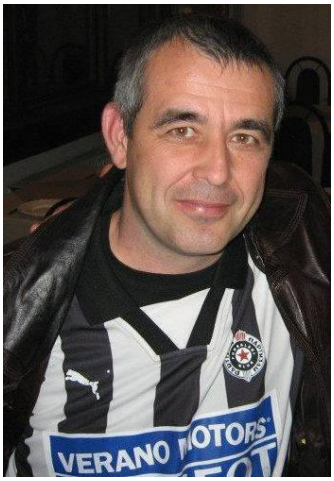
Од рођења године постоје
У младости оне се не броје
Јер изгледа као да стоје
Док касније све брже пролазе
Ал газимо једне исте стазе.

У години исти је број дана
У младости велика је мана
Само желе да буду старији
Кад порасту буду паметнији
Па схватају колике су грешке
Што касније године су тешке.

Јер што даље све ми пожелимо
Да године бар зауставимо
Да у једној што више доживимо
па због тога ми се и дружимо
тако би нам дужи живот био
догађајима кад би се испунио.

То је оно што нам назив каже
Живот се са годинама слаже
Додамо ли живот гидинама
И сва прођост путоваће с нама.

© Веселинка Игић - Филагић

Лесковачка поетска сцена последњих пар година изнедрила је неколико нових имена која су остварила значајне резултате на књижевним манифестацијама како у Србији тако и у окружењу. Уз искусније колеге Горицу Станковић и мр Зорана Јовановића посебну пажњу јавности својом поезијом скренули су и Јелена Митић, Миљана Стефановић и Стефан Митић као и Мимица Костић.

Како смо почели? Најпре у оквиру књижевног фестивала "Think Tank Town", кроз програм симболично назван „Јужни Фронт" а потом и у сарадњи са културним центром из Лесковца организоване су вечери поезије на којима су позивани неафирмисани аутори да дођу и представе се неком својом песмом. Том приликом, строга селекција издвојила је ова три имена као посебно интересантне песнике и укључила их у учешће на више поетских манифестација. Колико је избор био прави говоре и признања која су ови аутори освојили у последње време.

Зоран М. Јовановић, Лесковац

ЉУТ САМ

Љут сам на свет око себе
на нове, лажне, идеале
политичаре и ретке зверке
што од нас, стално, праве будале.

Љут сам на људе око себе
који од носа даље не виде
ако некад можда и схвате
пред својом децом нека се стиде.

Љут сам на живот који живим
међу људима какви јесу
надам се да ми, ипак, опросте
што их понекад псујем у бесу.

Љут сам, на свет око себе
срце се стегне, груди заболе
што нико не сме глас да подигне
већ погнеш главу, и ћутиш, воле!

Љут сам на народ око себе
за овај живот што има вољу
јагњади можда има више
али су вукови ти који кољу.

Љут сам на себе, што ми је тако
и што не пробам да мењам нешто
песницу стегнем да лупим јако
а онда поглед сакријем, вешто.

Љут сам, дакле, на самог себе
и онда, ПИЗДО, викнем гласно
нека те јаше, ма нек те јебе!
кад дигнеш главу биће ти касно.

КАДА ОДЕМ

Једног дана, када одем
кад не могу да се вратим
један новчић ја понећу
да чамџији превоз платим.

Једног дана, када одем
у његову руку жељну
испустићу ја тај новчић
да ме вози по подземљу

Једног дана, када одем
кад повратка нема више
запевајте песме моје
ал' вас молим, тихо, тише.

Једног дана, када одем
кад у сусрет Смрти кренем
воштанице запалите
спомените, браћо, мене.

Једног дана, када одем
када ме не буде више
на камену изнад главе
беше Човек, нек' ми пише

©Зоран М. Јовановић

Миљана Стефановић, Лесковац

ПЕСНИК

Говоре људи
да богат је онај
ко има пуне џепове
добрих речи.
Можда се зато
живот и руга ваздан.
Јер свако ко
добротом данас плаћа
није друго до сирома'
није друго до јадан.

Дође ми, ето,
ал' не из хира
да на сав глас
вриснем на живот.
Дође ми да га
одгурнем од себе,
као какву потрошену ствар
иако знам да други
немам у џепу.
Дође ми исто,
ко кусур ситан,
па подељен просјацима
на сваком мосту,
на раскрсници или у парку;
подељен просјацима
што стоје
на сваком крају града.
Дође ми некако бедан,
расејан, чудан и јадан.
Ал' чак и као такав
руга ми се ваздан.

Од јефтиних речи
преко јефтиног живота
па све до оне мртве
тишине,
једно сигурно схватам:
смешна лутка
на концима апсурдних
околности,
на концима живота,
марионета ко зна чија,
ко зна каква...
Песник је само једна тачка
коју живот упорно
преправља и гњави,
и од које упорно зарез
прави.

СТИХИЈА ДЕПРЕСИЈЕ

Нигде никога.
По први пут
тако гласно чујем тишину.
Толико гласно
да ми је убила
сваку мисао у глави,
сваку реч,
свако слово.
Силом ме тера
да одустанем од живота.
А и шта тишину брига
да ли си с ове
или оне стране.
Толико је тешка за човека
да га испије за трен.
Мене је, изгледа
већ целу појела.
Уствари, скоро целу.
Оставила ми је
једино руке и очи.
Ваљда да бих онда
кад се погледам у огледало
схватила шта сам
за друге људе
и која је моја сврха.
Да гледајући у тишину,
Исту ону која ме је
већ толико појела
да ми ни глас није остао,
схватим да је од мене
створила сену и сакрила ме
у најмрачнију фиоку.
Дакле, ни нема ме.
Једина нада јесу ми
десет читавих прстију,
само мојих,
који ће уместо крви
мастилом обновити
мој живот.

© Миљана Стефановић

Јелена Митић - Јелена (ТићМи)

ЈЕДНО ДАЛЕКО

Могла бих да умрем
чекајући на железничкој станици,
слушајући глас Ралета Дамјановића
на радију.
Могла бих да живим
исто тако
као да нема будућности
што је једнако као и да јесам
умрла на железничкој станици
али сам престала да чекам.

Ко зна шта.
Вероватно није ни било у реду вожње
пута за једно далеко лето.
Далеко
само јер је било страно
и неухватљиво.

ШПАНСКА ПЕСМА

Не видим ти руке.
Небо је испресецано жицама.
Сакрила сам те међу старим
часописима
остављеним на тераси што виси над
безданом Мисли.

А пронашла те у речи Нада,
која на шпанском значи ништа.
Не видим ти руке.
Ко не спава не зна да ли сања.

© Јелена Митић

Стефан Митић - Стефан тићМи, Лесковац

ПРОКЛЕТО ДОБРА ПЕСМА

човеку није потребна цела библиотека
већ једна проклето добра књига
као Тврђава
као Новембар
да се осети проклето добро
није му потребан цео виноград
да се осети проклето добро
већ флаша вина
нису му потребне
ни плантаже ко зна већ чега
није му потребан цео Харем,
већ једна проклето добра девојка,
која чешће застаје пред књижаром
него пред продавницом обуће
док неке стоје испред ресторана
плаћене да буду насмејане
као стажари испред оних катедрала
који су плаћени да буду намргођени
укопани
статични
човеку није потребно много
већ мало
врло мало
да се осети проклето лоше...
и потребно му је мало
сасвим мало
да одложи патњу
да живи живот на одложено паћење
јер већ дуго не отварамо душу
бојимо се да је изветрела
живот нам се свео на једно
како си?
шта радиш?
на једно добро
на једно велико ништа

УЗАЛУД

Разбацам латице ружа
у спаваћој соби лобање
али сваки сусрет са њом
увек по мене кобан је.
Узалуд сипам шампањац.
Узалуд сам јој симпатичан
јер сваки сусрет са њом
увек по мене је трагичан.
Остане у другом стању.
Останем у стању трећем.
Опет узалуд био романтик.
Опет узалуд палио свеће.
Узалуд водили битку и
гужвали чаршаф бео,
кад увек се роде стихови
увијени у црни вео.

© Стефан Митић

Горица Станковић, Лесковац

ПРКОСНА ПЕСМА

Срећу из руку су ми извлачили
хтели да ме лише очињег вида
душу растресали и развлачили
осакаћени умови без стида.

Знала сам да ми страдање прети
кад су и сунце од мене скривали
питах се да л' је боље живети ил'
умрети
кад су ме тешким временом покривали.

А нисам крила од душмана ништа
само сам тражила облак слободе
нисам дала праг и гар са огњишта
чистила коров друмова што воде.

Човек сам ал' и поносна жена
изломљеног крхког тела што пуца
и када ми дође јутро из невремена
пркосну песму китим из срца.

СНЕВАМ

Застуделе груди
Дрхтаји се следе
У зори што руди
Молитве не вреде

Зашто ова туга
Црта очи моје
Изнад мене дуга
Не видим јој боје

Ја и даље желим
И хоћу да бродим
Са Месецем палим
Да пловим по води

Усне биц да сладим
Громогласно певам
Цвет у срцу садим
И к'о дете сневам.

© Горица Станковић

Мимица Костић, Лесковац

ЗАБРАЊЕНА ЉУБАВ

Жељно очекујем вољени глас,
позив и једноставне речи:
„чекај ме"
и већ спреман одговор
„чекам те".
О Боже, а ничег већ данима нема
чак ни твојих лажних обећања...
Само будна сневам сан о теби,
пролазим прстима по твојим
сребрнастим таласима косе,
гледају ме лажно заљубљене
твоје очи боје мора.
Топим се и сагоревам
од твоје лажне ватре љубави,
тонем у твом загрљају
док осећам сласт чоколаде
измешане пољупцем са усана
док је делимо као деца.
Слатка је забрањена љубав
док будна сањаш, љубиш,
милујеш и грлиш,
док у души одзвањају звуци
жељеног нечујног гласа
„чекај ме"...
А ја још увек чекам те.

БУЂЕЊЕ

Године ношене вихором живота
прохујаше кроз мене,
свака остави траг,
виши или мање
дубок и леп
или тужан и горак.
Душа ишарана траговима,
одлетео један део живота
и никад не бејах биће
са својим животом.
Вечито нечији потлачени роб,
жалосне ли судбине,
где се изгуби и зашто ли
закасни нешто што се
„срећом и љубави" зове?
И данас то куцање на мојим вратима
не могу да препознам,
да није то оно изгубљено што касни.
Када постанеш заборављена,
заборавиш и шта то беше
љубав и волети,
хвала ти-
ти ме на то сети!

© Мимица Костић

Љубодраг Обрадовић - ПЕСНИЦИ ДРАИНЦУ У ПОХОДЕ

У Трбуњу - родном месту Радета Драинца, 05.08.2013. године у 20:30 часова, одржана је по четврти пут заредом манифестација *ПЕСНИЦИ ДРАИНЦУ У ПОХОДЕ* коју су заједнички организовали Културни центар Крушевац, Народна Библиотека *Рака Драинац* и КЦ *Драинац* из Блаца. На манифестацији су ове године наступили: др Велибор Лазаревић, Мића Живановић, Вељко Стамболија, Светлана Ђурђевић, Живомир Миленковић, Марија Вујић, акдемски сликар и професор Живорад Милановић Маки, Љубодраг Обрадовић и Витомир Јовановић Џогурда. Програм је водио Љубодраг Обрадовић из Крушевца, а о стваралаштву и животу Радета Драинца говорили су др Велибор Лазаревић (прочитао рад о Драинцу који следи) и Вељко Стамболија. Да вече остане у изузетном сећању учесника посебно се потрудио директор библиотеке у *Рака Драинац* у Блацу Топлица Ђоковић.

Љубодраг Обрадовић и Топлица Ђоковић

Велибор Лазаревић говори свој рад РАДЕ ДРАИНАЦ – СЕДАМ ДЕЦЕНИЈА *ПОСЛЕ** испред родне куће Радета Драинца у Трбуњу

*Рад се може прочитати на линку: http://scindeks.ceon.rs/article.aspx?artid=0353-90081335073L

Раде Драинац : Срце као једини пртљаг - В. Стамболија

Мада је био чувен као скитница, боем, авантуриста, жељан путовања и нових хоризоната и мада је је тврдио да ''станује високо'', Драинцу је, ипак, најтеже падало одвајање од завичаа и детињства. Одлазећи из родног краја, ко лептира привлачила су га јака свјетла Париза и осталих европских метропола да у њима, попут свог узора Јесењина, спржи завичајна крила. ''Са срцем као јединим пртљагом'', вјечно ће остати болан, заправо незаштићен и неприпремљен за градске марифетлуке, мада је и сам умио да забави публику, али на специфичан, Драинчев, начин.

Сјетимо се само анегдоте са великим боемем, песником и сабратом Тином Ујевећем кога је успио натјерати да плати пића јер је ријетко наручивао туру, правдајући се да је избјеглица и да нема пара, па да му се то приликом наруџбина повеће количине алкохола узме као олакшавајућа околност. Ингениозни Раде је пред очима многих свједока у зашивеној постави чувеног Тиновог зимског капута пронашао позамашну суму новца. Или , анегдота о натпису на вратима Драинчевог и Тиновог пребивалишта гдје је живахну атмосферу пратила обавезна галама, свађа и лупање. Да ли их је натпис ''Не лупај, стоко, овде се мисли дубоко!'' смирио, или бар умањио дреку, није нам познато, али ова анегдота много говори о висперности и оригиналности Драинца и Тина у, наоко, обичном натпису на улазним вратима.

Умио је Раде да буде и позер, и забављач и радо виђени гост у велеградским кафанама, ал` узалуд, срце је вукло до ''светачких босих ногу''.

''Неки крупан црвени цвет
Расте испод мрких сеника
Као кандила шумском богу.
Са тог сам брега, давно, одлутао у свет
Те не знам да ли још у којој брези живи слика
Мог прозеблог детињства
Светачких и босих ногу?'' (''Родни брег'')

Између ''вечито будних јавних кућа и апсана'' покушао је да лебди овај худи лептир спржених крила, навлачећи на лице маску, али како да превари оне који су маскирању вичнији. Вјечно гладан и вјечно празних руку трбухозборио је своју козмополитску поезију и боемисао по кафанама:

''Глад ми је бескрајна, а руке вечно празне.
Ноћу низ улице градске на прстима носим месец

И тугу остављам под прозорима изгубљених жена.

Дао бих све, а ништа немам.
Глад ми је бескрајна, а руке вечно празне.

Горштачки крупноријек и гласан сјекао је кафански дим као ножем и бацао рукавицу изазова малограђанској ситости и самољубљу. Њихово пуноцријевно надимање и подригивање иритирало је Драинчево узвишено гладовање. Драинац, сав од завичаја и сав од пјесме, шиба по ћифтинским душама као брат му по перу и боемији Ђура Јакшић, и због тога плаћа високу цијену. Срце, његов пјеснички орган, тешко да је могло издржати подругљиве погледе и оговарање ситношићаџијске чаршијске раје. Када неко своје срце и читавог себе, без остатка, даује зевсовим богињама, онда ми испред себе имамо једно више биће, биће које ка висинама тежи и које заслужује све знаке наше пажње. Онда му опраштамо што се ''вукао'' по градским буџацима и апсанама и дар сатирао и трошио у јаловим и бесконачним разговорима са неталентованима.

''Спавај први пут мирно, Драинче,/ велики наш путниче'', јер си и поред свега иза себе од 1920. године, када си објавио прву збирку под насловом ''Модри смех'', па до 1940. када си објавио задњу збирку пјесама ''Дах земље'', оставио 15 збирки пјесама и да ти је постхумно објављен дневник ''Црни дани'', као и три драме, роман ''Шпански зид'', есеје, поеме... јер си једино ти могао написати да је ''Дунав плав као крављe око'' и још много оригиналних стихова и изненађујућих метафора, па си зато с правом и могао узвикнути:

''Упамтите
То сам ја''

Вељко Стамболија

Томислав Милетић, Крушевац

НА КРАЈУ

Полако истиче све наше време,
примиче крају последња ноћ.
Нестају задње поноћне сене
и тихо гасне животна моћ.

Некима ће нови дан да дође,
свануће опет нове зоре,
теби и мени све ће да прође,
нестаће љубав, снови, море.

Је ли ти жао што тако беше,
реци бар сада, не лажи, кажи.
Не бацај речи што само теше,
говори истину, себе не лажи.

Ни за чим ја не жалим,
у вечност идем ко шапат кише.
Једна ме жалост ипак прати:
зашто те нисам волео више?

Молитва последња када
престане,
док задња свећа буде горела,
кад на тренутак све застане,
ти тада признај: јеси ли ме
волела?

Кроз руже ћу ти опроштај дати,
кроз латице њене рећи ћу, тише.
Једна ме жалост у вечност прати:
зашто те нисам волео више?

© Томислав Милетић

Ко је у ствари Томислав Милетић?

Томислав Милетић је рођен у селу Варош (општина Ражањ) 1942. године. Учитељ је у пензији. Учитељску школу је завршио у Алексинцу 1962. године, а касније је ванредно студирао српскохрватски језик и југословенску књижевност (ВПШ у Нишу, Филозофски факултет у Београду и Скопљу). Од 1962. године радио је као учитељ у селима Жупе: Плочи, Грчаку, Мрмошу, Врбници, а једно време провео је радећи у Француској у Клермонт Ферану, Лиону, Вијену, Ле Крезоу, Вилфраншу сир Сони.

На Радио Крушевцу годинама је припремао и водио једносатну емисију „Хронике и хроничари", а уредио је и више ТВ емисија, популаришући истраживања прошлости крушевачког краја и културе српског народа. Урадио је сценарио за филм „Клевета" и збирку анегдота под називом, „Учитељи". Био је члан Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу.

Колико је свеобухватно његово књижевно стваралаштво увериће те се и сами, само из библиографије коју ћу Вам прочитати, а којој су укупно 20 његових књига. (Све књиге издао му је Историјски архив у Крушевцу и Културни центар Крушевац).: 1. „585 година Велике Врбнице", монографија КШ 1998., 2. „Легенде о Светоме Сави", збирка песама, 1999. , 3. „ Јелена", збирка песама 2001., 4. „Копча – летопис комите" 2002., 5. „Капетан Веса", историјски роман 2002., 6. „Мрмош – село Милоша Обилића", монографија 2004., 7. од 2004 до 2009. роман „Проклета земља" 1., 8. „Проклета земља" 2., 9. „Проклета земља" 3., 10. „Проклета земља" 4., 11. „Реља – летопис команданта" 2007, 12. „Жупски мадригали"– збирка љубавне поезије 2006, 13. „Ђура – летопис сељака" 2007, 14. „Жупске школе и учитељи од 1837. до 2007." монографија 2007. 15. „Милош Обилић у моравским легендама и расинском предању" 2008, збирка текстова и песама, 16. „Грчак и Ботурићи – села испод Козника" монографија 2009, 17. „Песме за велику и малу децу" збирка песама 2009, 18. историјски роман „Деспот" 2010. год., 19. 2012. објављује две књиге: „У име бога, у име краља и у име каме" 20. и „Озна све дозна", а приредио је и штампао књигу Антонија Маринковића „Расински партизански НОП одред", 2012.-те Град Крушевац му је издао друго издање романа „Капетан Веса" и приредио свечану академију у Народном позоришту.

У Крушевачком позоришту су 31.01.2014. године одржани Годишњи песнички сусрети Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу. На сусретима је књижевнику Томиславу Милетићу из Крушевца, за његово целокупно књижевно стваралаштво, уручена **ГОДИШЊА НАГРАДА за 2013. годину**, коју ће Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу додељивати сваке године. Томислав Милетић је први књижевни стваралац који је добио ово признање.

Љубодраг Обрадовић - КЊИЖЕВНИ ОПУС ТОМИСЛАВА МИЛЕТИЋА

у Медија центру КЦК је 23.04.2014. године одржан округли сто са темом *КЊИЖЕВНИ ОПУС ТОМИСЛАВА МИЛЕТИЋА*, као почетак приче о стваралаштву Томислава Милетића. Округли сто је уприличен као подсећање на дело недавно преминулог Томислава Милетића, учитеља, хроничара и књижевника… Као подсећање на његово свестрано и свеобухватно стваралаштво које је већ оставило неизбрисив траг и које ће тек сјајем бојити књижевно небо Србије. Своје импресије о Томином стваралаштву изрекли су или написали: мр Мирослав Смиљковић – директор КЦК, Ђорђе Петковић, Драгиша Милошевић, представник Историјског архива Крушевац Миломир Стевић, Даница Гвозденовић, Јелена Протић-Петронијевић, Светлана Ђурђевић, Љубодраг Обрадовић и Снежана Милетић.

Округли сто у Медија центру КЦК

У другом делу ове вечери у Белој сали КЦК поезију Томислава Милитића говорили су: Драгана Јовановић, Јелена Милетић и Кристина Јанковић, као и крушевачки песници, чланови Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ, са седиштем у Крушевцу: Светлана Ђурђевић, Љубодраг Обрадовић, Драган Тодосијевић, Даница Рајковић, Мирко Стојадиновић, Дејан Ристић, Мића Живановић и Градимир Карајовић. Музички тренутак креирала је Ирина Миљковић, професорица клавира у Музичкој школи Стеван Христић, а на клавиру је свирала ученица поменуте школе Вања Радмановић. На самом крају ове вечери публици се обратила Даница Гвозденовић, која је са Томиславом Милетићем дуго и предано сарђивала у креирању бројних поетско-музичких догађаја у Крушевцу, који се памте. Чули смо Даничина сећања на ту сарадњу и песму Томислава Милетића НА КРАЈУ…

Ђорђе Петковић - О СТВАРАЛАШТВУ ТОМИСЛАВА МИЛЕТИЋА

ФРАГМЕНТИ УВОДНОГ СЛОВА НА СКУПУ О КЊИЖЕВНОМ И ПУБЛИЦИСТИЧКОМ ДЕЛУ ТОМИСЛАВА МИЛЕТИЋА

Како почети а да се очува сложеност тренутка, да се све не распрши и изгубе лепе жеље организатора овог скупа, да се сачува комеморативност, пошто су ту и породица преминулог и његови рођаци и пријатељи, а започети и један озбиљан посао на вредновању онога што је као књижевно и публицистичко дело иза покојника остало? Ово питање желео бих да се швати као оправдање свега што ће се вечерас овде дешавати, у првом делу, колико сам разумео, нешто као округли сто о његовом раду, у другом песничко вече Томиславу Милетићу у част. Ја ћу изрећи неколико полазних фрагмената за овај почетни разговор.

Желео бих да разговор буде опуштен, да се усмеримо на суштину, свестан сам да је ово само отварање процеса који ће трајати. Колико, то никада не може унапред да се каже. Смрћу се ставља тачка, она је извесна, остављени траг неизвестан, дух људски је остављен у делу, како оно што смо наследили од предака, тако и оно што смо му додали као оригиналан допринос. Суде савременици, потом потомци суде, правично или не, тако је то одувек било и биће, док траје света и века, како каже народна мудрост и искуство.

Ми његови савременици остали смо, бар за сада и ту лежи наше право да кажемо, у уверењу да ће већ сутра и о нама неко нешто казати. Још боље, и написати. Док трају успомене, сигурно. Потом су само трагови у остављеним делима, у књигама и документима, мора се читати. Ја сам нека његова дела прочитао, сусретсли смо се у деценији иза нас, сарађивали и расправљали се, љутили се један на другог и прелазили преко реченог, као да ничега није ни било. О неким стварима смо различито мислили, али то није помутило другарске односе. То ми се код Томислава Милетића допадало. Њему се допадало оно што ми радимо у оквиру Културолошког пројекта „Јухорско око" и започета је вишегодишња сарадња, уз узајамне посете и дружења. Отуда, захваљујући њему, и спој Сајта Поезија СЦГ Љубодрага Обрадовића и КП „Јухорско око" на почетним песничким маратонима у крушевачком Културном центру и песничка дружења на Књижевној колонији у Својнову и у другим местима. Отуда је мени организатор овог скупа, господин Љубодраг Обрадовић, председник Удружења песника Србије са седиштем у Крушевцу, поверио да припремим ово излагање.

1.- Пре десетак дана је у Ћуприји промовисан први број часописа „Поезија СРБ". Пошто је присутнима, не само у часопису заступљеним песницима, омогућено да по нешто прочитају или кажу, ја сам рекао један епиграм, после сам га допуном претворио у кратку песмицу, морао сам да и непосредније укључим и себе, да се не би и овде схватила погрешно моја порука о песничком труду и сујети, као да сам ја имун од тога. У Ћуприји је изречена мисао да песници пишу на основу својих емоција и версификаторских могућности, а шта ће рећи други, што значи и читаоци, посебно читаоци-истраживачи, књижевни критичари и књижевни историчари, то је њихова ствар, песнике то не интересује. Међутим, и они желе признања и радо их примају. У првом броју часописа објављен је и текст о Томиславу Милетићу, повод је била годишња награда Удружења песника Србије са седиштем у Крушевцу, чији је он први носилац. Прочитаћу ту песмицу, допуну епиграма, која гласи: „Седамдесет списах књига,/ Ја безброј акросонета./ Ахилова то нам пета,/ Шта ко каже баш нас брига.// Седамдесет збрах признања,/ Уручих пет пута више./ Свако своје снове сања,/ Уз снове се лакше дише!" Додао сам присутну а често занемарљиву чињеницу: сви смо ми, па и песници, у првом реду читаоци, тек у другом плану писци. Код песника се лако препознаје докле су са читањем стигли, они се у писању пре свега такмиче са самим собом, па тек онда са другима. Волели бисмо да нас читају, али читалачка понуда је огромна, тиражи наши су мали, ограничени смо много чиме, укључујући и провинцијским духом и чињеницом да мало ко од писаца од писања и живи итд. Тако је то за живота, после је само на другима да нас читају, ако натрапају на нас. О томе шта сам све хтео да кажем, можете препознати у компетентној недавно објављеној професорској студији др Милентија Ђорђевића о савременој књижевности.

С тим се сада сусреће књижевно и публицистичко дело Томислава Милетића. Признајем, дакле, да сам прочитао само део, истина најзначајнији, његовог опуса. Па ипак, слободан сам да тврдим, он ће имати своје читаоце, ако не на ширем српском простору, оно у крушевачком окружењу и међу завичајцима широм света. Интересовање ће се у првом реду окретати око његових историјских романа и публицистичких дела, у којима је инспиративна чињеничка маса која може да служи и знатижељним стваралачки оријентисаним генерацијама. „Капетан Веса" је већ за

ауторовог живота доживео друго издање. На мене је најснажнији утисак оставио роман о Копчи, пошто садржи најснажнију српску ноту која је, додуше, на пар места у контрадикцији са јаким митопоетским набојем Милетићевих романа. Копча као комита, па и партизан, имају своје чари све до тренутка када мртвог противника, четничког команданта Весића, шутира ногом и као командант места наређује да се баци у поток где сахрањују домаће животиње. Онај Копчин земљак, борац са Солунског фронта, бежи кроз окупацијску зону, убија љубавнике, бугарског официра и своју супругу, па се опет тајно враћа на фронт, снажна је метафора, али јачи је у јунаштву него у чојству. Најприљежније сам прочитао „Деспота", роман о Деспоту Стефану Лазаревићу, у првом реду зато што га нисам уобичајено читао већ у неку руку као критичар, припремао сам се и о њему говорио на промоцији у Параћину. Сећам се једне међусобне реплике са те промоције. Здушно је бранио као историографску чињеницу песму кнегиње Милице. Кад сам му дискретно скренуо пажњу да то може бити само нечија новија песма, плануо је жустро, какав је био, и ја сам се повукао, тако је то са писцима док су живи. После смо разговарали, нисам сигуран да сам га убедио, да се историографске чињенице могу слободно узимати у романе, али тамо, уз ауторову машту, оне постају уметничка истина, а то је ипак нешто сасвим друго. Навео сам му пример често коришћену наводну поруку Немањину о потреби да се чува матерњи језик, која се и у озбиљним радовима цитира, као да ју је Немања заиста записао, а она је чисто књижевна творевинна. Из романа се, без провере, не може користити грађа за историографска дела. То је случај и са митопоетиком. Уопште није хтео или није могао да разуме, такав сам утисак из расправе стекао, зашто хвале неки роман са истом тематиком, реч је о Деспоту, он је то читао и оно што је тамо написано нема везе са истином. Верујем да нема везе са историјском истином, али шта је са уметничком истином? Није ми тај роман дошао до руке, али сам уверен да је у њему више фантазије, више стилског потенцијала, него историографски интонираног материјала.У томе се, поред других елемената, огледа естетска компонента дела, јер је важно колико је аутор у дело унео свога оригиналног, узбуђујућег, колико је дело са разрођеним и осавремењеним асоцијативним материјалом. Уметничка истина се не мора апсолутно сложити, али треба да је у дослуху, са историографским чињеницама. Можда се тога сетио, када је пред смрт својој Снежани рекао како планира да пише нову верзију „Деспота".

2.- Док смо још код романа, да не заборавим на једну опаску. Лепо би било да се неко перо позабави насловом „Проклета земља". Тај метафоричан израз се чује у народу, не знам да ли га је он узео непосредно из народа или га је од неког литерарног претходника преузео, пандан је оној реплици др Рашковића који је у једном тренутку за Србе рекао: „Луд народ". Уверен сам да би то истраживање показало, како су то изрекли зато што су обојица волели и Србе и Србију. Да је Милетић био заљубљен у свој завичај, не само где је рођен и где је радио и живео, већ и у Србију у пуном патриотском смислу те речи, сведочи све што је написао. На њега се, као да га сада слушам, односи она прича о рају на земљи. Пошто је попио неку више, наш Србенда је закаснио код Бога на расподелу животног простора на земљи. Бог га изгрди, овај се досети и признаде да се опио славећи Његово име. Пошто је расположиву земљу већ поделио другима, који му се и не захвалише, мораде њему део раја да одреди за животни простор. Ако би се нашао у расправи, он би изручио аргументе да је то парче земље управо оно парче Србије где је он живео, Расина и Жупа. Тим патриотизмом, рекао бих чак локалпатриотизмом, натопљено је све оно што је написао, као што сам напред рекао, романи, публицистика, поезија.

3. Поменух поезију. Он је и ту Деспота, додуше на посредан начин, величао. Најбоље његово песничко дело је сонетни венац о Светом Сави. Написано је по свим правилима Сијенске ренесансне школе. Неки кажу да је у Деспотово време Србија имала своју ренесансу. Почетни и завршни стихови сваког сонета слили су се у магистрални, последњи сонет, уз акростих: Свети Сава Србин. Јако је нагласио почетна слова магистралног сонета, те ту направио графички модификован сонет по систему 5-4-5, одустајући од класичног система 4-4-3-3. Како у његовом опусу има још песама писаних у акростиху, имам утисак да је себе преко ове чињенице дисциплиновао, тако да се то позитивно одразило и на дисциплину духа који је присутан и у креативном поступку када је роман у питању. Наравно, вредност овог сонетног венца овде је оцењена у оквиру опуса самог аутора. Да би се ово дело оценило на ширем српском духовном простору, ваља га упоредити са другим сонетним венцима. Преводећи са словеначког Прешернов сонетни венац, Десанка је и сама зажелела па написала један, по истим правилима. Бранко Миљковић је своје „Сонете несреће" написао по свим правилима сијенског венца примљеног преко Прешерна и Десанке, али је одустао од акростиха у магистралном сонету. Зашто је одустао од акростиха, нигде није, бар колико ја знам, то објашњено. Дуго сам веровао да је у питању анаграм, скривени акростих. Мене је то гурнуло у акростих у свим сонетимка, чиме сам протествовао против много чега, па и против слободног стиха. Но, то би већ била друга прича. Дакле, афирмишући акростих, Милетић је, према свом поетском потенцијалу, афирмисао и деспота Стефана Лазаревића, јер је стил којим је писано „Слово љубве" у основи исто што и акростих, с тим што је он згуснутији и самим тим тежи, тражи од аутора позамашнију

концентрацију. Сада има доста сонетних венаца на српском језику и време је да се у теорији књижевности та ствар пропусти кроз критичку научну анализу. Шта је ту данас постмодерна играрија и женглерај, како написа црногорски песник из Бијелог Поља, учесник Књижевне колоније у Својнову, писац венаца и организатор конкурса за оваква поетска остварења,а шта је стварни допринос јачању српског поетског језичког и духовног потенцијала, то завређује пажњу књижевне теорије и историје. Илустрације ради, ево магистралног сонета, враћеног у традиционални оквир:

Свети Сава кад је угледао света
Веле: као звезда на земљу је пао
Еликсир божански у души што цвета
Тргнуо је време и вечност му дао.

Изданак живота истине и наде
Спасење праведном и утеха верном
Алама препрека да мржњу не граде
Вечност у небеса даде српству смерном.

Апостолску цркву устоличи Сава,
Сред границе Истока, Запада, небеса;
Размеђа Хришћанства и почетак права.

Борио се с алама све у славу Христа
И по васељени чинио чудеса
На век и векова да Србија блиста.

Скренуо сам пажњу на форму, јер је о том Томислављевом песничком делу, о његовом садржају, изречена висока оцена и ја ту немам шта да додам. Могу само једним цитатом из рецензије Милосава Буце Мирковића да је освежим: „У облику и версу сонета, најсложенијој песничкој и форми и структури, Томислав Милетић реинтерпретира исторички, повеснички лик и живот Светога Саве, али, вешто и витешки, преоткрива и духовно писмо и светачку дубину задобијеног историчког персоналитета. У бујици живописних, визуелних и чујних песничких слика аутор епохе Немањића, чији је духовни и цивилизацијски култ Светог Саве онај врховни симбол етике, естетике, поетике и патриотике српског народа, српских земаља и српских светиња."

Иначе, ја сам ове стихове доживео, као својеврсно извињење једног српског учитеља српском свецу што је скоро пола века био протеран из српских школа мада је до 1948. године његов дан у православном календару, 27. јануар, био школска слава. Био сам првак и рецитовао сам песмицу „Читај ђаче", био је то мој први наступ пред публиком и дубоко је урезан у мом сећању.

Учитељево дружење са децом и породични подмладак, уз утицај вечног чика Јове Змаја, изнедрили су споменарску лирику која има и сада своје поклонике, а она обухвата значајан део Милетићеве збирке „Песме за велику и малу децу". Пуно је данас међу ширим кругом песника ревитализованог романтизма, тако да се често говори о неоромантизму у српској поезији.

4.- Као што се види, ставио сам у први план оно што је Тома Милетић урадио у књижевности, његове романе и поезију. Међутим, он се најпре јавно као писац представио једном солидном публицистичком књигом, монографијом „585 година Велике Врбнице", мада је, по мом скромном мишљењу, хроником Мрмоша, села Милоша Обилића, себе уврстио међу значајне хроничаре села на ширем расинском духовном простору. Својевремено је писање хроника наших српских села подстакла Српска академија наука и уметности. Формиран је био репрезентативан посебан одбор за помоћ писцима хроника, на чијем челу је до смрти био Академик проф. др Радомир Лукић, теоретичар социологије и права. Сада је то раширен покрет али без оног почетног ентузијазма и ангажованог духовног потенцијала. Почели су да их пишу махери а не само ентузијасти. Мој је утисак да је својим селимаТомислав Милетић пришао као истраживач хроничар, као народни учитељ у класичном смислу те речи. Прегледао сам тридесетак таквих књига, његове хронике су међу бољима. Тиме се он винуо међу славне учитеље просветаре са овог нашег поднебља, оне који су покретали сељаке на акције, ангажовали се на подизању школа и цркава, на стварању земљорадничких задруга, који су село истраживали и о селу и сељаку писали, поменимо тројицу славних, најпре Моравца Сретена Динића, потом Левчанина Тодора Бушетића и Темнићанина Станоја Мијатовића. Било би интересантно истражити везу између Мијатовићеве књиге народних прича о Светом Сави и поменутог Милетићевог сонетног венца о највећем и најславнијем српском просветитељу. Те песме, не само венац, ослањају се на народне приче, предања и легенде које су у њих укомпоноване. Могла би то да буде лепа тема за дипломски рад у Гимназији, а можда је

и била, а ми не знамо. Милетић се одужио свом учитељском сталежу посебном публикацијом о жупским школама и учитељима од 1937. до 2007, што му служи на част.

Да не заборавимо, веома је значајно оно што је Томислав Милетић урадио као популаризатор хроничарске активности на Радио-Крушевцу, доводеће за саговорнике у емисијама које је водио ауторе хроника села. Била је синхронизована са оним што је чинио Миломир Стевић у Историјском архиву, преко „Расинских анала", прихватајући им текстове, објављујући библиографије, а најважније је да им се Архив појављивао као издавач, односно оно што је чинио мр Слободан Симоновић поштујући њихов хроничарски труд, у првом реду уврштујући их међу историјске личности – ствараоце у оба издања своје енциклопедије крушевачког краја.

5. Томислав Милетић се с ослонцем на своје публицистичко искуство огледао и као приређивач туђих рукописа. Без ближег упознавања са научном методологијом тешко је на томе постићи неки озбиљнији резултат, знам то из сопственог искуства. Њему служи на част да је извукао из архивске прашине рукопис славног и тајновитог Антонија Маринковића „Расински партизански НОП одред", који својевремено није прихваћена за објављивање од оних који су је наручили. Штета што Милетић није био у стању да то одгонетне, но, од њега је довољно да је научној јавности и знатижељницима омогућио да до ње лакше дођу и да је користе, када им затреба.

У вези са његовим приређивачким радом, посебно место има књига „Милош Обилић у моравским легендама и расинском предању". У тој књижици је Томислав Милетић избегао да напише уобичајени уводни текст, препустио је то место новинском чланку Пере Симића, познатог публицисте и историографа, као и кратком посветном обраћању читаоцима коаутора у приређивању Александра Мићића. Милетић је, уместо поговора, објавио обиман циклус својих патриотских песама под насловом „Моравске легенде и расинска предања", како је могао и поговор да се именује. Добар део тих песама је писан у акростиху. Тиме је успешно избегао да се суочи са приређивачком одговорношћу, посебно да се сукоби са колегом на том послу који се старао и о финансирању штампарских услуга. Не знам да ли је ту било и неког мог утицаја, пошто смо о томе два пута разговарали. Нисмо у потпуности делили одушевљење нашег пријатеља Радивоја Миладиновића Пацка пронађеном књижицаом „Најзнаменитија народна песма ЖЕНИДБА КОБИЉИЋ МИЛОША Жупа 1905. год. Скупио, средио и објаснио: професор Ћира МИЛИЋ". Штампана је у штампарији Ђорђа Будимовића у Крушевцу. Пошто је садржала коментаре једног професора књижевности, Миладиновић је био одушевљен тим открићем „са Неба" и своје одушевљење је преточио у један свој текст, који у широком изводу прати песму у књизи о Обилићу. Све што је тамо нашао, прихватио је као истину. Коју? Није прилика да ја сада у то улазим. Требало би се позабавити том песмом али критички, што би. примера ради, могао да уради наш пријатељ др Велибор Лазаревић из Беле Воде, који је недавно приредио и објавио две обимне књиге народних умотворина из Левча и Темнића.Једно од отворених питања је, да ли је ово уопште и колико народна умотворина, а колики је Милићев допринос њеном садржају. Посебно у светлу Копаоничког пантеона проф. др Сретена Петровића.

6. Ја сам пажњу посветио Милетићевим књигама. Није било времена да се погледа оно што је објавио у периодици. Знам да га и тамо има, јер смо у некима заједно, у 20. броју смо „Митолошког зборника" из Раче. Остао је, како ми је на његовој сахрани рекла госпођа Снежана, недовршен рукопис хронике његове фамилије. Треба урадити његову библиографију, без које се дело само фрагментарно може истраживати. То би могао да буде допринос крушевачких библиотекарки. Без библиографије радови о Милетићу, како они већ публиковани тако и нови, не би требало публиковати, а без публиковања овакви скупови остају недовршени. Иза тога би требало да стану људи типа Љубодрага Обрадовића, организатора овог скупа, уредника часописа за поезију „Поезија СРБ", Миломира Стевића, професора и архивисте, покретача и вишегодишњег уредника „Расинских анала" и мр Слободана Симоновића, искусног библиографа и енциклопедисте.

7. Рекао сам на почетку овога излагања, да је Милетић добио једно лепо признање Удружења песника Србије и као први лауреат га понео у обећаном будућем низу. Он стоји као пободен кочић будућег низа, како се фигуративно изразио проф др Тихомир Петровић, када је Предрагу Јашовићу у Зрењанину уручена награда „Сима Цуцић" за књигу о књижевности за децу. Одговорност је велика на делиоцу ових признања, да будући носиоци буду за награду заслужни бар онолико колико је ту награду Милетић заслужио. Ја сам слободан да предложим овом скупу да подржи предлог да награда Удружења песника Србије убудуће носи име Томислава Милетића.

***

Основна слабост овог мог излагања је у чињеници што нисам имао поред себе све што је Томислав Милетић написао и публиковао. Отуда сам спреман да га коригујем у свему што је било омашка – било озбиљнији пропуст. Будите уверени у моје добре намере, пошто сам господину Љубодрагу Обрадовићу и сугерирао идеју за овај разговор, док смо чекали церемонијал сахране покојника, а песнички сусрет је искључиво његова иницијатива. Нисам излагање свечарски – комеморационо интонирао, јер је о покојнику над одром надахнуто говорио проф др Бранко Ристић. Да закључим, ово је само почетно слово о књижевном и публицистичком делу Томислава Милетића, а чини ми се довољно широк оквир за наш вечерашњи разговор, али и за будућа истраживања. Сигуран сам, неће се све задржати на овоме.

Хвала на пажњи и стрпљењу.

У Крушевцу, 23. априла 2014.

МИЛЕТИЋУ У ЧАСТ

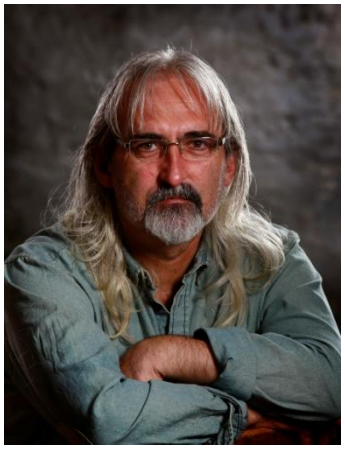
Ћаскајући хаос
Име Деспотово
Траг ти овде оста
Ехо је твој инат
Листаће те мрави
И по томе је сав
Мистериозан крос
Видеће у црно
А нас двојица смо
Лутајући тек мрав
Српски преплет
И тек ће кључ по кључ
Митопоетика
Оживљаваће гар
Траг нам остаје драг
То није обичан дуг
Овај поетски пир
Можда клон до клона
Измет је или сјај
Словна (ч)умна течност
Лепо је бити сав
Антејско и свето
Виртуелно око
Мада је народ бос
И близу сам уз кров
Луцкасти угарци
Ехо је твој инат
Траг ти овде оста
Име Деспотово
Ћаскајући хаос

претачем у слово
мој омиљени штос
духовни сублимат
острашћеног госта
читалац јесте мрав
у заумној трави
острвљено зрно
обавијен хаос
свако по своме јав
видеће шта дасмо
за читаоце бруј
да свој пронађу свет
као духовна твар
и с наших реплика
дух има сопствен круг
да га однесе враг
остварена спона
можда испуњен чир
уградња у вечност
само узбудљив грај
тамо где је све то
носећи убој плав
свој започело крос
окрутна жаоко
у сонетној варци
уз акростисни ров
острашћеног госта
духовни сублимат
мој омиљени штос
преточен у слово

Параћин, 16. априла 2014.

Крушевац, 23. априла 2014.

©
Ђорђе Петковић - МИЛЕТИЋУ У ЧАСТ

Милован Петровић, Шведска

СЕЋАЊА

Године прођоше многе,
слике избриса време,
сенке прекрише прошлост,
сећање на тебе и мене.

У магли сећања мојих,
још тражим слику твоју,
нађох је стару и бледу,
прошлост јој избриса боју.

Косу ти још мрси ветар,
сећам се, ходаш по роси,
цвет ти у њој не видим,
време те све даље носи.

И сад се само питам ,
да ли се некад сетиш,
да једном давно ми рече
да са мном желиш да летиш.

МАЈКА

На крају села,
у старој кући
старица сама седи.
На зиду лампа,
у срцу туга,
задрхти пламен бледи.
Њене су мисли негде далеко,
у земљи снега и леда,
у соби ормар,
на њему слика,
са слике син је гледа.
Дрхтава рука,
Сад Бога моли ,
кандило с‟ зида се клати:
„Господе Боже,
помози сину
да ми се кући врати.‟
Нестаје уља лампа се гаси,
Настаје мркла тмина,
Старица шапће своју молитву
„0... Боже врати ми сина.‟

ДОЗВОЛИ

Дозволи да на трен
дотакнем ти снове,
да у њих унесем
радост и топлину.
Дозволи да заувек
останем у њима
и да се утопим ,
ко боја у вину.

Дозволи да за мном
Закључају врата,
да кључеве баце
низ неку стрмину,
дозволи да заувек
останем у теби,
а ти за то време
уживај у вину.

ПЕСМА О МОЈОЈ СЛИКАРКИ

Јутарње сунце умива градић
за ким те жеља мине,
срце ти пуно сад си у њему
и гледаш са висине.
Стражиловом песма птица се шири,
сликати нешто се мора,
пред тобом платно,
кичица у руци
палета пуна боја.

По белом платну
сигурна рука
вешто ти четкицу вуче,
блисташ од среће,
срце ти пуно,
поново ти си код куће.

На платну лагано
свеже боје
прве обрисе праве,
црквена порта,
чесма „четир“ лава“,
у центру Патријаршија спава.

Сад се на платну прелепих боја
рађа поема нова,
па се и млади бесмртни песник
смеши са Стражилова.

Ово је игра
тебе и Бранка,
пробасте ко боље уме,
вољено место,
Сремске Карловце
у слици и речи да разуме.

СИВИЛО

Црни облаци прекрише небо,
магле донеше превише сиве,
јесен убија песника у мени,
ни музе више овде не живе.
Лишће одавно изгуби жуту,
ту фину боју јесење топлине,
са њом се изгуби песник у мени,
душу прекрише боје сиве.
Скупљам остатке песничке душе,
по сивилу поља још тражим стих,
рука ми дрхти, ништа ново,
да ли ћу наћи неки од њих.
Преда мном папир и даље празан,
стихови вешто у маглу беже,
сивило, сивило, свуда у мени,
сивило због тебе, не због јесени.
Сивило, сивило, што душу стеже,
о... зашто и стихови с тобом беже.

МОЈА ЈЕ ПЕСМА

Моја је песма ко душа чиста,
писана срцем сваког новог дана,
моја је песма ко девојка чедна,
понекад тужна, некад раздрагана.

Моја је песма извор бистре воде,
што уморном путнику нову снагу даје,
моја је песма ко капљица с листа,
што у море кане и заувек траје.

Моја је песма благи поветарац,
што се с горе вине и хлади нам чела,
моја је песма некад невесела,
понекад је таква а да не би хтела.

Зато моју песму прихватите сваку,
ону веселицу, чедну, умиљату,
па и ону што вам кад-кад душу пара,
грешка је у штампи,... можда до писара.

© Милован Петровић

Сава Илић, Цирих

СЕТНА ПЕСМА

Слушам како вешто, на грани у лугу,
мелодију кроји уметник свог гласа,
па ми на час сетну душу заталаса
осећањем благим и одагна тугу.

Да ли она чује пој љубавног зова,
што нотама младој брези лишће шара,
или јој је срце, сред цветног бехара,
удомила песмом нека љубав нова?

Док благ поветарац пољем ноте слаже,
а дан с ногом лењо у тих смирај крочи,
мени на ум падну једне драге очи,
од којих никада не имадох драже!

Пожелех ко никад да и ја запевам,
од лепоте гласа, да сва звони гора,
чежња да је такне што из срца левам,
па да широм макне окна свог прозора.

И удахне љубав што душа изнедри,
искрену, ал стидом дуго прикривану
у недрима мојим, од бола што вену,
док ноћ изнад луга почиње да ведри.

ВЕРУЈЕМ

Умирем и падам,
дижем се и рађам,
изнова ко феникс
из сивог пепела,
ал још увек људској
доброти се надам,
све док душа буде
становник ми тела.

Верујем у стисак
руке код поздрава,
неписано правило
карактера људског,
у уздах и сузу,
у бол и у врисак,
кад уједе језик
неког нама блиског.

Верујем у осмех
кад се очи смеју.
Туп израз усана
неверу ми ствара,
без смисла би остао
човечанства грех,
да Божанства није
с небеског олтара.

У љубав се уздам,
у морал човека,
те без стрепње гледам
на будућност сада,
жеље своје нећу
никад да обуздам,
да и за смртнике
још постоји нада…

Зато нећу престат
добру да се надам,
све док душа буде
становник ми тела,
да се као феникс
из сивог пепела,
ја изнова рађам
и кад мрем и падам!

© Сава Илић

Урош (Драган) Љубисављевић, Деспотовац

ДАЉИНА

Док гледам у даљину,
и тужни поглед мраком вијем,
размишљам што се кријем,
у небо, ту плаву висину…?
Гледам нијансе боја,
како се море и небо спаја,
а граница уста су им твоја,
Иза којих ти коса свет осваја.
Кажеш да је проблем даљина,
даљина која нас дели.
Ево прођи ће и ова година,
а ми још нисмо весели.
И тама са неба пада,
у звездама ти видим очи,
Још увек ме врти нада,
да ће срце моје,
срцу твом да крочи.

ВОЛИМ ТЕ, НАЈВИШЕ

Волим те, највише,
лепотице успаваног срца.
Да ли те неко воли, од мене више,
Док му душа као мени грца?
Волим те, успламтела ватро,
на кратеру острвског вулкана,
ма волим те, Јавина Суматро,
и поред свих твојих мана.
Волим сваки твој пламен,
који пружаш у магле сиве.
Волим ти срце – тврдо као камен,
из ког куља отров змије живе.
Волим те, кроз даљи маглене,
где ти си једини предатор.
Волим,што све добијаш лепотом жене,
идеја си својих сама креатор.
Волим те највише,
успавана лепотице.
Да ли још неко због тебе уздише,
Или мене волиш , паклена лисице?

НЕ ЗАБОРАВИ МЕ

Кад те буду прешли,
Кад ти избледи име,
И ако те не буду нашли,
Ти, љубави, не заборави ме.
Кад ти најтеже буде,
Кад ти људи да будеш срећна нуде,
Ти им дрско реци: ,,Не!"
Ни тада не заборави мене.
Ако те пак повреде,
Ако се затвориш у себе,
Ти знај да има оних што вреде,
И да један стално мисли на тебе.
Кад почнеш да се мучиш,
Кад шватиш да ниси центар света,
Сети се да ту је један поета,
Коме у срцу заувек чучиш.
Кад почну да те блате,
Да наваљују ко на море плиме,
Ти им реци :,, Ви се варате!"
И опет...не заборави ме.
Кад ти кажу да ниси ништа,
Да не вредиш попут пластичне кесе,
Не одлази са бојишта,
Већ кроз сузе, сети ме се.
А кад швате колико вредиш, мала,
Онда ме се опет сети,
Док ти још будем на памети,
Тихим осмехом реци хвала.

© Урош (Драган) Љубисављевић

Снежана Даргићевић, Крушевац

НА ВРАЧАРСКОМ ПЛАТОУ

Моја лагана сукњица од индијске кошуље
љубавно се отвара на Врачарском платоу
сачињеном од жутих шешира
И насмејаних лица сунцокрета.

У црвеним балетанкама
ваљам се у питисерској
наивности камилице
И певам десет дивних успаванки
у којима спомињем његово име.

Светачки тиха поезија чита наша лица
дршћу у зраку милосне усне
невидна голубља крила.

Бојим се да полако одлазим
у мој шарени град
да бих се поново вратила бојама Врачара
у којем су се песник и лира препознали.

КОЈИ ЈЕ ДАНАС ДАН

Пронашла сам твоје кораке
на балконима првога сунца
И клупу од ораховине на којој си седела
мислећи који је данас дан.

У жељи да ме загрлиш
капци ти подрхтавају
али их не отвараш, немоћ шапће.

Осунчане љубичице са твога крила
умилно проналазе пут до мога срца
о, мајко од старости погнута
мислећи који је данас дан.

ПРОЛАЗНОСТ

Обувена у црвене чизмице
са ружиним листићима
И устима пуним прича
седеф ноћи просипа
у лепезу облака.

Под капима воде схвата
да Павлови образи
имају боре на лицу
да касно стиже у његов живот
већ препун жена и деце
календара и редова вожњи.

Он јој говори
да хаљине које она носи
миришу на свеже воће
а кожа на јабуков цвет

За пољубац који ће му дати
у коси јој забада стабљике љутица
у агонији сагорева
под кишним мантилом
од јеленске коже.

У ПРОЛАЗЕЋЕМ ДАНУ

Ушла је у београдско јутро
одевена у хаљину од муслина.
Коса јој је мирисала на сладић
и изгорело дрво.

Кнез Михајловом улицом је ишла,
према Калемегдану.
Нескривен поглед у пролазу.
Могао је да је поведе
било где
кренула би.

А он је махнуо руком жени
у чије је очи тонуо.
И поново је ходала Кнез Михајловом.
С вечери би угледала његову сенку
и чула неразговетни глас дечака.

На бледој млечној пути
нису то биле сузе,
било је то сатенско помрачење
у ком се, водено,
распадала нада.

© Снежана Драгићевић

Тамара Бабић, Крушевац

ЖЕЉА

Буди се пролеће,
У мени дашак
Једне нове Среће.
Преко шарених крила
Дошла,
Једну нову жељу
Свила,
Дала ми јаку вољу,
Јачу од било којих
сила.

Желим те руке
И њихов стисак
Јачи од буке
Кад на прагу покуца
мрак
Додир да ублажи
страх.

Очи боје црног вина
Ширили су мир,
Док се на врату
сливала њихова близина,
Поглед дубок као вир,
Таласао се преко
бескрајних долина.

САЊАМ

Слушала сам
Кораке на прозору,
Док је лишће таласало
Ка невидљивом мору.
Твоје су ме руке
Чврсто држале
У зору.

Сањам те тако близу,
Док по чаршаву цртам
Лице твоје,
Сузе га бисером боје.

Знају сузе моје
Да си опет далеко,
Знају очи моје
Да је срце твоје предалеко.

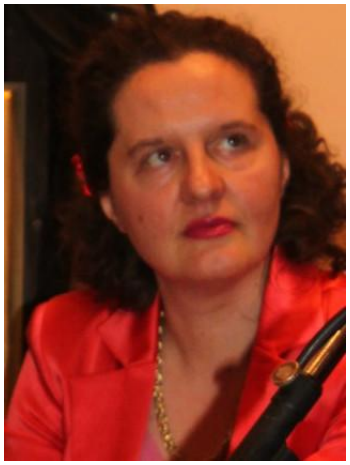
И док се са прозора
Кораци све даље чују,
Док одлазиш далеко из снова
Мене чека тужна јава моја.

СУЗА

Болно је у оку пекла,
Док се низ лице сливала
Нека бледа сета.
У безброј бесаних сата,
Образа сувих од брига
Живот се затварао
Попут старих књига.
Док је лажна обећања давао,
Њену је душу
У немирно море претварао.
Љубав сада бришу
Неке нове боре.

Седела је у парку сама
Попут јесењег листа
Прикривала ју је нема тама.
Сада се низ лице слила
Болело је јако
Њена је брига била
Морало је бити тако.

© Тамара Бабић

Зора Митровић, Крушевац

ЉУБАВНО ПИСМО

1. Ово траје исувише дуго, да би се назвало пролазним. Ја знам да сам Вам можда смешна, и детињаста, али ја Вас волим.

Ја сам желела да се борим против својих осећања, да их угушим, али страст коју осећам према Вама време није могло да угаси.

Ја због Вас немам мира ни у сновима, а ни на јави. Ја Вас будна сањам.

Ја знам да Ви можете да имате коју год жену пожелите, и могуће је да Ви волите неку, али ја Вам кажем да за мене, осим Вас, други мушкарац не постоји. Ја стално замишљам да сам са Вама; и верујте ми, страст је све јача и јача, да ми се покаткад чини да ћу полудети. Ја никада нисам срела мушкарца попут Вас. Ваш интелект, Ваш дух, Ваша снага, Ваша енергија, чине Вас неодољивим.

Волела бих да могу поново да се родим и да Ви будете први и једини. Ја бих се тада борила за Вас, да будете само мој.

Али, Ви сте своје срце већ дали другој. Тако је записано.

Ја знам да Ви мене не можете волети, али барем имајте милости према мени и опростите ми што ја Вас волим.

Кад бих се усудила, ја бих Вам рекла: ја сам потпуно у Вашој власти, радите са мном шта год хоћете, само немојте да ме мрзите, молим Вас.

2. Она је желела да он схвати да је оно што она осећа према њему љубав, зрела и страсна, да је битан он сам, његов глас, његове речи, његове очи, усне, његова мајица која му се припија уз тело, његово присуство; да она упија и удише сваки његов покрет и сваку његову мисао, и замишља да је он воли, да је посесиван према њој, да је мази, да сви њени страхови и сумње нестају док се она прибија, пожудно, уз њега, и док он испија сокове са њених усана и њеног тела, које је потпуно немоћно под његовим додиром.

3. Мирисне нијансе њенога тела лежале су на покривачу од медовине. Белина њене пути могла је да се такмичи са белином свитања. Њене дуге трепавице сенчиле су блештави сјај њених азурно плавих очију.

Она је била уметност у фрагменту истесана.

© Зора Митровић

Јована Марковић, Љубава, Крушевац.

Рођена је 17.12.2003. године у Љубави код Крушевца, где и сада живи и учи. Ученица је Основне школе "Брана Павловић" у Љубави. Завршила је четврти разред са одличним успехом. Била је на такмичању из Математике и такмичењу "Чувари природе". Почела је да пише песме од лета 2013 године. Ово јој је прва књига поезије. Члан је Удружења песника Србије - ПоезијаСРБ из Крушевца и Књижевног клуба Душан Матић из Ћуприје.

Долепршала је у свет поезије принцеза – Љ.Обрадовић

Одувек је било делема међу књижевним критичарима које су разлике између дечје поезије и поезије за децу и најчешћи закључак је био да дечју поезију пишу деца, а поезију за децу одрасли песници и песникиње. Уз ту констатацију нужно је ишло и мишљење да је поезија за децу нешто добро и деци неопходно, а дечја поезија неки почетни корак који ће неког младог песника извести на пут поезије, а многи други који се дрзну да корачају тим путем залутаће у мрачним шумама.

Ја лично не стојим на том становишту. По мени та разлика не постоји. Постоји само добра и мање добра поезија, било да је пишу деца или одрасли.

Кад прочитате ову књигу и сами ћете моћи да се сложите са мном (или не сложите), али у сваком случају једна милина испуниће вам груди, па били дете, тинејџер, одрастао човек или старији господин односно госпођа. Јер, Јованина поезија је течна, питка, здраво-разумска и одмах окрепи и замисли свакога кога понесе. По мени, Јована пише одличну поезију за децу, иако је и сама дате па је то самим тим и дечја поезија, али истовремено је то и поезија за одрасле, јер у њој има доста поука, савета и правих решења за живот којим се корача.

Дакле, Јована је смело за своје године, закорачила на пут поезије, и како време буде протицало, а њено знање и сазнања о животу се буду богатили, писаће све значајније и значајније песме.

Кад неко у једанестој години напише овакву књигу поезије, каква је књига ДОК МАШТАМ И САЊАМ Јоване Марковић, а уз написано књигу и ослика и уради идејно решење за корице своје прве књиге, онда ми нико не може ускратити право на ову моју закључну констатацију: **долепршала је у свет поезије принцеза која ће својом поезијом све принчеве који воле лепу реч нагнати да праве витешке турнире после којих ће победнику стихове казивати принцеза лично**.

Љубодраг Обрадовић

ДОК МАШТАМ И САЊАМ

Само мене снови воде
И тамо где трње боде
У земљу чуда
У Смисао труда

Била бих принцеза
Са четири круне
Грађани се још не буне
Док ја владам са седам гора
Осам мора са неба
Звезда падалица паде на земљу

О била бих Снежана
Та краљица зиме
И целога бих дана
Измишљала риме

Имала бих лабуда
Белог као снег
Имала бих право
Санкања низ брег

О била бих пчелица
Добра као вила
О најлепшем цвећу
Сваки дан би снила

О била бих птица
Да летим високо
О била бих сирена
Да пливам дубоко

Имала бих штапић
Моћнији од свих сила
Имала бих моћ
Да владам као вила

Имала бих башту
И биљчице мале
Само слушам машту
Све док берем лале

Имала бих све
За чим год пожелим
Још другарице две
Са њима све да делим

О како је лепо
Маштати и сањати
О како је лепо
Мени се клањати

Ах једним бих махом
Стигла до Ајфеловог торња
И чаробним прахом
Поправила неба сморна

Маштала бих и сањала
И да краја нема
Мени би се клањала
Ма планета цела

ЦРВЕНА РУЖА

Она је пуна трња
Лептир на њу слеће
Цвет нам је лепе боје
Чик погоди ко је

Најлепша је у свануће
Капи росе на њу пале
Лепотица у башти то је
Чик погоди ко је

Лепа је као лепота света
Пчелама она је мета
Лепа је као лице моје
Чик погоди ко је

Та биљка то је
Црвена ружа
Њена боја
Свима срећу пружа

КАКО ЈЕ ЛЕПО

Кад поглед подигнем ка небу
Видим рој ласта и пчела
Ох и ја бих да летим хтела

Да летим преко брда и планина
Да видим шта је права висина
Да проживим орлов лет
Да обиђем и пролетим цео свет

Како је то лепо али у сну
За летење по небу
Али ја сам на тлу

© Јована Марковић

Звонко Гилић, Коњух, Крушевац

МАЈЦИ

Домаћици, радници, вредници, штедљивици,
мученици, која је од ничега правила нешто!

Свако јутро кад устанем,
Још пре зоре ране,
Прекрстим се пред иконом
И пољубим слику моје МАЈКЕ.

Присетим се мајке и
кафе која ме на столу чека,
мириса врућег хлеба из фуруне,
свега тога више НЕМА.

За умор никад није знала
По цело лето је копала
А током јесени
Плодове свог рада УБИРАЛА.

Ни током зиме
Није се одмарала,
Плела је, везла и
На разбоју ТКАЛА.

Стари разбој на тавану стоји
Што је мајка на њему ткала
Џемпер и чарапе носим
што је исплела и мени ДАЛА

За све што је урадила и
што је мени у животу дала
нисам јој се одужио и
зато јој кажем МАЈКО ХВАЛА!

НА ГРОБУ МОЈЕ МАЈКЕ

На дан светога Јована,
Наше крсне славе,
Изашли смо на гроб да се
Помолимо сенима моје маме.

А пре годину дана
Славу је славила,
Славски колач месила,
Са нама се кадила.

Сада испод црне земље
Она мирно спава,
Ја је зовем
Она се не јавља.

Спавај мајко
И одмарај сама,
Кад већ ниси хтела
Да живиш са нама.

Ми данас славу славимо,
Колач сечемо,
Све је исто као пре,
Само мајко нема тебе.

МАЈЧИНЕ СУЗЕ

На свету постоје
Сузе разне,
Неке су искрене,
Неке су лажне.

Постоје сузе радоснице,
Сузе жалоснице,
Сузе пакоснице,
Али најјаче су мајчине сузе.

Прву сузу радосницу
Мајка је пролила
Оног лепог дана
Кад` ме је родила.

Од тог часа њена суза
Кроз живот ме прати,
Кад сам срећан
И када се патим.

Нису све сузе
На свету исте,
Само су мајчине
Искрене и чисте!

Зато је њена суза
Тешка и јака
У мом срцу се
Урезује свака.

Многе сам сузе
из сећања избрисао,
али сам мајчине
у дубини душе задржао.

ЖЕНА СЕЉАНКА

Кућа не стоји на земљи
Него на плећима жене -
Изрека је позната, стара,
За вредноћу сељанке
Нема довољно ни речи ни пара.

Она је кућни стуб,
Домаћица и произвођач,
Њен је шпорет и фрижидер,
Корито и машина за прање,
Њена је фреза и мотика,
Трактор и орање.

Шта би виноград без њеног миловања
И ко би калем на земљу ређ'о нежно
Као мајка дете у колевку,
Ко би без ње сејао и жњео,
Плодове брао и уживао.

Кажи сељанко какве те муке море:
Да ли је њива окопана,
Да ли се стока добро храни,
Да ли хлеб нараста у нађвама
И хоће ли ручак бити готов
У рано јутро пре свитања.

А када те снег одвоји од њива
Нахрани стоку и седни,
Па хеклај, плети и вези
Најлепше снове будућности.

Жено сељанко,
Руменило зоре ти на образима,
Мамиш мирисом расцветале ливаде
А доброта, чистота и поштење
Скривају ти жуљевите дланове.

© Звонимир Звонко Гилић

Боривоје Видојковић Бора, Ћићевац

МОРАВСКИ БОЕМ

Легенда живи, ту је међу нама,
у маленом граду, где тече Морава.
За другаре старе увек времена нађе,
у незгоди свакој уме да се снађе.

Поморавље цело и још села нека
памтиће дуго овога човека.
А прича о њему испричана сама
живеће још дуго, дуго међу нама.

Заслуге су моноге приписане њему;
за разговор сваки нашао је тему.
Путеве и мостове градио је свуда,
вредело је труда.

Савете свима делио је без злобе.
Особље кафана чека га на ноге.
Свака жена усне дала му је радо.
Волео је и љубио и старо и младо.

Испраћао зоре и свитања слатка.
Музика му је свака остајала кратка.
И сад не може без пића и жена,
боемчина стара, за сва временаа.

© Боривоје Видојковић Бора

Даница Рајковић, Крушевац

КАД ЗАБОРАВИШ

Кад заборавиш звук трубе
Која је вребала разговоре наше
И једна грана јаког дрвета
Додирима осећања испијала чаше

Кад заборавиш моје жеље
И поглед пун наде
Чежња плута по сновима
А ветар по коси трагове краде

Кад заборавиш трагове светлости
Који се ваљају као плима
И стисак сунчевих корака
У загрљају месечине и мирисних долина

Кад заборавиш заборави све
И цвет руже као пре не мирише
Рујна зора шапуће облацима
И нову бору на лицу пише

КАМЕН ЖЕЉА

Самоћа шиба ме по лицу
Срце уморно без сна
Камен жеља исписује речи
На вратим срца нада корача

Љубав ми постаје забрањена
Полако бледи и у тами нестаје
Као да лети међу звездама
Сећања ме теби врате и тако траје

Корачам на ивици понора
Пламен ветра ми сагоре крила
Попут жара силази до мога срца
И своје гнездо у тами сам свила

Дан прође а туга ноћи остаје
Суза крене а љубави нема
Туга поред мене спава
У рањеној души жеља је скривена

Спушта се ноћ месец корача
Звезде трепере у своме сјају
У таласима реке жеље плове
На каменом срцу врата се отварају

ТЕБИ

На располагању си људима око себе
Срце ти је стално отворено
Твоја капија нема резе
Стваараш дела неуморно

Ти видиш људе и њихове животе
Чујеш мисли као да говоре
Препознајеш вредности око себе
Ти зрачиш светлост и дугине боје

Твоје речи су као дијаманти
Увек дајеш одговоре праве
Поносно корачаш и топлином грејеш
Путокази се злате на све четири стране

Видим те у тишини и уметничким делима
У доброти љубави и радости
Твоја светлост покрива таму и мрак
То су чари истине и стварности

Небо испуњно звездама
Хоризонтима плови месец жут
Ти си светионик наде
Својим искрима расцветаваш таму

Песнику Љубодрагу Обрадовићу

© Даница Рајковић

Градимир Карајовић, Крушевац

ЉУБЉЕНОЈ

Твој заносни поглед има магичну моћ
Да плени и роби
О колико сам пута дубоко уздахнуо пред тобом
Задивљен твојим божанственим погледом

Краљице љубави знаш да на твојим
Сочним и раскошним уснама
Вечито блиста најлепши осмех мајке зоре
Осмех који упија и зове

Љубљена моја рашири твоје лепе
Као лабудова крила беле и нежне руке
И позови ме у загрљај твој заносни

Да са твојим пламеним пољубцима
Сагорим и осетим пламен љубави

Љубљена моја дај ми да се само
Једном опијем дахом твоје душе чаробне
И кроз њу осетим сву радост
Живота и моћ бога љубави

Ноћ је дражесна моја предивна
Обасјана мирисом мајских ружа
А ја немо ослушкујем твој позив

А срце ми убрзано куца
Од узбуђења јер осећам
Мирис љубави
Јер ми је живот без тебе
тежи од очекивања смрти

ЗАКЛЕТВА

Нико те ко ја не воли
Тако ми драга живота
Тако ми чежње и јада
Тако ми рајских лепота

Тако ми неба сунца и среће
Тако ми твоје љубави
Светињо моја највећа
Нико те ко ја не воли

Више те волим од свију
Тако ми твојих лепих
Црних очију

ТРАЖИМ СВОЈЕ ЛЕТО

Моје лето је нестало
Са расутим иверијем година
Нећу да тражим
Изгубљену љубав по беспућима

Тражим своје лето
Важно за живот који одмиче
Тражим право на живот
У зениту раскошног сунца

Тражим га у зеленим водама
Са сушених река
Онемоћалим рукама претурам земљу
Тражим расуто цвеће година
И семе плодова

У име љубави, коју сам даривао
Тражим кишу топлог лета
Да разбуја зеленило плодих њива
У чије сам бразде посадио
Најлепши део себе

Тражим одлутале птице на обали реке
Једине верне пријатеље
У лету живота тражим своје лето
За остале дане бескраја

© Градимир Карајовић

Живомир Жића Миленковић, Крушевац

ОСАМ ВЕКОВА ХИЛАНДАРА

(1999.)

Далеко од отаџбине.
Тамо преко више мора.
Усред Грчке домовине.
Налази се Света Гора.

Света Гора, српска душа.
Глас од Бога Србин слуша.
Српска црква – Светосавље.
Хришћанство је Православље.

Осам векова Хиландара.
Наша вера јесте стара.
Немањићи, Свети Сава.
Част и слава постојања.

Отаџбино, Српска, драга.
Светосавље твоја снага.
Светосавски народ памти.
И тако ће то остати.

ЗАКЛЕТВА ЗА ДЕСАНКУ

Десанка је краљица поезије српске
Е баш је права душа словенска
Срце песничко народно сељачко
Анђеоски глас сјаји у васељени
Народне муке и жртве опевала сјајно
Корак ка савршенству стиха – бајно
А заклетва и застава народа свога

Максимовић презиме овенчала славом
А за част Српства живот оставила
Кунемо се у Десанку и њену част
Србија памти своју поетесу
И верницу у Христа и у српски спас
Мудрошћу од Бога просветљена
О слободи и херојству писала трајно
Веру у Бога испољила страсно
И Понос и Пркос Србијице своје
Ћутећи одајемо јој поштовање

ПУКОВНИК РАЈЕВСКИ

У Горњем Адровцу
У Србији на Балкану
Јуначкој војсци суза кану
Задеси је зло у једном дану
Са Турске стране метак крену
Удари снажно у руску стену
Пуковник паде на земљу црну
Мајци Марији рука утрну
Сине Рајевски јуначка славо
Храбро срце и љубљена главо
Госпођа Ана на небу те чека
Бићете срећни докле је века
Николај последње речи прозбори
Нека ми срце у Србији стоји
Дао сам јој младост и живот цео
Па нека буде и тела део.
Србија је херојска и земља братска
И моја Русија велика славјанска
Нека нас вежу вера и слога
Тако ми Христа и Господа Бога

© Живомир Миленковић

Живота Трифуновић, Кобиље, Крушевац

ЗАШТО ПИШЕМ ПЕСМЕ

Многи ме често питају:
Шта ти је, зашто пишеш песме
и џабе трошиш драгоцено време?
Бави се неким бизнисом,
или било којим уносним послом
и мани се те безвезне теме.

А ја као неки свезналица,
застанем понекад па размислим:
а зашто ми и треба нешто друго?
Слободан сам као птица,
бавим се ловом, риболовом, пишем
и по природи шетам дуго,дуго...

Нико ми на пут неће стати,
да ме критикује, псује, грди, оговара...
Не бавим се политиком, никог не лажем.
Живим скромно у свом дому,
у породици где нико никог не вара
и где слога, љубав и мир важе.

Новац је на првом месту сваком,
али здравље је од свега пре̋че.
Радим онолико колико ми треба,
не жудим за неким богатством,
жеље и маштања друге нек лече...
А мени је доста чаша вина и парче хлеба.

А мисли моје и песме,
то ми је чај за смирење,
и траг да ме не забораве...
Јер све мине ко кап са чесме...
А песме су моје...
Моје бекство у сан од јаве...

ИМА ЛИ ТЕ НЕГДЕ СРЕЋО?

Да ли се можда крије тамо,
иза брда, жбуна, камена, смећа..?
Или негде плута плавим морем,
моја тако дуго очекивана срећа.

Или је пак ветар разноси,
по бескрајним небеским вртлозима.
Изнад дрвећа и врхова планина,
и тако годинама и данима...

Ако је некад неко сретне,
а она пита случајно за мене.
Реците јој како ће ме наћи,
дуго се надам, истиче ми време.

Знам да нису све стазе утабане,
а раскрснице не зна им се број.
Могуће је да случајно залута,
и сигурно закорачи на праг мој.

Чекаћу је до последњег часа,
а не знам са које ће стране доћи.
Дане ћу проводити напољу, будан,
а отворити врата током ноћи...

КАНИ СУЗО

Кани сузо, кани,
имам шта да жалим.
Године брзо пролазе,
ја још брже старим.

Где ми живот прође?
Сада се ја питам.
Искористићу ове дане,
да још мало проскитам.

Штап за пецање и столиче
главни су ми реквизити.
А кад стегну мразеви,
у топлој соби ћу бити.

На све што постигох,
сада тачку стављам.
И друштву се старом,
повремено јављам.

Кафане су мени,
досадне постале.
Столице се хладе,
празне су остале.

Млада гарда стиже,
па пали и жари.
За нас отписане
више нико не мари...

© Живота Трифуновић

Мирко Стојадиновић, Макрешане, Крушевац

СТАРИ ВОДЕНИЧАР

На амбару житном, стари воденичар,
спустио је своје, остареле кости,
Сећа се са сетом, давно прошлих дана,
ова воденица, свима добро знана.

Воденица стара, сад' више не меље,
вода је утихла, точак не окреће,
чекетало стааро, више не клепеће,
Ех, старино моја, нас сад нико неће.

И моје су кости, сад крхке и ломне,
као што је тебе, сипац прогризао.
Године су тепке, оставиле трага,
једва себе вучем, издаје ме снага.

Уздаси су тешки, очи пуне суза,
Огрубеле руке, са муком подиже,
воденичар стари, да обрише сузе.
Ех пас'ји животе, што ми снагу узе.

Сећаш ли се стара, како је то било,
пре година много, млади кад бејасмо?
Воденични камен, никад стао није,
а клепало твоје, многе тајне крије.

Многа гладна уста, нахранила ти си,
са тобом су расла, и сва моја чеда.
Са камена твога, брашно док се млело,
хранила си хлебом цело наше село.

И ваздан си била, пуна помељара,
са радошћу теби, долазили они.
Слушале се приче, и лепе и таште,
акрепи су били, плод душевне маште.

Време без милости, и нас је самлело.
И Морава стење, као да би стала.
А питам се стара, шта се с нама збило?
Хоће ли још мало, да нам куца било?

Хоћу ли те опет, ја видети, не знам?
Опраштам се с' тобом, хеј старино моја.
Престављење Богу, мене томе спречи,
Опрости ми рано, време то не лечи.

Песма је похваљена на међународном конкурсу *Моравски цароставник* 2014

© Мирко Стојадиновић

РУЖИЧАСТЕ МУЊЕ

Сећам се био је дан ружичастих муња,
севале су арије можданих вијуга,
од дана до дана сам само играла,
у таквом ритму моћнога југа…

Листови су летели као перје,
спирале у низу око мог струка,
светлост је махнито лудовала,
попут стрела одапетих из моћног лука..

Сећам се ветрењача у муци
власти свемоћних лутања,
трава повијених као покошених,
и мостова чврстих попут ћутања…

У грлу као да застаде ми дах,
завесе загрљених пред мојим очима,
валцер се играо у пуној дворани,
као да се обала од валова отима!

Сандра Миладиновић, Мајдево, Крушевац

СЕТИ СЕ…

Сети се вољених стаза,
латица ружа
под стопалима,
а вихор их носи и шали се
свестан својих моћи…
Сети се када газиш траву
како голица стопала
и како као помахнитала
расте преко ноћи…
Сети се песме боја
и јата
што виртоузно надлећу,
меканог јастука севера,
и таласа како се залећу…
Сети се магије тренутка
чекања без имало страха,
звездана раскршћа
су се љубила,
а ми смо остали без даха…
Сети се како смо се отисли
у светлост попут барке…
Дал нас је то
стварност пренула
или су то сада
другачије бајке?

ЈАВА ИЛИ САН?

Ја и ти, водили смо љубав
као да нам је
задњи дан живота,
као пађеници у измаглици,
или прежеднели на извору,
као заборављени у времену,
као трзаји у дрхтају,
изгладнели у чекању,
занемели од вапаја…
Са закопаним,
али незаборављеним сновима,
и надом на заласку осећања..
она нит што нас раздваја
почела је да нас спаја
и нестала је….
Ја и ти, водили смо љубав,
као изгнаници у пустињи,
као душе у ропцу,
као заточени на рубу бескраја,
као излечени у зедњем трену,
као сусрети у налету,
као латице пупољка
пред само свитање,
тражећи одговор
на једно питање,
ШТА ЈЕ ЛЕПШЕ, ЈАВА ИЛИ САН?

НАСЛЕЂЕ

Мирише земља док пада киша,
потоци теку низ лице и кроз косу,
до голе коже влага се слила,
не одолевам њеном пркосу.

Небеска река све јаче лије,
усудила се да ме пригрли,
да се ко’ талас о ноге вије,
љута ил’ несташна глад да утоли.

Слива се потоцима преко пута,
низ стабла и лишће дрвећа,
надолази више сваког минута,
нема ни птица ни лавежа.

Ни жубор реке не чује се,
ветар се одмара испод крова,
нигде нема ни живе душе,
брда стражаре стаменог кова.

А ја у крошњи ораха чекам,
затечена, али срећна као дете,
свака минута као да спрема,
стихове што би да полете.

Мује и громови све су даљи,
и кишне капи све су ређе,
а ја сам срасла са бескрајем,
и крила ми расту у наслеђе.

© Сандра Миладиновић

Саша Милетић, Крушевац

МЕСТО

После толико година
Очи су ти оне исте
Јер време ти ништа
Нарушило није

И даље си у истој улици
Амајлију не мењаш
Миришеш на исту привлачност
И радују те оне исте боје

Корачаш већ по навици
Смејеш се као и јуче
Одлазиш на иста места
И понављаш стихове Превера

Пушташ исте старе плоче
Исто ти у башти цвеће
Опет на тај бок лежеш
И будиш се у исти сат

Са оним истим пријатељима
Онако исто испијаш кафу
Иста нога преко колена
Као кад се наноси шминка

Само не знам
Јесам ли ја за тебе
Онај исти

ОГЛЕДАЛО

Као да је туђе
Избраздане коже
У огледалу лице

Са ињем у коси
Стаклене му очи
Порцелански зуби

Увећано чело
У длакама уши
Брада од недељу дана

Обрве му шуме
Расцветалог носа
Истрошених уста

На познатог ми личи
У огледалу лице
Прохујало у трену

Одају га два младежа
На истом месту
У огледалу само остала

ТВОЈ КЉУЧ

Од свих
Са којима сам био
И чекао зору
И сунце чекао
Са којима сам прву кафу пио
И делио задовољства

Од свих
Које сам додирнуо
И нежно им шапутао
Месечарио у мутним ноћима
И којима сам себе поклањао
Кроз облаке летео
И веровао свима

Од свих
Које сам пожелео
Којима сам се радовао
Које сам волео...

Од свих
Које сам већ видео
У хаљини белој
Са прстеном, јабуком и цвећем
И са њима децу изродио

Само си ти имала кључ
За ону лепшу страну душе

ДУХ

Понекад
Напуштам своје тело
И дајем се ветровима
Да ме носе све даље од тебе

Понекад
Нисам то ја
Кад изустим какву глупост
И одмах се за језик уједем
Јер не хтедох ти то рећи

Понекад
Све што ти кажем
Лажем те
Против воље
И обећано ломим

Понекад
Се са моралом рвем
И расипам живот
Губим тло
А призивам лик твој

Понекад сам лептир
У твојој коси
А сумњам јесам ли
Још увек жив
Понекад
Ми душа папирјаста
Отворена за све
А највише за тебе

Тај дух нарави чудне
Опстаје

© Саша Милетић

Даница Гвозденовић, Крушевац

ОД ИСКОНА

Кад нам је корак тежак,
ил' ходамо ведра чела,
од искона важи оно,
судбина је тако хтела.

Кад нас луда срећа нађе,
или боли рана жива,
опет важи од искона,
судбина је за све крива.

Кад стекнемо пријатеље,
ил' сретнемо мрке злоће,
меримо се са судбином,
јер то она тако хоће.

Ако нема другог пута,
па по њеном увек буде,
зашто је баш мени одредила
да увек сретнем погрешне људе.

ЗДРАВИЦА

Завичајно село моје
низ брегове кршне твоје
чујем шкрипу пуних кола
из присоја и из дола.

Светлуцају крупна зрна,
умуљана вина црна.
Тад је права радост наша,
наливена свака чаша.

Здраво вино, здрави људи,
у срцу се радост буди,
топло нам је у грудима,
нек је здравље будућима!

КАД ПАДНЕ МАСКА

Кад прође све,
све оно што си желела и хтела,
кад те изневери онај кога си волела
и кад не буде никог
да рашири руке
кад га будеш срела,
бићеш тужна као никад пре.

Кад падне маска,
па више не може да се крије,
да те онај, кога си волела,
никад волео није,
посиве сећања на прошле дане
и успомене,
брижљиво неговане.

И настане тишина
и празнина...
Боле дани у којима тебе није било,
продужиш као птица рањена у крило
и страхујеш од дана будућих,
јер не знаш шта ти се спрема.
Једино знаш да љубави више нема.

© Даница Гвозденовић

Латинка Ђорђевић, Цирих

ПОТРАЖИ МЕ

Потражи ме у пролеће,
у првом стидљивом
зрачку сунца,
иза белих,
папирјастих облака.
Послат ћу ти осмех.

Потражи ме.
Са неба што греје,
из тог плаветнила,
смешиће се очи моје,
плаво зелене,
што те са висина гледају,
цвету поред тебе,
живот дарују,
а твој улепшавају.

Потражи ме,
на реверу капута.
Красит ћу ти груди,
гранчицом
рузмарина миришљавог,
за најсрећније дане
живота твог, закићеног.

Потражи ме у пролеће,
кад се све буди,
буја и цвета,
кад радост,
ко вихор струји жилама
овога света.
Бићу ту,
где се смеје,
весели и радује,
Само потражи,
потражи ме...

КАД СТРУНА ЗАЦВИЛИ

Јеца и дрхти,
глас старога другара.
Песму недре груди,
уз пратњу чембала.

О детињству се песма пева,
тужна, сетна, носталгична....
па је на чембалу струна
од туге зајецала.

Мили брате,
даљина је тешка,
туђа, самотна...
А тебе нема,
нема наше среће
и детињства.

Многе бриге
море нас годинама
и коса је,
од те муке проседела,
а душа увела.

Да је сан мени,
мост до завичаја,
у твојој близини,
све би ноћас лакше било,
па и ови дани у туђини.

Јеца и дрхти,
глас старог другара.
Песму изнедрише груди,
уз пратњу чембала.

МАЛА...

Мала тако мала
била је тако мала
да је у звончић
ђурђевка стала
тако мала
мала мала
тако мала
да је могла да стане
у два ока ратара
у коврџу смеђе косе
у две раде беле
била је тако мала
мала мала
тако мала
мала мала
да је сада
памтим
само ја
мала

© Латинка Ђорђевић

Драган Тодосијевић, Треботин, Крушевац

СПАВАЈ

Спавај у сенци моје душе
Спавај у заветрини моје кише
Спавај ту на левој обали Пепељуше

Спавај у песми вредних ратара
Спавај у песми ноћних птица
Спавај у фијуку вејавица
Спавај у мирису пољског цвећа
Ту на левој обали Пепељуше
Спавај село моје

ЗИМА

Грана се ломи
ветар дрво увија
дани све краћи
и хладнији
скоро ће зима

Поља родна
прекриће снег
пуцаће пртина
од хладноће
заледиће се
сваки брег

А ја ћу с тобом
најдража моја
у топлој соби
док ватра пуцкета
бити у заносу
љубавном
пољупцима врелим
топићемо лед
и биће нас брига
што напољу
веје снег.

КРАЈ МОРАВЕ

На обали реке Мораве миле,
старица седа таласе броји.
Сећа се радо младости своје,
љубави прве, коју још воли.

Морава милује корито своје,
ко њега некад старица што је.
Мораву гледа, ал срце пати,
пуста младост неће да се врати.

Морава спира обале своје,
а сећање старици остаје.
И док животну битку бије,
Мораве никад доста јој није.

Морава тече, таласи пене,
док скривају сету старе жене,
која памти и још се сећа,
љубави прве, давног пролећа.

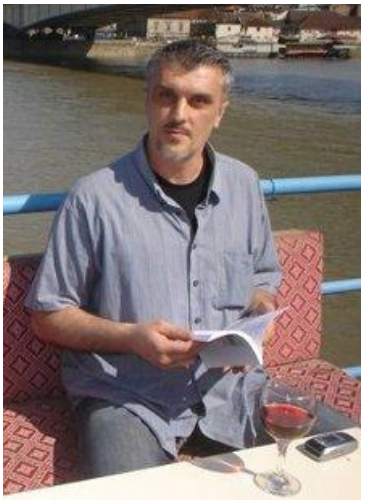
ТРЕШЊА

И овог маја цвета трешња,
пољем се шири мирис њен...
У мени стара сећања се буде,
на дане кад тобом бејах опијен.

Ко булка распукли пупољи,
сакупљају росу у ноћној тмини...
Сад неки други љубав краду,
у бескрајној звезданој тишини.

Лепршају на ветру латице беле,
њишућ се ко кукови девојачки...
Занос доноси плодове зреле,
усне набубреле, заљубљене...

© Драган Тодосијевић

Спасоје Ж. Миловановић, Крушевац

ШТА ЈЕ ТО БИЛО ТАКО ЉУБАВНО

шта је то било тако љубавно у љубави нашој
исковане варнице у зелену буђ
деда мраз на вц шољи
и масних фота декламација
из телевизора трешти прокламација
неко је опет независан

неко би могао да узврати
неко би могао да схвати истину
неко испогани
истина то су гиљотина и слогани
тихо је и мрачно као и увек
као и довек кад се већ родиш живиш
и умреш као човек и шта
шта је то било тако љубавно у љубави нашој

нисмо имали велики љубавни речник пре нас
и морали смо да пронађемо речи испочетка
то смо схватили убрзо у највећој гужви
срце је улубило леву страну тела
и пола града то је било искуство
после је била свечана парада имена
и ми смо сваком мењали име

да створимо на пример време и простор
од априла у свим правцима нека крену
дани у седмици према твом нахођењу
среда да представља месец цео и годину
ма шта да хтели шта год да хтели други сви
као револуционари
декретом укидамо заменицу ви

било би лепо кад бисмо причу зауставили овде
али потпуна прича се протеже до краја века и
даље ми не знамо шта се тачно десило још
једна траума која је модерну љубав ранила
и на самом рођењу је одмах сахранила
оргија убијања која је себи набрала цвет
то је народно осећање из насиља у насиље
велики страх сељака у памфлету против и за
ципеле се црвене од крви до лаката
и лица се црвене од ципела без остатака
и огромни чудовишни предмети
што седе на троседима
толико бољег и толико горег
на њиховим поседима

моје је разумевање обележено крвопролићем
вапајем за хлебом и крвљу
лукавством дијалектике
не бих да ми нешто промакне
у том просуђивању
у том заустављању
које је уздрмало ток историје
те очигледне неверице без наде чисте апорије
границе се брзо устаљују

границе се помаљају
живи се не најбоље али једино могуће
живи се од улога сталног посла
висине плате и профита
живи се од сопствене колотечине и оптужница
неко се сећа где је био неко шта је радио
ја бих се ипак и само у своју главу кладио

нешто се сећам да ћеш ме љубити
нешто о искушењу наших ранијих ставова
нешто о стварању новог осећаја могућности
о променљивости стања
новом називу улица дивота
да га можемо створити
а не да страдамо од живота
у низу предодређеним за прву суботу

месец олајан светли ко штедљива сијалица
свила пролази својом утабаном стазом
обични људи у необичним околностима
скептични на нови друштвени инжињеринг
за нови сан у мермеру драги камен палате
и вртни архитекта рођен у кашмиру
мирно нек почива у вечном миру

од химаља остала рупа безднана
ту су и права човека збрисана у ништа
то је реалност савременог израза
чврста попут ајфелове куле
негована као колосеум усред пуле
једино се мостови руше
без икаквог смисла за лепо

књиге од прохрома малтера и цигле
сликовнице и бојанке свакодневног живота
нешто ме протреса током ранијих раздобља
неке куге и верски неки светски
неки братски и грађански ратови
моји и туђи сватови и шта
шта је то било тако љубавно у љубави нашој

© Спасоје Ж. Миловановић

Мирослав Мића Живановић, Крушевац

ЕЈ КАКО ЈЕ ОНО БИЛО

Ej како је оно било
Кад смо као гладни вуци
Кидисали чим би стигли
На саборе и игранке
Гледали нас девојчурци
Оморике брезе танке
На уснама месечина
У очима део неба
А ми бесни само снага
Ништа не знаш ништа немаш
А ништа ти и не треба

Ej како је оно било
Она снага она ватра
Где занођиш ту осванеш
Залуд страже родитељске
Сви чувају ал не вреди
Од погледа тело дрхти
Без додира и без речи
Чини ти се небо гори
Крв пенуша бију била
Па ко може да те спречи
Да избави из лудила
Како на пут да ти стану
Кад ти путем и не идеш
Него летиш имаш крила

Ej како је оно било
Кад смо као гладни вуци
што кидишу на торове
кидисали чим би стигли
За те муње муње и громове
Ал онако
Све бих дао што сам стеко
Прођердао у бесцење
Нека опет ништа не знам
Нека опет ништа немам
Само желју ал онако
Само снагу ал онако

ПОДВУЦИ ЦРТУ

Данима је моја душа у нереду,
ни пијан ни трезан, некако пометен,
лутам већ уморан. Тражим лек свом једу
и хоћу да ноћас будем неометен.

Па те зато молим кафеџијо брате,
кључеве баци, у зору ти враћам,
а нека се ноћас на мој рачун пије,
имам прави разлог, за све пиће плаћам.

Одавно се знамо, стари смо другари.
О животу скоро сви мислимо исто,
а због чега вреди живети у ствари,
е ту нешто фали, ту нисмо начисто.

Нек се вино точи, пије без престанка,
а свануће роде нек причека мало.
Ти слободно дремај и не питај ништа,
до истине праве само ми је стало.

А страшно се плашим правога сазнања,
јер истину болну већ ми душа слути.
Болнија истина од сваког незнања,
још више би могла разум да помути.

Да ли је то песма или љубав жене,
пријатељ до гроба или дукат жути,
тренутак заноса, косе расплетене,
ил тишина гробна када све заћути.

Ил је то тренутак твојега весеља.
кад подвучеш црту и наплатиш своје.
Видећу у зору мамуран и пијан,
гледајући тебе, док се паре броје.

Опасно би било да си ти у праву,
ти што најстрасније грлиш свој иметак.
Где је онда љубав, шта је са сновима,
зар да крај нам буде животу почетак.

Због чега смо онда певали и пили,
величали љубав и лепоту жене.
Зар смо осим тебе, сви ноћас губили...
Не сме то да буде истина за мене.

Испало би да сам живео узалуд,
у своме бунилу ко у неком рају.
Љубав је богатство пријатељу стари,
а не твоје ноћи с рачуном на крају.

© Мирослав Мића Живановић

Светлана Ђурђевић, Крушевац

КОШМАР

Удишем похлепно твој
опојни задах
и рушим се у процепу
бесконачности и мртвила.

А волех те некад у
рујном обзорју јесени.
И мишљах, да срећа
није ружин прах...

О, како само очајно
пожелех да те
упијем у себе
осмехом свеобухватним!

... а остаде ми само бела смрт.
И ветар, који избрисаше
сребрни ружин прах
...
Видех те, једном, на крају сумрака
како спокојно вучеш подерано срце.
Осетих страх трептања крила птице
немоћне да дође по свежу крв.

КАД НЕСТАНЕ СНА

Кад једном, за свагда нестане сна
Кад једном утихне маште песма
Када једном у тренутку вечности
Заборавимо на смело кликтање сласти
Дошли смо до краја

Када будемо са сетом мислили на те дане
Бескрајна нежност у нечијим црним очима
Када не може да нас гане
Када поклекнемо под тескобом јутарњег сивила
Били смо изгубљени

И када једном заувек истиснемо сан из себе
Заборавимо на постојање једног малог
Дела неба нашег
И постанемо крвници сопственог
Свемогућег идеала
Убили смо себе

НЕМИРИ

Ноћ је. Хладна, тмурна, претпролећна ноћ.
У њој, бескрајно мртвило несна.
Моје спокојство ремети једино
Она тиха бол која рије у мени
Суморна и тесна,
Копка ме и боде. Наслућује неизвесност
Која прети.

И туга и љубав излишне су ове ноћи.
Сама сам. Спокојна. Непрозирност таме
Пробија једино реалност да ће и то проћи,
Да ће остати само моје изгубљене мисли
Које плутају и развејавају се, сасвим саме.
А душу и мозак су ми стисли
Неки опори, туђи људи а опет, све
Пролази...

И остаје ноћ. Ноћ као и све друге.
А мене одвлаче некуд у маглину
Прозрачне нечије руке дуге
И ја не осећам више животну плиму,
Сопствену.

Не могу да се изборим са
Тим лудим ветром снова
Који ме односи у пустош...
И онда, увек сама, изнова
Покушавам да из себе избацим раскош,
Дозивам мртвило да ме прикује,
Зароби и заувек остави ОВОЈ ноћи.
Само овој, једној јединој ноћи!
Али прозрачна рука ветра блудно
Ме милује
И односи даље.

А ноћ је тако мила, црна.
Опија ме својом чистотом и дише;
Омамљује смирајем и заборавом.
Али јутро, јутро обећава неке нове кише,
Води ме ка новом понору, плавом, и
Стравичном,
До нове ноћи.

Ноћ је. Лепота пустињске степе у мени.
А ноћ је као и свака друга – тамна и пуста.
У некој удаљеној, замагљеној и
Заборављеној сени
Очекују ме нова, а ипак добро позната,
Нестална – нечија, топла и сигурна
Моја места.

© Светлана Ђурђевић

Љубодраг Обрадовић, Треботин, Крушевац

БАЦИ ПЕСАК У ОЧИ

Баци песак у очи
Пре него што исцури
Оном ко ће да посведочи
Да ти живот ка срећи јури

Баци песак у очи
Оном срцу од леда
И радуј се самоћи
Љубав те ионако не гледа

Баци песак у очи
Свету што би да те заобиђе
У срцу немир прескочи
Да те и бол обиђе

Баци песак у очи
Сваком ко те претиче
Полети да се не укочиш
Како живиш кога се тиче

Баци песак у очи
Свима што имају лоше жеље
И у задњи вагон ускочи
Да живот те не самеље

СВЕТЛОСТ

као да светли…
нада исконска
срце у дамарима
чежња у трептају
све што су рекли
у излозима

као да светли…
прошлост у играма
љубав у заносу
сећање у фрагментима

као да светли…
суштина на дохвату
идеал у провалији
излаз у безизлазу
стабилност у магновењу

као да светли…
космос паралелних светова
сјајем вечности
у трену пролазном
и душу окачену
на струји ветрова
боде иглама немира
који односе у бесмисао
трње столетних глогова
забаданих у срце чемерно

као да живим
очекивано пропадање
сенке из разбијеног огледала
док скупљам шарени
калеидоскоп
исцурелог детињства…

а светли …
љубав у сећању
срећа у изгледима…

ипак светли…
испод облака
и свест и светове обасјава
светлост од стихова
и музике
у сликама

© Љубодраг Обрадовић

САДРЖАЈ

Мирослав Мића Живановић, Крушевац.....5
ОПЕТ СИ ТУ.....5
УМЕСТО УВОДА -Љ. Обрадовић - Награде се не могу избећи 5
Бранка Зенг, Панчево.....6
ВРЕМЕ ПОСТОЈАЊА.....6
Др Зорица Арсић Мандарић, Београд.....7
ПРЕЉУДИЈУМ.....7
ПРИЗНАЈ 7
ДУХОВНОСТ.....7
ИЗБОР 7
АКО СЕ НЕ МОЖЕ.....7
ПАУН НА ПРОЗОРУ.....8
НЕПОТПУНА ИСТИНА.....8
Животна посвећеност православљу и хуманизму -Ж. Миленковић 8
ПЕСМЕ ГОДИНЕ НА ПОРТАЛУ поезија.срб.....11
Љубодраг Обрадовић.....11
НА ПОЧЕТКУ И НА КРАЈУ 11
Светлана Пољак.....11
СЕЗОНА ЛОВА.....11
Бранка Корач.....12
ИЗГОВОРИ МИ ИМЕ.....12
Миљојко Милојевић.....12
ГРОБЉЕ,ТАМА,ЧАМА... И ...*.....12
Гордана Кнежевић.....12
ВРЕМЕ ЈЕ.....12
Јован Михајило.....13
ЖИВОТ.....13
Лепа Симић.....13
НОВЕМБАР СЕ ВУЧЕ.....13
Светлана Биорац - Матић.....13
ЕЛЕГИЈА ЗАМРЛИХ СЕЛА.....13
Зоран Христов.....14
ДОМАЋИН ЧОВЕК.....14
Светлана Ђурђевић.....14
ЖУДЊА.....14
Радивоје Пацко Миладиновић, Ћуприја.....15
МОЈА ДУГА.....15
И МОЈЕ БИ ПА ПРОЂЕ 15
Љубиша Ђидић, Крушевац.....16
МОРАВСКА ТРОЈЕРУЧИЦА.....16
Мораве-водене аорте земље Србије - Вељко Стамболија.....16
Љубица Вуков Михајило, Суботица.....18
НЕОПХОДАН СИ МИ.....18

Дане Стојиљковић, Прокупље 19
НАКОТ ИЛИ ШТО ЉУДИМА СЕ ЗОВУ....19
ЦИТАДЕЛА НА ВРШНИКУ 19
ПОГЛЕД СА ВРШНИКА 19
НА ВРШНИКУ БОГОВА 20
ЛЕПОТА РАЗЛИЧИТОСТИ....20
КАМЕН У ВАЗДУХУ КОЈИ ЛЕТИ ПРЕМА СВОМ ЦИЉУ....20
У БЛАТУ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ....21
Сања Петровић, Нови Сад....22
ПИСМО ЧЕТРДЕСЕТДРУГО....22
ПИСМО ЧЕТРДЕСЕТТРЕЋЕ 22
ПИСМО ЧЕТРДЕСЕТОСМО....22
Др Александра Лутхандер, Стокхолм, Шведска....23
КАРМИН....23
МЕСЕЧИНА У БИЈЕЛОЈ 23
МОРСКИ ОСЕЋАЈ....23
Елеонора Лутхандер, Стокхолм, Шведска....23
НОВАЦ ЈЕ ЉУБАВ 23
ЦМОКВА 23
БОЉИ ЉУДИ 23
ДЕСЕТ КОРАКА ОД ЈЕЗЕРА....24
ЗОВЕМ СЕ ЕЛЕОНОРА ЛУТХАНДЕР 24
ЗАЉУБЉЕНА КАМИЛА 24
Интервју са Елеонором Лутхандер, Љ. Обрадовић....25
ПОЕЗИЈА ЈЕ МЕГАФОН ДУШЕ 25
Милена Вукоје Стаменковић, Цирих 27
АТЛАНТИДА....27
ПУТОВАЊА....27
ПУТ ЗА БИЛЕЋУ 27
НИКО НЕЋЕ ВИДЕТИ 27
ЖУДЊА....27
Борисав Бора Благојевић, Ћуприја....28
БОЕМСКА....28
ЈА ПИЈАНИ СЕЉАК 28
Жико Сретеновић, Нова Пазова....28
БРЕЗОВАЊЕ....28
Светлана Биорац Матић, Алексинац....29
ВЕЧЕ НАД ПОМОРАВЉЕМ....29
Србобран Матић, Алексинац....29
ОДА ВОДИ 29
Милка Ижогин, Ћуприја....30
ЉУБИЧАСТО....30
ПО ЧЕМУ ПАМТИМ ОВУ ГОДИНУ 30
МОЈ ДЕДА НИКОЛА 30
Дарко Колар, Шид 31

СРЕМСКА РАВНИЦА 31
ГРАДСКА 31
ТИ СИ МОЈА ПРИРОДА 31
Љ. Обрадовић, Интервју - Дарко Колар, Шид 33
Ана Станојевић, Шид....34
ЧЕЖЊА У НОЋИ 34
ПЕСМА О БОСУТУ....34
СЕЛО МОЈЕ 34
Ана Иван Жигић, Нови Београд 35
ЦАРСКИ ЗАЛОГ....35
ЧЕМПРЕС И ЈА 35
БУЂЕЊЕ ПРОЛЕЋА 35
Божо Влашић, Шид 36
ОСВРТ....36
КАКО ДА ТИ КАЖЕМ 36
ЈЕСЕН У ФРУШКОЈ ГОРИ....36
ПИСМО ВОЉЕНОЈ....37
Драган Б.Мандић, Шид....38
О МЕНИ....38
КОРАЦИ 38
ИГРАЧКА 38
Драган Валентировић, Шид 39
,,ВИДИ" 39
Если бы ты меня любила 39
Если бы я тебя любил....39
Горана Чобановић, Шид 40
ЗАБОРАВ....40
ТЕБИ МАЈКО 40
БУДИМ СЕ ИЗ СНА....40
Протојерej ставрофор Хаџи Ђорђе Љ.Воларевић, Шид....41
160-ТИ РОЂЕНДАН БИБЛИОТЕКЕ 41
„СИМЕОН ПИШЧЕВИЋ“ Ш И Д....41
ЧУВАЈ РЕЧИ ЈЕЗИКА СВОЈЕГА....42
ПИСАНА РЕЧ ВЕЧНО ТРАЈЕ 42
Ивица Јовић, Беркасово....43
ЈЕЛЕНА 43
ПЛАМЕН 43
БЕРКАСОВО 43
Јован Бошњаковић, Илинци 44
ЕЈ РАВНИЦО....44
ДОБРО НАМ ДОШЛИ....44
Љиљана Јовановић, Беркасово 45
ГДЕ СЕ ЗАЧИЊЕ ДУГА 45
ОДЛАЗАК 45
МОЈ ГРАД....45

ЈЕДНОГ ДАНА 46
Љубица Лазаров (рођена Свилокос), Шид 46
УТЈЕХА 46
АНЂЕЛКА 46
Љубомир Поповић, Беркасово 47
СЈАЈ И ТУГА ЉУБАВИ 47
СУДБИНА 47
ЈА И ВИОЛИНА 47
Марија Чикарић, Шид 48
МОЛБА 48
СУСРЕТ 48
ТРАГЕДИЈА 48
Нада Аничић Црљеница, Београд 49
РУЗМАРИН ОД ЖУДЊИ ПАОРСКИ 49
У РАБУ ИНОМ ОДБЛЕСАК 49
СА ЗВЕЗДОМ ЈУТАРЊОМ КАД У ЖЕЖЕНОМ СЕ ОГЊУ ОКИВА 50
Слободан Цвитковић, Шид 51
ЈАМЕНА 51
ИДИЛА НА РЕЦИ 51
ВОЈНИК У ВЕЛИКОМ РАТУ 52
Снежана Михајловић, Шид 53
НЕ ВИДЕ СЕ ФИЈАКЕРИ 53
С КОЊИМА ДА ЈУРЕ 53
ЉУБАВ ЈЕ ЛЕПА АКО НЕ БЛЕДИ 53
ПЛАКАЛА ЈЕ ДЕВОЈКА МАЛЕНА 53
Веселин Вељко Вучковић, Шид 54
ПОСЛЕДЊА СУЗА МОЈА МАЈКЕ 55
ТУЖНО ЦВЕЋЕ ЗА БЛАГОЈУ 55
Весна Петровић, Шид 56
БЕЗУСПЕШНО 56
КЛАВИР 56
ПРЕД ЈУТРО 56
Видак Г. Петровић, Шид 57
СУЗА 57
ДЕДЕ БРАЋЕЛА 57
ЛОЗА 57
Веселинка Игић - Филагић, Шид 58
ЂИЂАНИ ФРУШКОЈ ГОРИ 58
ПЕНЗИОНЕРСКА НОВА ГОДИНА 58
ДОДАТИ ЖИВОТ ГОДИНАМА 58
Лесковачка поетска сцена 59
Зоран М. Јовановић, Лесковац 59
ЉУТ САМ 59
КАДА ОДЕМ 59
Миљана Стефановић, Лесковац 60

ПЕСНИК....60
СТИХИЈА ДЕПРЕСИЈЕ....60
Јелена Митић - Јелена (ТићМи)....61
ЈЕДНО ДАЛЕКО....61
ШПАНСКА ПЕСМА....61
Стефан Митић - Стефан тићМи, Лесковац....62
ПРОКЛЕТО ДОБРА ПЕСМА....62
УЗАЛУД....62
Горица Станковић, Лесковац....63
ПРКОСНА ПЕСМА....63
СНЕВАМ....63
Мимица Костић, Лесковац....64
ЗАБРАЊЕНА ЉУБАВ....64
БУЂЕЊЕ....64
Љубодраг Обрадовић - ПЕСНИЦИ ДРАИНЦУ У ПОХОДЕ....65
Раде Драинац : Срце као једини пртљаг - В. Стамболија....66
Томислав Милетић, Крушевац....68
НА КРАЈУ....68
Ко је у ствари Томислав Милетић?....68
Љубодраг Обрадовић - КЊИЖЕВНИ ОПУС ТОМИСЛАВА МИЛЕТИЋА....69
Ђорђе Петковић - О СТВАРАЛАШТВУ ТОМИСЛАВА МИЛЕТИЋА....70
Ђорђе Петковић - МИЛЕТИЋУ У ЧАСТ....74
Милован Петровић, Шведска....75
СЕЋАЊА....75
МАЈКА....75
ДОЗВОЛИ....75
ПЕСМА О МОЈОЈ СЛИКАРКИ....76
СИВИЛО....76
Сава Илић, Цирих....77
СЕТНА ПЕСМА....77
ВЕРУЈЕМ....77
Урош (Драган) Љубисављевић, Деспотовац....78
ДАЉИНА....78
ВОЛИМ ТЕ, НАЈВИШЕ....78
НЕ ЗАБОРАВИ МЕ....78
Снежана Даргићевић, Крушевац....79
НА ВРАЧАРСКОМ ПЛАТОУ....79
КОЈИ ЈЕ ДАНАС ДАН....79
ПРОЛАЗНОСТ....79
У ПРОЛАЗЕЋЕМ ДАНУ....79
Тамара Бабић, Крушевац....80
ЖЕЉА....80
САЊАМ....80
СУЗА....80
Зора Митровић, Крушевац....81

ЉУБАВНО ПИСМО 81
Јована Марковић, Љубава, Крушевац. 82
Долепршала је у свет поезије принцеза – Љ.Обрадовић 82
ДОК МАШТАМ И САЊАМ 83
ЦРВЕНА РУЖА 83
КАКО ЈЕ ЛЕПО 83
Звонко Гилић, Коњух, Крушевац 84
НА ГРОБУ МОЈЕ МАЈКЕ 84
МАЈЦИ 84
МАЈЧИНЕ СУЗЕ 84
ЖЕНА СЕЉАНКА 85
Боривоје Видојковић Бора, Ћићевац 85
МОРАВСКИ БОЕМ 85
Даница Рајковић, Крушевац 86
КАМЕН ЖЕЉА 86
КАД ЗАБОРАВИШ 86
ТЕБИ 86
Градимир Карајовић, Крушевац 87
ЉУБЉЕНОЈ 87
ЗАКЛЕТВА 87
ТРАЖИМ СВОЈЕ ЛЕТО 87
Живомир Жића Миленковић, Крушевац 88
ОСАМ ВЕКОВА ХИЛАНДАРА 88
ЗАКЛЕТВА ЗА ДЕСАНКУ 88
ПУКОВНИК РАЈЕВСКИ 88
Живота Трифуновић, Кобиље, Крушевац 89
ЗАШТО ПИШЕМ ПЕСМЕ 89
ИМА ЛИ ТЕ НЕГДЕ СРЕЋО? 89
КАНИ СУЗО 89
Мирко Стојадиновић, Макрешане, Крушевац 90
СТАРИ ВОДЕНИЧАР 90
Сандра Миладиновић, Мајдево, Крушевац 91
РУЖИЧАСТЕ МУЊЕ 91
СЕТИ СЕ… 91
ЈАВА ИЛИ САН? 91
НАСЛЕЂЕ 91
Саша Милетић, Крушевац 92
МЕСТО 92
ОГЛЕДАЛО 92
ТВОЈ КЉУЧ 93
ДУХ 93
Даница Гвозденовић, Крушевац 94
ОД ИСКОНА 94
ЗДРАВИЦА 94
КАД ПАДНЕ МАСКА 94

Латинка Ћорћевић, Цирих.....95
ПОТРАЖИ МЕ.....95
КАД СТРУНА ЗАЦВИЛИ.....95
МАЛА...95
Драган Тодосијевић, Треботин, Крушевац.....96
СПАВАЈ.....96
ЗИМА.....96
КРАЈ МОРАВЕ.....96
ТРЕШЊА.....96
Спасоје Ж. Миловановић, Крушевац.....97
ШТА ЈЕ ТО БИЛО ТАКО ЉУБАВНО.....97
Мирослав Мића Живановић, Крушевац.....98
ЕЈ КАКО ЈЕ ОНО БИЛО.....98
ПОДВУЦИ ЦРТУ.....98
Светлана Ђурђевић, Крушевац.....99
КОШМАР.....99
КАД НЕСТАНЕ СНА.....99
НЕМИРИ.....99
Љубодраг Обрадовић, Треботин, Крушевац.....100
БАЦИ ПЕСАК У ОЧИ.....100
СВЕТЛОСТ.....100

ЗА ИЗДАВАЧА:
Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ
Крушевац, Цара Лазара 142

Уредник часописа: Љубодраг Обрадовић

Редакција часописа:
Љубодраг Обрадовић; Дарко Колар; Светлана Ђурђевић;
Мирослав Мића Живановић; Спасоје Ж. Миловановић;
Латинка Ђорђевић; Лепа Симић; Живомир Миленковић;
Зоран Јовановић и Зора Митровић

Лектор: Вељко Стамболија

Уводна реч: Љубодраг Обрадовић

Дизајн корица: Јелена Ивановић

Дизајн знака *ПоезијаСРБ*:
Зорица Бркић

Припрема за штампу:
Љубодраг Обрадовић

Штампа: СаТЦИП - Врњачка Бања

Тираж: 100 примерака

Часопис излази два пута годишње

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

82

ПОЕЗИЈА СРБ : часопис за поезију
/ уредник Љубодраг Обрадовић.
– 2014, бр. 1 (март)-.
– Крушевац :
Удружење песника Србије
Поезија СРБ,
2014- (Врњачка Бања : СаТЦИП).
– 29 cm

Два пута годишње.
ISSN 2335–0105 = Поезија СРБ
COBISS. SR-ID 205696012